

Giới thiệu Cô Dâu Của Thiếu Gia

Truyện Cô Dâu Của Thiếu Gia của tác giả Quý Ly kể về một cô gái ở độ tuổi 15 mà đã có một chàng trai muốn kết hôn với cô, sau bao năm theo đuổi cô vẫn luôn tìm cách trốn hôn.

Tuy những năm trốn tránh cô luôn trốn hôn nhưng tình yêu cô dành cho anh vẫn có, thời gian cứ thế trôi qua từ năm này sang năm khác.

Anh đã không thể chờ nữa và đã từ bỏ cô, điều đó anh không biết rằng đã làm cô đau lòng. Còn cô đã để anh chờ quá lâu?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trắng đen giăng co.

Một chàng trai trẻ, khôi ngô tuấn tú và một cô gái xinh đẹp đang ngồi đối diện nhau. Ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng rơi vào chiếc bàn nhỏ nằm bên cạnh cửa sổ, khiến cho làn da trắng nõn của cô gái nhỏ lại càng trở nên mềm mại và trong suốt, bờ môi căng mọng giống như củ ấu, cong lên khẽ mỉm cười, đôi con ngươi tựa như hai viên bảo thạch đen láy, từ trên bàn cờ ngược lên, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu vô cùng đáng yêu lại giống như có chút đùa giỡn nhìn về phía chàng trai trẻ kia.

“Anh nói, nếu em thắng, anh sẽ đãi em đi ăn một bữa thật hoành tráng, có đúng không?”

“Không sai, chỉ cần em nói ra, anh đều có thể mời.” Chàng trai trẻ sờ cằm cười nhạt, trên đôi hàng mi của anh để lộ ra một loại cảm giác ung dung và tự tin.

Nghe vậy, cô gái xinh đẹp hơi cúi đầu suy nghĩ một chút.

Một lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nâng lên, vô cùng nghiêm túc nói: “Vây. . . em không đi ăn tiệc nữa, em muốn đi chợ đêm ăn hà tử tiên*, với lại ăn thêm mấy món lạnh lạnh nữa, có được không?”

“Đương nhiên là được, cho dù em muốn gom hết toàn bộ cái chợ đêm cũng không có vấn đề gì cả.” Chàng trai trẻ bị những lời đề nghị ngoài dự liệu này của cô làm cho anh cảm thấy buồn cười.

“Vây thì tốt quá!” Cô vui vẻ, đôi mắt to tròn cười híp lại, ngón tay nhỏ bé cầm một viên cờ màu trắng đặt xuống bàn cờ, dưới cái nhìn kinh ngạc của chàng trai, cô chậm rãi thốt lên ba chữ.

“Em, thắng, rồi!”

“Aizz.”

Từ sáng sớm đến giờ, âm thanh than thở này không biết đã xuất hiện bao nhiêu lần, mà nguồn gốc phát ra âm thanh đó lại đến từ một người, đó chính là người kế thừa trưởng phái cờ vây của nhà họ Lê từ ba năm về trước, được quốc tế công nhận là thiên tài cờ vây – Lê Du Tư, đồng thời cũng là người thừa kế vị trí đứng đầu cả một sản nghiệp trung tâm thương mại của tập đoàn Mạnh gia, địa vị của anh, bất luận là về phạm vi học thuật hay là thương nghiệp cũng đều là tiêu điểm khiến cho mọi người phải ao ước.

Vì thế, cái tình huống rất hiếm khi xảy ra này khiến cho rất nhiều người phải tò mò, đợi cho đến khi anh thở dài hết 256 lần, mọi người đứng bên cạnh cuối cùng cũng đưa ra một người đại diện —— chính là Phó Tiểu Kỳ tiên sinh tiếng tăm lừng lẫy, anh tiến lên trước để bày tỏ sự an ủi, muốn hỏi xem có phải là Lê Du Tư có điều gì bất mãn với cái câu lạc bộ này mà không thể mở miệng lên tiếng, cho nên mới thở dài hay không. Nếu quả thực là như thế thì cũng cần phải quan tâm thăm hỏi một chút rồi!

Bởi vì, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, có nét đẹp giống như con lai, thân hình cao lớn rắn chắc, một cặp kính gọng vàng đặt trên sống mũi, khiến cho bên trong vẻ tuấn mỹ mẽ người kia lại tràn ngập phong độ của một nhà tri thức, đối với rất nhiều phụ nữ mà nói, những người như Lê Du Tư, bên ngoài anh tuấn lịch lãm, bên trong lại thông minh cơ trí, tài năng đánh cờ cũng có thể hạ gục được những chiếc máy vi tính công nghệ cao, quả thực mà nói, chính là độc được trong độc được, hay có thể gọi là bách độc chi vương*.

*bách độc chi vương = vua của mọi loại độc.

Cũng bởi vì thế, anh thường hay bị đưa ra làm người đại diện cho câu lạc bộ để tham gia những cuộc thi đấu xã giao, trở thành người trong thiên hạ không có đối thủ còn chưa tính, Lê Du Tư anh dù ở trên phương diện nào mà nói, cũng chính là hình tượng tốt nhất để đại diện cho cả câu lạc bộ này.

Nhưng mà, từ trước đến nay, anh là người vui buồn cũng không thể hiện ra sắc mặt, thế mà hôm nay khuôn mặt của anh lại có chút sầu não, tựa như ở

nơi nào đó, sâu thẳm trong nội tâm của anh có điều gì đó không thể nào hiểu được, có khả năng cần phải tìm chỗ để trút ra.

“Tur, đang nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” Lệ Du Tur không chút để ý đáp, vẻ mặt trầm tư giống như có ý kháng cự, không để cho người khác đến gần mình trong phạm vi mười km.

Phó Thiếu Kỳ đối với sự lạnh nhạt thờ ơ của anh, chỉ mỉm cười nói: “Có câu, người ta càng phủ nhận, càng chứng tỏ là đang có chuyện gì đó xảy ra, nghe nói chiều hôm qua cậu đến nhà tôi, sao vậy? Ông già tôi lại quần lấy cậu, bắt cậu phải đánh cờ với ông ấy nữa à?”

“Không, tôi không có gặp bác trai, chỉ gặp mẹ của cậu, bà ấy nhờ tôi để ý một chút đến. . . .” Nói đến đây, lời nói của Lệ Du Tur bỗng nhiên xoay chuyển, nghi hoặc hỏi: “Cậu có một cô em gái thiên tài, đứng thứ ba toàn quốc, tên là Sô Nhi phải không? Dùng ánh mắt của một người anh trai để nhận xét, cậu thấy cô ấy là người như thế nào?”

“Sô Nhi nhà tớ? Sao cậu lại quan tâm đến nó vậy?” Phó Thiếu Kỳ cảm thấy vô cùng hoài nghi, khóe mắt khẽ liếc nhìn Lệ Du Tur một cái.

“Cậu khoan hãy nói chuyện này đã, nói cho tôi nghe, cô ấy là một cô bé như thế nào?”

Đối với vấn đề này, lúc đầu, chân mày của Phó Thiếu Kỳ hơi nhướng lên, bộ dạng chất vấn, nhưng rồi lại lập tức cười cười, giống như đối với sự kỳ lạ ở trong cái vấn đề này đã bị anh đoán được một chút rồi.

“Sô Nhi là do bố mẹ tôi sinh ra lúc tuổi đã lớn, tôi còn nhớ thời điểm lúc nó vừa sinh ra, chỉ có hai ký mốt, là một đứa trẻ sinh non, so với những đứa bé sơ sinh bình thường thì nhỏ hơn rất nhiều, cho nên, vị cha già suốt ngày cứ ‘khéo lo trời sập, lo bò trắng răng’ của tôi đã quyết định để cho nó nằm trong phòng cách nhiệt ngủ suốt hai tháng, nhưng mà, bất hạnh thay, nuôi nó đến trắng trẻo mập mạp như thế, cuối cùng, con bé lại được mẹ tôi đưa sang Karuizawa bên Nhật, nói thật chứ, cuộc sống ở bên đó so với Đài Loan thì tốt hơn nhiều, trước khi con bé trở về Đài Loan thì từ nhỏ đến lớn nó đều sống ở Nhật, cho nên đến tận bây giờ, tiếng Trung của con bé kém cực kỳ.”

Mới đầu, khi Phó Thiếu Kỳ còn trung ra vẻ mặt cợt nhả, quả thực là Lệ Du Tur đã có ý định muốn đem hết tất cả những chuyện năm xưa ra tính sổ luôn một lần, anh không nhìn được nhũn mày, lúc sắp sửa bộc phát thì bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, thì ra, cô gái nhỏ kia bị sinh non, thảo nào tay chân vừa dài vừa nhỏ, gương mặt thoát nhìn vô cùng sáng sủa, trắng nõn, dường như là kiểu người có ăn thế nào cũng không mập nổi.

“Trước kia cô ấy đã từng học cờ vây sao?”

Phó Thiếu Kỳ nhún vai: “Cái này tôi cũng không rõ, nhưng mà, con bé lớn lên ở Nhật, sống bên cạnh mấy chú mấy bác nên chắc là đối với cờ vây cũng có nghiên cứu một chút, lâu ngày mưa dầm thấm đất, cũng coi như là có biết chút ít đi!”

“Biết chút ít thôi sao?” Lệ Du Tur trầm ngâm một lúc lâu.

“Chuyện này, tôi nghĩ, ba mẹ tôi hẳn là rõ hơn tôi mới phải, à đúng rồi, cậu vẫn chưa trả lời tôi, sao cậu đối với Sô Nhi nhà chúng tôi lại có hứng thú dạt dào như vậy?”

“Không có gì!” Lệ Du Tur cười, nhún nhún vai, bỗng đột nhiên đứng dậy, đi thẳng một đường ra cửa, nụ cười trên khuôn mặt anh đã thần bí, nay lại càng thêm quỷ dị.

“Tur, cậu định đi đâu đấy?” Phó Thiếu Kỳ gọi với theo.

Lệ Du Tur cười cười quay đầu lại, tự giễu nói: “Chiều hôm qua, Sô Nhi nhà cậu đã đánh thắng tôi toàn cục, bây giờ, tôi phải đi thực hiện lời hứa với cô ấy, thay cô ấy bao hết tất cả cái chợ đêm, để cho cô ấy có thể thoải mái chơi bời phóng túng.”

“Nó thắng cậu? Làm sao có thể ——”

Còn chưa đợi Phó Thiếu Kỳ nói xong, Lệ Du Tur đã không còn thấy bóng dáng, bỏ lại ở phía sau lưng, là khuôn mặt của một người đàn ông đang bị ghen hờn, trở mặt đứng nhìn, vẻ mặt giống như là đã bị đưa đến ‘Bắc cực’ mười năm rồi, đông cứng đến nỗi không còn chút biểu cảm nào, đơn giản bởi vì trong lòng bọn họ đã bị kinh sợ quá mức.

Chỉ bằng một Sô Nhi nhỏ bé —— tuy rằng cô bé là em gái của anh, nhưng cẩn thận mà nói, căn bản cô chỉ là một cô gái chẳng có chút tiếng tăm nào, bây giờ lại nổi tiếng như vậy, có thể đánh bại được thiên tài cờ vây rồi ư?

Giờ phút này, ngay cả anh trai của cô là Phó Thiếu Kỳ, cũng rất không nể mặt mà nghi hoặc, anh thậm chí nghĩ, mình có phải là nên đem tin tức này đưa cho 《chuyện cười bách khoa toàn thư hay không》, để nó trở thành một câu chuyện cười nhất thế kỷ này! Hay là nên giao cho hiệp hội những chuyện lạ trên thế giới, cho bọn họ có cái đề mà thảo luận trong thời gian rảnh rỗi. . . .

Trong thư phòng rộng lớn, tất cả đều được lấy gỗ trầm hương làm chủ đạo, nơi này vốn là thư phòng của ông Phó, giờ phút này, lại lộ ra một cái đầu nhỏ nhỏ, một cô gái cao khoảng mét rưỡi, đang ngồi trên chiếc ghế da bên cạnh cái bàn dài, cô cầm cùi gục xuống bàn, vùi đầu vào trong chồng sách, vóc dáng nhỏ bé kia, suýt nữa thì khiến cho người ta có ảo giác cô sắp bị cái bàn to và rộng này bao phủ, một chuỗi công thức toán học từ trong cái miệng nhỏ căng mọng của cô đang phát ra.

“Góc A bằng góc C, góc C bằng góc B, góc. . . cho nên. . . Sao lại nhiều góc như vậy? Cũng không phải là con rết, hết góc rồi lại đến chân, thật là

phiền chết đi được!”

Sau khi hét to một tiếng, Phó Sở Nhi phiền não gãi gãi đầu, quẳng luôn cây bút chì, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cuốn sách giáo khoa môn toán, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở cau có, vẻ mặt giống như là cô đã bị cuốn sách giáo khoa này khi dễ vậy.

Lúc này, Lê Du Tư đã đứng ngoài cửa được một lúc lâu khẽ bật cười, anh mang vẻ mặt buồn cười bước về phía cô: “Thật sự khó như vậy sao?”

Phó Sở Nhi không ngờ lại có khách, cô ngược đôi mắt to tròn lên nhìn anh, khoát tay nói: “Bây giờ em không có thời gian chơi cờ với anh, hôm nay không học xong được hết cái đồng giác này, kỳ thi tới em nhất định sẽ tiêu đời!”

“Có cần anh hướng dẫn cho không?” Lê Du Tư nhún nhún vai, hoàn toàn không để ý bản thân mình bị cô xem như ruồi muỗi mà xua đuổi, ngược lại, tâm tình của anh dường như còn rất tốt, chủ động đưa ra yêu cầu trợ giúp.

Nhưng mà, Phó Sở Nhi lại đang đắm chìm ở trong sự thất bại của môn toán học, tiếp tục lầm bầm nói: “Vì sao cơ chứ. . . rõ ràng ‘sui cảo’ ăn ngon như vậy, tại sao cái hình tam giác này lại đáng ghét đến thế. . . Cái gì? Anh vừa nói gì? Có thể lặp lại lần nữa hay không?”

Lúc này cô mới phản ứng kịp, cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc đến nỗi không thể nào khép lại được.

Vừa rồi là ‘chân rết’, bây giờ, đến ‘sui cảo’ cũng xuất hiện rồi, Lê Du Tư không nhịn được mà bật cười, không biết trong lòng cô bé này còn có thứ quái quỷ gì chưa nói ra nữa hay không? Nhưng mà, anh cũng có thể thấy được, cô đối với nãy cái ‘Góc’ này ‘Góc’ kia ở trong toán học là căm thù đến tận xương tủy.

“Anh làm gia sư miễn phí cho em nhé, lúc trước, khi còn đi học, môn toán của anh cũng không kém đâu!” Anh nhẹ nhàng cười băng quơ, đâu chỉ là không kém, thầy dạy toán còn nói anh là thiên tài toán học, đối với năng lực tính toán của anh, bọn họ cũng đã được chứng kiến đủ rồi.

“Vô dụng thôi, không biết đã mời bao nhiêu gia sư về dạy môn này rồi, nhưng mà, em vẫn học không vào chứ đừng nói đến mấy cái tam giác lớn, tam giác nhỏ này! Anh không biết đâu, người làm ra sách giáo khoa này thật kỳ quái, sao cứ thích đem gà và thỏ nhốt cùng nhau, rồi lại bảo chúng ta đếm xem tổng cộng có mấy chân. Anh nói xem! Sao lại nhầm chán như vậy chứ?”

Lê Du Tư bị những lời oán giận hồn nhiên vô tư như trẻ con của cô chọc cho cười to: “Quả thật là rất nhầm chán, chẳng qua là, anh cũng không ngại sau khi em thi xong, đem tất cả những thứ học được trả lại cho người thầy giáo là anh đây, vậy nên, hãy để anh dạy cho em, được không?”

Phó Sở Nhi hoài nghi liếc mắt nhìn anh một cái, lập tức gật gật đầu, cô cười cười đem sách giáo khoa trước mặt giao cho anh: “Được rồi! Tạm thời tin tưởng người thua cuộc một lần, nhớ rõ, nếu dạy không tốt, bất cứ lúc nào em cũng có thể đem vị gia sư là anh đuổi đi đấy nhé!”

“Tuân lệnh, học trò đại nhân!” Lê Du Tư vui vẻ nói đùa, bàn tay to cầm lấy cuốn sách toán học của cô, bắt đầu cuộc sống thầy trò của hai người. . . .

Đậu hoa, đá bào, hà tử tiên...

Đối với Phó Sở Nhi mà nói, buổi tối ngày hôm nay quả thật là không giống như bình thường, cô giống như hai lúa mới lên thành phố, nơi này và cuộc sống hàng ngày của cô là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, hương vị ngào ngạt của những món ăn vặt, âm thanh rao hàng của những người bán hàng rong cứ cách nửa nhịp, không nhanh không chậm mà vang lên, và cho dù cô có cố gắng tránh né như thế nào đi nữa, cũng không thể thoát khỏi cái đám đông chật chội này, đối với cô mà nói, những điều này hoàn toàn mới mẻ và thú vị.

“Em không cảm thấy quá đông người sao?” Lê Du Tư ôm cô tránh khỏi một đám học sinh, động tác vô cùng cẩn thận và tự nhiên.

“Không!” Phó Sở Nhi thật hưng phấn nhìn bốn phía xung quanh, cô đang tìm xem chỗ nào sẽ là địa điểm ăn uống tiếp theo của bọn họ, nghe thấy câu nói của anh, cô lắc đầu một cách quả quyết, khuôn mặt nhỏ nhắn khoát chỉ cười tít mắt.

“Trước đi đưa em ra ngoài, mẹ em đã ngăn cản lần, cơ thể của em rất yếu, không nhất thiết phải để em đi lung tung, nếu bà ấy biết anh dẫn em đến chợ đêm, xô đẩy chen lấn với nhiều người như vậy, bà ấy nhất định sẽ giết anh.”

“Chợ đêm đông người như vậy mới vui, em thường nghe mấy đứa bạn nói, chỗ nào bán đồ ăn ngon, chỗ nào bán đồ rẻ, chỉ có mỗi mình em cái gì cũng không biết, thật sự là đáng ghét mà!” Nói xong, cô ảo não bĩu môi, như thể đối với kiến thức nông cạn của bản thân mình, hoàn toàn cảm thấy không vui tí nào.

Anh đưa mắt nhìn cô, cười an ủi: “Không sao, kinh nghiệm đi chợ đêm của anh cũng không nhiều, chúng ta ngang tài ngang sức, ai cũng không thắng được ai!”

“. . . . Anh là ‘thủ hạ bại tướng’ dưới tay em, anh cho rằng an ủi như vậy, em sẽ thật sự vui vẻ sao?” Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập sự ngổ nghịch bướng bỉnh của tuổi mười lăm.

“Không dám!”

Anh cười cười lắc đầu, khuôn mặt mang theo một tia bất đắc dĩ, chẳng lẽ, đây gọi là ‘một lần sảy chân để hận muôn đời’ sao? Anh thầm nghĩ, đó là lần thất bại duy nhất trong cuộc đời mình, nhưng anh lại vô cùng vui vẻ chấp nhận.

“A!” Cô đang vô cùng thỏa mãn khi nghe được đáp án mà mình mong muốn, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại cười đến vui

về.

“Từ nhỏ, ba mẹ đều không cho em ăn cái này, cái kia, nhất là mấy thứ lạnh lạnh gì đó. Nhưng bọn họ càng cố tình cấm không cho em ăn, em lại càng muốn ăn. Có một lần nhân lúc bọn họ không chú ý, em liền phạm vào điều cấm lần thứ nhất, kết quả là, mấy thứ đồ lạnh đó khiến cho em đau đầu muốn chết, nằm ở trên giường bệnh nghe ba mẹ la mắng một trận nhớ đời, còn phải khổ sở uống thuốc, thế nhưng em lại cười, giống như mình đã làm một chuyện gì đó vô cùng vĩ đại, cảm thấy bản thân mình giống như cô gái Đồ Long, chuyện này nghe qua cảm thấy thật ngu ngốc đúng không?”

“Thật là bướng bỉnh!” Anh cưng chiều búng lên cái mũi nhỏ của cô một cái, mà cô đáp lại bằng cách hất hàm lên nhìn anh rồi hừ một tiếng, đáng vẻ đáng yêu vô cùng.

Mỗi buổi chiều ngày thứ bảy, chính là ngày Lê Du Tư dạy học, để có thể tiết kiệm khoảng thời gian này, anh luôn cố gắng xử lý nhanh chóng tất cả công việc, mà các lão đại trong tập đoàn cũng biết tiềm năng của anh là vô hạn, cảm thấy việc để cho anh tiếp nhận địa vị người đứng đầu tập đoàn Mạnh gia là một quyết định vô cùng sáng suốt.

~ oOo ~

“Đó!” Phó Sở Nhi nhìn bức thư trông có chút trẻ con đang nằm ở trong tay anh, khóe môi khẽ cong lên, không chút quan tâm, nhún nhún vai nói: “Thư tình đấy!”

“Em viết?”

“Làm sao có thể?” Cô tức giận tiến lên giật lại lá thư, má hồng trắng nõn tức giận phình to: “Em mới không thêm làm mấy cái chuyện ngu xuẩn như vậy, bức thư này là do nam sinh trường khác viết, em đến ngay cả chuyện xem cũng lười xem, chẳng qua, người đó là bạn học của anh trai em, em chỉ có thể vui vẻ mà nhận thư thôi!”

“Em muốn nhận lời anh ta sao?”

“Nhận lời? Nhận lời gì cơ?”

“Bình thường, sau khi nhận thư tình của một người, chẳng phải là người nhận sẽ đáp trả tình cảm của đối phương hoặc là nói lời xin lỗi sao?” Anh ngồi trước mặt cô, giống như một người thầy hiền lành đang ân cần dạy bảo.

“Thật vậy sao? Em còn cho rằng, . . . chỉ cần nhận thư là sẽ xong chuyện rồi!” Phó Sở Nhi chợt phát hiện, hình như mình đã ôm thêm một chuyện phiền toái vào người rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở nhíu lại.

Lê Du Tư không khỏi bật cười, anh nghĩ cô gái nhỏ này đã quá ngây thơ rồi, nhưng mà, nụ cười trên môi cô đã biến mất, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào bức thư trong tay. Một cỗ tình cảm khác thường bất chợt nảy lên trong lòng anh.

Anh hẳn là phải sớm nghĩ đến. . . . Không, phải nói rằng, chuyện này vốn là một chuyện vô cùng tự nhiên, một thiếu nữ ngây thơ trong sáng, xinh đẹp khéo léo giống như Sở Nhi, người thích cô, e rằng không chỉ có một mình chàng trai này!

“Anh Tư, anh đang nghĩ cái gì vậy?” Phó Sở Nhi nghiêng người, giơ lên cánh tay nhỏ bé hươ hươ ở trước mặt anh.

Lê Du Tư bị tiếng nói trong trẻo của cô làm tỉnh lại, anh lắc lắc đầu cười nói: “Không có gì, Sở Nhi, em bây giờ vẫn còn là học sinh, nói chuyện yêu đương, . . . hình như vẫn còn quá sớm, đúng không?”

“Anh Tư, anh nói chuyện cũng y chang như ba mẹ em, thiết là lạc hậu!” Cô bướng bỉnh, khinh thường nhìn anh: “Anh biết không? Một số bạn nữ trong lớp em đã bắt đầu yêu đương rồi đấy, sau đợt nghỉ hè năm hai, nghe nói đã có hai người phải đi ‘gấp trẻ con’, tuy rằng bọn họ không nói, nhưng tất cả mọi người đều biết, chỉ là giả bộ làm như không biết mà thôi.”

“Gấp trẻ con?” Ngờ ngác của Lê Du Tư có chút buồn bực, mày rậm khẽ nhíu lên.

“Ừ, chắc là rất đau!” Cô vô cùng đồng tình gật đầu nói.

“Sao lại đau ——” Bỗng nhiên anh im bật, bừng tỉnh hiểu ra, bật cười không ngớt: “Thì ra là vậy, tiểu gia hỏa, suýt chút nữa thì anh bị em làm cho ngứa ngáy rồi, người hiện đại mà nói những từ quá lạ cũng nhiều thật!”

“Rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy? Em nghe chả hiểu gì cả.” Cô quăng bức thư lên bàn, mắt đẹp rũ xuống nhìn bức thư, thần thái yên tĩnh giống như người lớn: “Em không muốn nói chuyện yêu đương, không phải bởi vì em còn nhỏ, mà là vì em không muốn yêu nam sinh này, bởi vì em nghĩ mình sẽ không thích anh ấy! Vậy nên ngày mai em sẽ từ chối, nhưng mà. . . Nếu anh ấy tức giận hoặc khóc thì em phải làm sao bây giờ?”

Nói xong, cô lo lắng nhìn anh, khuôn mặt bé nhỏ hiện lên vẻ hoang mang và khó xử.

Anh đưa tay vuốt ve từng lọn tóc mềm mại của cô, mỉm cười nói: “Nếu là một người đàn ông tốt thì họ sẽ vô cùng phong độ mà chấp nhận kết quả, cho dù kết quả đó có phải là điều mà anh ta muốn hay không, Sở Nhi, nếu em lo lắng, ngày mai lúc tan học, anh đến đón em, như vậy thì em có thể. . . .”

“Không cần!” Cô kiên định lắc đầu, lập tức phát hiện vẻ mặt của anh có chút kinh ngạc, nhưng mà, cô cảm thấy thật cao hứng, bởi vì bản thân mình cũng có thể khiến anh kinh ngạc như vậy: “Chuyện này tự em có thể giải quyết được mà! Anh Tư, nếu ngay cả một chuyện còn con con này mà em cũng không có

biện pháp xử lý, chẳng phải là rất vô dụng hay sao?”

“Đừng cậy mạnh!” Anh nhìn cô chăm chú, chậm rãi lắc đầu giống như đang nhắc nhở.

“Em biết mà!”

Cô cười tí mắt gật gật đầu, vẻ mặt đáng yêu giống như đột nhiên lại trở thành cô bé mười lăm tuổi, cầm cuốn sách toán ở trên bàn học, để xuống trước mặt anh.

“Anh Tư, nếu anh rảnh rồi quan tâm đến chuyện thư tình của em, vậy thì làm ơn hãy giúp em môn này đi! Ngày mai. . . . Lớp em kiểm tra toán rồi!”

Chín giờ tối, Lê Du Tư trở về nơi ở của mình, từ trong miệng người làm anh mới biết, ông nội đã ở đây đợi hơn ba tiếng đồng hồ. Anh hiểu lý do tại sao ông đến đây, vậy nên, vẻ mặt của anh từ đầu đến cuối hoàn toàn lạnh nhạt.

“Cháu không đồng ý!” Nghe xong ý đồ của ông nội, vẻ mặt của anh lại càng lạnh hơn.

Lê Đức Minh ngồi trước mặt cháu trai, cố ý cười hề hề làm hòa nói: “A Tư, chúng ta cũng là vì muốn tốt cho cháu, nếu cháu có thể dành chút thời gian rảnh. . . .”

“Cháu không rảnh, một chút thời gian cũng không thể dành ra được, ông nội, xin ông trở về nói với bà ngoại, chuyện này cháu tuyệt đối không đáp ứng!”

“A Tư, không phải là cháu đã nói với ta, bây giờ mỗi chiều thứ bảy cháu đều không có bận việc gì sao? Vậy thì cứ chọn buổi tối thứ bảy, thu xếp tìm một nhà hàng. . . .”

Đối với đề nghị của ông nội, Lê Du Tư chỉ trưng ra một nụ cười mê người, nhưng miệng thì lại cự tuyệt: “Cháu không có thời gian, nhất là chiều thứ bảy, ông nội, xin hãy trở về nói với bà ngoại, đối với chuyện này, một chút hứng thú cháu cũng không có!”

Hôm sau, nhân lúc mọi người không ai để ý, sự kiện thư tình đã kết thúc. Sau khi ‘đàm phán’ với đối phương trở về nhà, Phó Sở Nhi hoàn toàn không nói năng gì, khi đối mặt với mọi người, cô chỉ cười cười một cách thần bí, đối với vấn đề của bọn họ lại càng không muốn trả lời, vì vậy, chuyện giữa Lê Du Tư và nhà họ Phó ngay lập tức trở thành một điều bí ẩn trong lòng mọi người.

Tiếp đó, trải qua những ngày hè chói chang, liên tiếp bị những kỳ thi giày vò đến khổ sở, rốt cuộc, ở tuần cuối cùng của tháng bảy, thời khắc sống chết của Phó Sở Nhi cũng đã đến rồi!

Từ khi bảng điểm được công bố, cô thật sự không dám lên mạng, không dám đọc báo, càng lo lắng yêu cầu người nhà không được thông báo kết quả cho mình biết. Sáng sớm tinh mơ ngày hôm nay, cô liền lôi kéo Lê Du Tư đến trước bảng thông báo, chuẩn bị tinh thần đón nhận kết quả tàn khốc nhất.

Dù sao, kết quả tệ nhất chính là thi trượt, cô tự an ủi chính mình, hừ hừ, cho dù có sắp sửa bị chặt đầu, thì cũng phải khí phách ngút trời mà nói ‘Mười tám năm sau ta sẽ lại là một hảo hán!’ , cùng lắm thì cô sẽ không thi đậu thôi mà, có gì đâu.

Thật sự là không có gì sao?! Huhu. . . . Cô không muốn thi trượt đâu! Nếu vậy thì không chỉ là mất mặt không thôi, còn có một chuyện vô cùng tàn khốc đang chờ cô đón nhận nữa. . . . Ông trời ơi! Trước giờ con chưa ước nguyện điều gì, cũng chẳng xem thường ông, mắng ông là không có mắt, để cho người tốt không được sống lâu, gieo họa ngàn năm, ách.

Không đúng! Không đúng! Thật ra, con biết ông có sức mạnh vô biên, nhưng mà đến tận bây giờ mới xin ông thương tình phù hộ thì có phải đã muộn rồi hay không?

Phó Sở Nhi rối loạn, trong lòng đang tưởng tượng đến kết quả bi thảm nhất, cô vui khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào túi xách màu hồng, mặc cho Lê Du Tư có kêu thế nào, cô cũng không muốn ngừng đầu đối mặt với thực tế.

“Sò Nhi, sao em lại che mặt thế kia? Như vậy thì làm sao có thể nhìn thấy bảng điểm đây?” Lê Du Tư cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt anh tràn đầy hứng thú khi thấy cô che kín khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

“Em không nên nhìn!” Giọng nói rầu rĩ của cô từ kẽ hở túi xách truyền đến.

“Nếu em đã không muốn xem, vậy tại sao lại kéo anh đến đây?” Anh cảm thấy buồn cười, nhưng cho dù ý cười đã tràn ngập khóe môi, lại vẫn không cho nó phát ra tiếng để cô phải nghe thấy.

“Nhưng mà, thật lòng người ta rất muốn biết!”

“Vậy thì mở mắt ra, tự mình xem không được sao?”

“Không cần! Thật là khủng khiếp. . . .”

“Có gì đâu mà khủng khiếp? Bảng thông báo này cũng không ăn thịt người nha!”

“Nhưng mà ——”

“Nhưng mà làm sao? Cùng lắm thì là thi trượt thôi, sang năm lại thi lại lần nữa là được, không ai trách em đâu!” Anh an ủi cô.

“Ai da, anh không biết thôi! Cha mẹ em đã nói, nếu lần này em thi không được, bọn họ sẽ không cho em ở lại Đài Loan nữa, bởi vì bọn họ nói cơ thể của em rất yếu, sống ở đây không thích hợp, hàng ngày cứ ru rú ở trường luyện thi, lần này bọn họ muốn đưa em sang Mỹ, trường học ở đó chắc chắn sẽ nhận em vào, nhưng mà. . . . Đồ ăn vật ở Đài Loan ăn rất ngon nha! Người ta không nỡ bỏ đi, nếu lần này thật sự không thi được vào trường nào. . . . Em sẽ phải ở Mỹ đợi cho đến khi tốt nghiệp rồi! Em không muốn đâu. . . .” Vừa nói xong, cô đã không nhịn được mà khóc thét lên.

“Được rồi! Anh biết rồi, đừng điều nhỏ, để cho gia sư là anh đây đi nhìn thay em vậy!” Dứt lời, anh chuẩn bị chen vào đám người đang nhìn bảng điểm, đột nhiên ông tay áo lại bị cô giữ chặt, Lệ Du Tư vừa quay đầu đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang trưng ra vẻ mặt vô cùng đáng thương tội nghiệp.

Phó Sở Nhi khẳng khái kéo anh lại, giằng co một lúc, cô nhỏ giọng nói: “Lỡ. . . em thi không được vào trường nào. . . .”

“Cũng đừng nói cho em, có phải không?” Anh cố tình bỏ qua vẻ mặt căng thẳng của cô, trêu chọc nói.

Bỗng nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhủ lại, hoàn toàn không nghe được sự trêu chọc trong lời nói của anh, nghiêm túc phản bác: “Dù gì, nếu anh không nói, chẳng phải là em sẽ hiểu ——”

“Vậy bây giờ em muốn anh làm thế nào đây?” Anh nhướn mi, neho mắt hỏi cô.

“Em . . . em cũng không biết nữa.”

“Được rồi!” Anh nhún nhún vai: “Nếu thật sự em không thi đậu, anh sẽ đi năn nỉ hai bác đừng đưa em sang Mỹ, được chưa?”

Mắt đẹp của cô ngay lập tức sáng lên: “Thật sao? Anh Tư, đừng gạt em nha!”

“Thật! Vậy bây giờ, anh có thể giúp em đi xem kết quả được chưa?”

“Vâng!” Dù sao, cô đã tìm được người giúp đỡ, cứ cho là thi trượt thì cũng không sao cả!

Lệ Du Tư cười cười, đưa tay búng nhẹ vào chóp mũi của cô, lấy dáng vẻ ung dung tao nhã đi vào trong đám người, thân hình rắn rỏi của anh đứng giữa đám đông lại càng trở nên cao lớn, ở anh có một cổ hương vị cao quý khác hẳn người bình thường, mà lúc này, trong lòng anh đang có một vấn đề nghi hoặc.

Vấn đề này chính là —— học trò của anh, làm sao có thể thi trượt, đến cả một trường cũng không thể đậu được cơ chứ? Ngay lập tức, bảng thông báo đã giải đáp hết tất cả sự nghi hoặc ở trong lòng anh.

“Tiểu quý, sau này đừng dọa người như vậy có được không?” Anh trở lại trước mặt cô, khoanh tay ôm ngực, nhìn không được cười cười thờ dài.

“Em dọa người? Em đã dọa đến ai rồi sao?” Cô bĩu môi một cách vô tội.

“Mọi người! Tất cả mọi người bị sự hốt hoảng, cộng thêm cái vẻ mặt giống như sắp đến ngày tận thế của em dọa đấy, phiếu điểm của em đâu? Lấy ra đây!”

“Ở trong này!”

Lệ Du Tư cầm lấy phiếu điểm, mở ra xem toàn bộ điểm số ở bên trong, quả nhiên, cô gái nhỏ này dưới sự hướng dẫn của anh, thành tích lại trở nên tốt hơn ngoài dự đoán! Chẳng qua, đối với cô bé trời sinh đã vô cùng đáng yêu như vậy, lại còn vô tâm vô tư, khiến cho tất cả mọi người, ai cũng cho rằng, ngay cả đuôi xe cô cũng không thể nào nhắc lên nổi, kỳ thi này cũng chỉ có thể rút mà thôi!

Lúc này, dư quang nơi khoe mắt của anh liếc thấy một bóng dáng, anh đưa tay kéo cô nhìn qua: “Em nhìn thấy cô gái mặc đồng phục đó không?”

“Thấy!” Cô có chút ngây ngốc, không rõ ý tứ của anh.

“Em chuẩn bị mặc cái bộ đồng phục màu xanh lá đó ba năm đi! Tiểu quý!”

“Ý của anh là. . . Em đã đậu rồi sao?” Cô không dám tin, tròn to hai mắt, trong lòng chỉ có một cỗ xúc động muốn thét chói tai.

“Không sai, điểm thi lần này một chút cũng không kém, Sở Nhi, em làm tốt lắm!” Anh nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu mềm mại của cô, tựa như đang khen ngợi một chú chó nhỏ vừa ngoan ngoãn ngâm được khúc xương trở về vậy.

Anh khen ngợi khiến cho cô sung sướng đến đỏ cả mặt, cái miệng nhỏ không nhịn được, đặc ý cười cười: “Ai da, cũng không có gì! Đều là do anh Tư dạy rất tốt ——”

“Sở Nhi, gả cho anh!” Anh bất ngờ nói ra một câu.

“À, được. . .” Phó Sở Nhi bỗng nhiên im bặt, giật mình nhìn anh, giống như cái câu anh vừa nói ra, không phải là hỏi cô lát nữa muốn đi đâu ăn cơm, cũng chẳng phải là những chuyện thường ngày giống hạt mè hạt đậu như là đi dạo phố, mà là. . . “Anh nói cái gì? Anh Tư, anh. . . . anh đang trêu chọc

em sao?”

“Anh không nói đùa, Sò Nhi, gả cho anh đi!” Lệ Du Tư cười cười, lặp lại lời câu hôn khi nãy, thái độ vô cùng thoải mái tự tin, lại mơ hồ để lộ ra một sự bá đạo không thể kháng cự.

“Anh Tư, em . . . em vẫn còn nhỏ nha. . . . bây giờ anh nói những lời này. . . . không. . . .không phải là hơi sớm sao?” Cô kích động né tránh ánh nhìn chăm chú của anh, lí nhí nói một câu giống như là đang nói chuyện với muỗi vậy.

Lệ Du Tư cười cười lắc đầu: “Đương nhiên không phải là sẽ cử hành hôn lễ ngay lập tức, anh sẽ đợi em, đợi sau khi em tốt nghiệp xong, sau này, nếu em muốn tiếp tục học đại học cũng không sao cả, chúng ta cứ kết hôn trước, rồi em vẫn có thể từ từ học đại học, Sò Nhi, bây giờ anh đang hoàn toàn nghiêm túc chờ câu trả lời của em, em có đồng ý gả cho anh không?”

Phó Sò Nhi không trả lời, cúi thấp đầu cắn cắn môi, mắt đẹp ngấn nước lộ ra một vẻ bất lực, cô nhìn hết trái phải xung quanh, lại nhìn đến một đám nữ sinh bằng tuổi mình đang bàn xem lát nữa sẽ đi đâu để chúc mừng đã có tên trong bảng vàng, còn cô. . . . sau khi biết bản thân mình có thể tiếp tục học ở đây, lại còn bị người khác cầu hôn nữa. . . . Cô phải nên làm gì bây giờ?”

“Sò Nhi, câu trả lời của em là gì?”

“Em”

Đang lúc cô cảm thấy khó xử, không biết nên phải trả lời như thế nào thì có hai nữ sinh trung học lướt qua bên cạnh bọn họ, trong đó có một người nhỏ giọng kinh ngạc thốt lên: “Oa! Một anh chàng thật đẹp trai. . . .”

Người còn lại cũng phụ họa nói: “Đúng thế! Đúng thế! Anh ấy nhất định là con lai! Ngũ quan tinh tế như vậy, tớ đoán, nhất định là A! tớ thấy anh ấy rất quen nha.”

“Không thể nào? Cậu quen anh ấy sao?”

“Đương nhiên là không, hình như tớ đã từng thấy ở đâu trên tạp chí. . . . Hình như anh ấy rất nổi tiếng!”

“Có phải cậu đã nhớ lầm rồi hay không? Nếu là người nổi tiếng, làm sao có thể xuất hiện ở trường trung học để xem bảng điểm chứ? Nhưng mà, anh ấy thật sự rất đẹp trai nha! Cả đời tớ chưa từng gặp qua một người đàn ông nào như vậy. . . .”

“Tớ muốn trở về khoe với mấy đứa bạn!”

“Tớ cũng thế!”

Âm thanh bàn tán càng lúc càng trở nên nhỏ dần, hai cô nữ sinh đi mỗi lúc một xa, trong lòng Phó Sò Nhi vẫn rối như tơ vò, cô thấp giọng, sợ hãi hỏi: “Anh thích em sao? Anh Tư?”

“Cái này còn cần phải nói nữa sao? Nếu anh không thích em thì sẽ cầu hôn với em sao?” Lệ Du Tư hoàn toàn không để ý đến mọi người xung quanh, trong mắt anh chỉ có bóng dáng bé bỏng của cô mà thôi.

“Em——” Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, tựa như có điều gì muốn nói, chỉ là, lời nói đến cổ họng lại bị tắc nghẹn, cuối cùng, cô chỉ khẽ cười, gật gật đầu. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ba năm sau.

Cô không thể.

Cô hoàn toàn không làm được!

Sự giáo dục của trường học quả nhiên là rất tốt, lại có thể khiến cô đem cái chuyện quan trọng như vậy mà quên bẳng đi.

Trên người mặc một chiếc váy lụa màu trắng, bước chân của cô gái nhỏ càng lúc càng nhanh, giống như phía sau lưng mình đang xảy ra chiến tranh thế giới thứ ba, còn cô thì đang cố gắng chạy trốn khỏi những quả bom đang rơi xuống.

Cô không thể nào làm được. Đến nghĩ cũng chẳng dám nghĩ. Nhưng mà.

Không. Cô nhất định không thể làm được!

Trốn! Bây giờ, điều duy nhất cô có thể làm được chính là bỏ trốn! Cô bước từng bước dồn dập, cuối cùng, bắt đầu chuyển sang chạy, chạy càng lúc càng nhanh, chiếc váy cưới trắng tinh ở trên người cô giống như một áng mây đang lướt theo con gió.

“Tiểu thư, cô định đi đâu vậy? Nếu như cô muốn tham dự hôn lễ thì không phải đi hướng này đâu ——” Bác làm vườn ở trong nhà thờ tốt bụng nhắc nhở, nhưng rồi lại phát hiện, cô dâu trẻ này căn bản là không thèm nghe đến lời mình nói, rất nhanh xuất hiện ở trước mặt ông rồi lại vội vàng biến mất.

Đình Đình Đình. Tiếng chuông nhà thờ vang lên những giai điệu hạnh phúc.

Ba năm trước, Lệ Du Tư bất chấp tất cả đưa Phó Sò Nhi trở về nhà họ Phó, đứng ở trước mặt mọi người tuyên bố tin tức hai người sẽ đính hôn, kết quả là đã kéo theo bao nhiêu giằng co tranh chấp, bây giờ mọi thứ đã ổn thỏa, tháng sáu, Phó Sò Nhi đã tốt nghiệp cấp ba, thi đậu vào một trường đại học tư nhân, dưới sự sắp xếp của Lệ Du Tư, hôn lễ của hai người sẽ được tổ chức vào cuối tháng bảy.

Hôm nay, khách mời đến dự không dưới một trăm người, tất cả đều là những nhân vật nổi tiếng của tầng lớp xã hội thượng lưu, những người này đều đã được bọn họ phát thiệp mời vô cùng cẩn thận, nếu không, đợi đến khi hôn lễ của thiếu gia nhà họ Lệ và thiên kim nhà họ Phó được tổ chức, e rằng mười gian nhà thờ sẽ bị chen lấn đến vỡ tung.

Thời gian vừa đến, bản nhạc đám cưới du dương cất lên, hòa với giọng nói non nớt của những cô cậu bé, khắp nơi trong giáo đường được trang trí bằng hàng vạn những đóa hoa hồng champagne, tất cả đều đẹp tựa như mộng ảo, không có nơi nào là không giống với hôn lễ trong giấc mơ của biết bao cô gái, chỉ có điều, từ trong phòng nghỉ của giáo đường lại truyền đến âm thanh sột ruột của mấy người phụ trách.

“Cô dâu?”

“Phải! Rốt cuộc là cô dâu đang ở đâu?”

“Cô dâu biến mất? Đến giờ phút này rồi, làm ơn đừng có đùa như vậy chứ!”

“Ai đùa với cô? Thật sự là không thấy cô dâu đâu nữa!”

Tất cả đều rơi vào trong tai của Lệ Du Tư không sót một chữ, anh cau mày thật chặt, một lúc lâu cũng không thấy có động tĩnh gì, chỉ nghe thấy từ phía trên bục sân khấu vang lên một câu hỏi.

“Xin hỏi. Cô dâu. đâu rồi?” Cha xứ đẩy đẩy gọng kính lão, giọng nói trầm trầm hỏi.

Tiếng nói vừa dứt, cả hiện trường đều tràn ngập sự xấu hổ, một người đàn ông lén lút từ ngoài cửa chạy vào, đến bên cạnh Phó Thiếu Kỳ, nói nhỏ vài câu, chỉ thấy sắc mặt của Phó Thiếu Kỳ bỗng nhiên thay đổi, anh ta đứng dậy đi đến bên cạnh Lệ Du Tư, đang định mở miệng nói: “Tur, Sò Nhi ——”

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, thân là một trong số những phù rể, Hắc Tử Đình từ chỗ ngồi của nhà họ Lệ, vươn tay cầm lấy điện thoại di động giao cho Lệ Du Tư: “Điện thoại của anh.”

Khuôn mặt của Lệ Du Tư không để lộ ra một chút biểu cảm nào, chỉ nhìn chằm chằm chiếc điện thoại đang đổ chuông một lúc lâu, cuối cùng, anh cầm lấy chiếc điện thoại, ấn phím nghe, động tác vô cùng thông thả, đưa điện thoại lên sát bên tai, theo bản năng còn mơ hồ mang theo một chút trốn tránh, như thể không muốn đón nhận cái tin tức xấu mà đầu dây bên kia sắp sửa truyền đến, nhưng mà, hiện tại, ở đầu dây bên kia lại im lặng không có một chút tiếng động, cái cảm giác dầy vò này lâu đến nỗi tưởng chừng như đã trải qua cả một thế kỷ.

“Là Sò Nhi à?”

“. Vâng.”

Lúc nghi ngờ của anh đã được xác định rõ ràng, Lệ Du Tư khẽ thở nhẹ một hơi, nghe giống như là đang than thở, lại như là có chút bất đắc dĩ, giọng nói trầm thấp mơ hồ lộ ra một tia sột ruột: “Em đang ở đâu? Không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Em rất tốt. Anh Tur, thật xin lỗi.” Một câu ‘thật xin lỗi’ nhỏ như thanh âm của một chú chim non, lặng lẽ biến mất đằng sau chiếc điện thoại kia, sự im lặng lại một lần nữa bao trùm lên tất cả.

“Sò Nhi? Sò Nhi?” Cô ấy đã ngắt máy rồi.

Dựa theo tình huống này, chỉ có một cách để giải thích, chính là, anh đã bị người ta bỏ rơi, ở trước mặt vô số khách mời như vậy, anh đã bị cô dâu của chính mình vứt bỏ trước sự chứng kiến của thần thánh, hệt như một đứa ngốc.

Đáng chết! Anh thẫn mẫn ở trong lòng, sau hai phút lặng lẽ trôi qua, anh quay đầu lại, đối diện với tất cả mọi người đang ngồi phía dưới, vẻ mặt không chút biểu cảm, trầm giọng nói: “Hôn lễ này tạm dừng ở đây, nhưng mà, mọi người hãy nghe cho rõ, chỉ là tạm dừng chứ không phải là bỏ dở, càng không phải là hủy bỏ, đợi sau khi tôi đem cô dâu trở về, hôn lễ sẽ cử hành một lần nữa, bây giờ, mời các vị hãy trở về đi!” Dứt lời, anh lạnh lùng tháo ra đôi găng tay màu trắng ném cho Hắc Tử Đình, sau đó lại lập tức rời đi, bỏ lại sau lưng là ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người cùng với những lời bàn tán xôn xao.

Có phải. . . . mỗi một người phụ nữ đều sẽ trải qua sự sợ hãi giống như cô lúc này hay không?

Cô cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy tất cả phụ nữ trên thế giới này đều rất dũng cảm, trong đó bao gồm cả mẹ cô, dì cô, chị gái cô. . . . còn có những người phụ nữ mà cô đã từng hoặc chưa từng quen biết nữa.

Phó Sở Nhi ngồi bệt xuống thảm, trên người vẫn mặc nguyên một bộ váy cưới màu trắng tinh, nhìn cô nhỏ bé đến nỗi khiến cho người ta có cảm tưởng, cô giống như là sắp bị váy cưới chiffon tầng tầng lớp lớp bao phủ. Phó Sở Nhi nâng niu chiếc nhẫn cưới trong tay, chiếc nhẫn cưới đính kim cương hình giọt nước lóe sáng, vô cùng long lẫy và tinh xảo, nhưng lại khiến cho tâm trạng của cô càng thêm sa sút.

Giờ phút này, cô giống như một nàng công chúa đang gặp nạn, chơi vơi giữa đại dương mênh mông, bất lực nhìn mọi thứ xung quanh, hy vọng có thể tìm được nơi đề cập bến, nhưng mà, trong lúc bản thân cô còn chưa biết mình nên làm thế nào thì người đã đuổi tới rồi!

“Sở Nhi, mở cửa!” Là anh!

Nghe được giọng nói của Lê Du Tư, bên trong cánh cửa lúc đầu vẫn hoàn toàn im lặng, nhưng sau đó lại vang lên một tràng: “Không, anh đi đi. . . . đi đi. . . .”

“Anh không đi, trừ phi em mở cửa để cho anh tận mắt nhìn thấy em, chúng ta nói chuyện một cách rõ ràng mới được!” Lê Du Tư cố gắng áp chế giọng nói của mình, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Em không muốn. . . . Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh. . . .”

“Em mau mở cửa ra, nếu không anh sẽ phá cửa đấy!” Anh đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng, tiếp theo lại lui về phía sau hai bước, con người đen sâu thẳm từng mắt nhìn cánh cửa đang khép chặt.

“Đừng ——” Cô sợ hãi hét lên, đồng thời quay đầu về phía cửa, lập tức, thế giới bên trong và bên ngoài cánh cửa có một sự chênh lệch vô cùng quỷ dị.

“Nếu em không muốn anh làm như vậy thì hãy mau ra mở cửa đi!” Giờ phút này, Lê Du Tư vẫn mặc trên người bộ lễ phục chú rể màu đen, chẳng qua là chiếc nơ đã kéo xuống, bị anh vò nát ở trong tay, không còn nhìn rõ hình dạng.

Sau khi nói xong câu này, cánh cửa vẫn im lìm khoảng ba phút, sau đó lại chậm rãi mở ra, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, có chút tái nhợt, khiến cho ai nhìn vào cũng không nghĩ rằng hôm nay cô chính là cô dâu.

Lê Du Tư nhân cơ hội này, đưa tay nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, kéo cô ra ngoài cửa, không cho cô cơ hội tránh thoát, cũng không cho cô được phép cự tuyệt anh.

Phó Sở Nhi lui về sau từng bước một, bàn tay nhỏ bé bị anh nắm chặt, thoát nhìn giống như là cô đang chủ động dụ dỗ anh bước vào phòng: “Tối hôm qua. . . . cả đêm em đều không ngủ. . . .”

“Vì sao?” Lúc đầu, Lê Du Tư bị mê muội, nhưng rồi lại lập tức lấy lại phản ứng: “Anh hiểu, em quá khẩn trương rồi, Sở Nhi ——”

“Không phải, em. . . . hôm qua. . . . mấy bạn học tổ chức party để chúc mừng em kết hôn. . . .”

Anh gạt đầu: “Anh biết, là chú Trương, lái xe của anh chở em đi, cũng là ông ấy đón em về, anh nhớ rõ, hơn mười giờ rồi em mới trở về, không phải sao?”

“Ừm. . . .”

“Mười giờ cũng không phải là trễ, cũng không đến mức khiến cho em phải ngủ muộn, Sở Nhi, nếu em thật sự khẩn trương như vậy, anh có thể thông cảm, dù sao em vẫn còn nhỏ, nhưng cũng không thể bởi vì thế mà ——”

“Không phải! Là vì em. . . . em sợ. . . . anh. . . .” Nói ra rồi! Rốt cuộc cô cũng đã nói ra rồi! Phó Sở Nhi căng thẳng nhìn anh, không biết anh sẽ phản ứng như thế nào, có. . . . có tức giận hay không?

Nghe vậy, Lê Du Tư hơi ngần ra, cô ấy sợ phải giả cho mình? Anh còn tưởng rằng, ba năm nay, sớm chiều ở bên cạnh nhau, hai người bọn họ đã bồi dưỡng tình cảm thật tốt, đầy đủ vững chắc, để cho cô ấy không có sự phòng bị gì đối với anh nữa mới đúng chứ?

“Sở Nhi, em ——” anh ngừng lại một chút, hơi hạ giọng để tránh không làm cho cô sợ hãi: “Vì sao em lại sợ. . . . anh?”

“Em sợ. . . . anh sẽ. . . . làm mấy cái chuyện đó. . . . với em. . . .”

“Anh làm chuyện đó với em? Anh sẽ làm chuyện gì với em?” Lê Du Tư nhíu mày, đôi mắt thâm trầm có chút khó hiểu, hơn nữa còn bắt giắc để lộ ra một chút nghiêm khắc.

“Em không nói ra được. . . .” Hai gò má của cô bỗng chốc ửng hồng.

“Nói mau, em không nói rõ thì làm sao anh biết được tại sao em lại sợ anh?” Anh tuyệt đối không cho phép cô trốn tránh mình.

“Được rồi!” Phó Sở Nhi hít một hơi thật sâu, mơ mơ hồ hồ hạ quyết tâm, cuối cùng, cô chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện này.”

“Chuyện gì? Sở Nhi?” Lúc anh khẽ gọi tên cô, giọng nói có chút trầm thấp, trong đó ẩn chứa một tia thúc giục.

Cô bị anh làm cho gấp gáp, khỏe mắt trở nên ươn ướt, lại nói một câu không hoàn chỉnh: “Chính là. . . .chính là. . . làm. . . làm cái chuyện. . . .”

“Sở Nhi, cái chuyện kia trong lời nói của em, sẽ không phải là cái chuyện mà anh đang nghĩ đến đó chứ?” Đôi mắt đen như mực thâm trầm, yên lặng nhìn cô.

“Em không biết. Nhưng mà, bọn họ nói đó là chuyện ân ái, em lại không hiểu. . . . Tại sao bọn họ nói, một mặt sẽ rất đau, một mặt thì sẽ vô cùng vui sướng? Còn có cái quyển sách này nữa. . . . Thoạt nhìn. . . . thật đáng sợ. . . . Anh Tư, em sợ. . . . em. . . có thể. . . . không cần gả. . . .”

“Sách gì?”

“Chính là. . . .cuốn này!” Cô sợ hãi rút ra một quyển tạp chí từ phía sau, bộ dạng như kiểu rất khủng khiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng sợ hãi khi nhìn thấy ‘mãnh nam’ ở trên bìa cuốn tạp chí.

Thấy thế, Lê Du Tư không tự giác mà nhú mày lại, hoang mang nhìn cô đưa ra cuốn tạp chí tình cảm kia, sau đó chợt như bừng tỉnh: “Ai đưa cái này cho em?”

“Bạn học. . . .” Cô cúi đầu, thấp giọng nói.

Đáng chết! Sớm muộn gì anh cũng sẽ đem cái đám người ‘chỉ sợ thiên hạ không loạn’ bên cạnh cô đuổi đi! Lê Du Tư nghiêng răng nghiêng lợi, kiềm chế cơn tức giận của bản thân, mỉm cười nói: “Em đã xem nội dung bên trong rồi sao?”

“Một chút.” Cô thấp giọng thừa nhận, khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ nhất thời đỏ rực như một quả táo, những nội dung ở trong đó đối với cô mà nói là quá kích thích rồi.

“Cho nên, em sợ anh sẽ làm những chuyện như vậy với em?” Anh cố gắng để giọng nói của mình trở nên tự nhiên, nhưng cũng không có nghĩa là trong lòng anh cũng đang bình tĩnh như thế.

“Anh sẽ không làm như vậy sao?” Cô nâng chiếc cằm xinh xắn ngược lên nhìn anh, mong mỏi chờ đợi đáp án.

Bị cô hỏi như thế, Lê Du Tư hơi ngưng lại, vẻ mặt có chút xấu hổ, một lúc lâu sau mới cẩn thận lựa lời mà nói: “Nếu như. . . .anh nói sẽ làm như vậy thì sao?”

“Sẽ? Anh sẽ làm như vậy. . . .” Cô kinh hãi mở to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại không khác gì quả mướp đắng: “Anh sẽ làm như vậy sao. . . .”

“Sau khi kết hôn, chúng ta chính là vợ chồng, anh không thể cam đoan tuyệt đối mình sẽ không chạm vào em, Sở Nhi, anh không muốn lừa gạt em, cho nên anh phải nói thật với em, nhưng mà em đừng lo, anh sẽ từ từ dạy cho em, cho đến khi em tiếp nhận anh mới thôi, được không?”

“Anh sẽ không ép buộc em sao?”

“Sở Nhi, anh là gì của em?” Giọng nói của anh có chút không vui.

“Anh Tư.”

“Vậy thì đúng rồi, chẳng lẽ, em không tin lời anh Tư nói sao?”

“Tin! Anh Tư sẽ không lừa gạt em!” Cô gật đầu thật mạnh, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, có chút vui vẻ thoải mái.

“Như thế này không phải là tốt hơn sao?” Anh mỉm cười, cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc cô, con ngươi đen sâu thẳm tựa như màn đêm có một loại cảm giác thật khó nắm bắt. . . .

Thay bộ váy cưới cô dâu màu trắng ra, Phó Sở Nhi mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, trong lòng thấp thòm lo lắng, muốn đi xuống lầu, lại đúng lúc nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Lê Du Tư và cha mẹ của mình. Đối với người con rể vô cùng hoàn mỹ này, nhìn từ trên xuống dưới, bất luận là chỗ nào, mẹ của cô cũng tán thưởng không thôi, cho nên, giờ phút này trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi, hai người đang nói lời xin lỗi với Lê Du Tư.

“A Tư, xảy ra chuyện như thế này, nhà họ Phó chúng ta thật xin lỗi con. . . .”

Lê Du Tư lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh ôn hòa: “Bác trai, bác gái, xin đừng nói vậy, con mong hai bác hãy đồng ý với con một việc.”

“Nói đi! Chỉ cần chúng ta có thể làm được thì nhất định sẽ đáp ứng!” Ba Phó vỗ vỗ ngực, chứng tỏ bản thân mình nói được làm được.

“Con muốn đưa Sò Nhi về nhà.” Anh nhẹ nhàng nói ra một câu, lại khiến cho cả ba người đồng thời kinh ngạc.

Mẹ Phó có chút không biết phải làm sao, liếc mắt nhìn chồng mình một cái, lại quay đầu lại, dò tìm mắt nhìn về phía Lê Du Tư: “A Tư, con muốn đưa Sò Nhi về nhà? Nhà nó ở đây rồi, con còn muốn đưa nó đi đâu nữa?”

“Đối với cuộc hôn nhân này, chỉ cần Sò Nhi không đổi ý, thì sớm hay muộn cô ấy cũng sẽ trở thành vợ của con, hơn nữa, một ít đồ đạc của cô ấy đã chuyển về chỗ con từ mấy ngày trước rồi, nhà của con cũng chính là nhà của cô ấy, tuy rằng đã xảy ra tình huống như vậy, nhưng con vẫn muốn đưa cô ấy trở về, để cho cô ấy quen với cuộc sống sinh hoạt của hai người, có lẽ, lần sau sẽ không xuất hiện tình huống như ngày hôm nay nữa đâu!”

“Con nói vậy cũng đúng, có lẽ, trước hết, Sò Nhi hẳn là nên chuyển qua sống cùng với con, thử một lần xem sao, nói không chừng, hai đứa vợ chồng son lại càng thêm hiểu nhau hơn.” Ba Phó cẩn thận suy nghĩ về vấn đề này, phát hiện đây là một việc cũng có thể thử.

“Nhưng mà, từ nhỏ tới giờ Sò Nhi cũng chưa từng rời xa chúng ta, thân thể của nó lại không được tốt lắm, bác lo lắng thân thể của nó sẽ không được. . . .” Dù gì, thân là một người mẹ, mẹ Phó cũng lo lắng nhiều hơn một chút.

“Bà yên tâm đi! Đối phương là A Tư mà! Ba năm nay, nó quan tâm Sò Nhi còn cẩn thận hơn cả chúng ta, có thể giao Sò Nhi cho nó thì trong lòng chúng ta cũng bỏ xuống được một tảng đá lớn rồi.” Ba Phó cười cười thuyết phục vợ mình.

“Cũng đúng, A Tư so với chúng ta quả thật là cẩn thận hơn!”

“Cha. . . . Mẹ. . . . Anh Tư. . . .” Phó Sò Nhi buồn bực nhìn trái nhìn phải một chút, trong lòng suy nghĩ, cô mới chính là người trong cuộc, tại sao lại không có ai hỏi ý kiến của cô?

Nghe có tiếng nói, Lê Du Tư ngược mắt nhìn thấy Phó Sò Nhi đang đứng ở trên cầu thang, lập tức quay đầu nhìn vợ chồng họ Phó đề nghị: “Vậy, con hy vọng chuyện này có thể tiến hành càng nhanh càng tốt!”

Càng nhanh càng tốt? Nhất thiết phải như vậy sao?. . . .

Ngay lúc cô đang định mở miệng lên tiếng, mẹ Phó đã hoàn toàn đồng ý với chồng mình, gật đầu nói: “Đúng vậy! Đúng vậy! Vậy thì trong tuần này liền chuyển đi đi!”

Trong tuần này? Quá nhanh rồi.

Không được! Cô nhất định phải lên tiếng, nhưng mà ba Phó đã giành trước một bước: “Được. . . . Mà không, không được, ngay trong ngày mai liền chuyển đi đi! Tình cảm của vợ chồng son phải được bồi dưỡng thật tốt, như vậy thì đối với quan hệ của hai đứa mới càng có lợi.”

Tại sao bỗng chốc lại biến thành. . . . ngày mai? Có làm hay không vậy?

Bọn họ nhất định là đã sai lầm rồi! Phó Sò Nhi cảm thấy mình phải nói một câu, đem tiến độ câu chuyện đảo ngược lại, nhưng mà, gừng càng già càng cay, mẹ của cô lại nhanh hơn một bước rồi.

“Đúng nha, đúng nha! Dù sao cũng đều là ở Đài Bắc, Sò Nhi cũng có thể thường xuyên trở về, hai vợ chồng chúng ta cũng có thể thường xuyên tới thăm nó, hay là tối nay liền chuyển qua luôn đi! Thật ra thì căn bản hôm nay cũng phải gả đi rồi, mọi thứ cũng đã được chuẩn bị tốt, được, quyết định tối nay đi!”

Tối. . . tối. . . Tối nay??? Trong khoảng thời gian ngắn, Phó Sò Nhi suýt nữa thì ngừng thở, cô cảm thấy bản thân mình giống như một viên gạo nếp, hoàn toàn bất lực, chỉ có thể để mặc cho người khác nhào nặn, cũng rất giống như một tên phạm nhân chuẩn bị đi hành quyết, bởi vì bản thân mình ‘mang tội’ trốn hôn, chỉ có thể để mặc cho ‘Phán quan’ đại nhân quyết định thời gian hành hình.

Lê Du Tư lại vô cùng hài lòng với kết quả ‘Phán quyết’ này, anh mỉm cười nhìn Phó Sò Nhi một cái: “Thật tốt quá, bác trai, bác gái, sau khi ăn tối xong, cháu xin phép đưa Sò Nhi về nhà!”

“Ai da! Thật là khách khí quá, con gọi chúng ta là ba mẹ được rồi, không phải sao? Dù sao cũng là chuyện sớm muộn, con gọi trước để cho chúng ta quen dần đi là vừa.” Mẹ Phó cười hiền lành nói, bà càng nhìn càng cảm thấy cậu con rể này vô cùng thuận mắt.

Nghe vậy, Lê Du Tư cũng biết trái phải, khuôn mặt tuấn mỹ nở ra một nụ cười điển đào chúc sinh: “Vâng, thưa ba mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Nơi này, cô đã tới không biết bao nhiêu lần rồi!

Dưới sự dẫn dắt của Lệ Du Tư, Phó Sở Nhi chậm rãi đi vào cái nơi lẽ ra đã trở thành ngôi nhà của bọn họ, nhưng mà bây giờ thì vẫn chỉ có thể xem như là ngôi nhà tương lai của cô mà thôi.

Chưa tính hoa viên, chỉ tính riêng căn phòng của cô đã chiếm một diện tích cực kỳ lớn, nhóm người giúp việc thường thường chỉ đi lại ở những căn phòng bên cạnh và phòng khách ở dưới lầu một mà thôi, lầu hai và lầu ba là nơi sinh hoạt hằng ngày của Lệ Du Tư, trừ những khi phải quét dọn thì những người giúp việc rất ít khi xuất hiện ở nơi này.

Anh dẫn cô đi lên lầu hai, qua hết dãy hành lang dài, đến một căn phòng ở trong cùng, căn phòng được trang trí vô cùng đặc biệt, dễ dàng nhận thấy nhất chính là một bể cá rất dài, rộng khoảng hai mét, đúng như những gì cô mong muốn, trong đó đều là những con cá do cô đã tự mình mua, bên trong còn có những rặng san hô bảy màu rực rỡ, dưới sự khúc xạ của ánh đèn, chúng trở nên lấp lánh, đẹp không cách nào diễn tả được.

Lệ Du Tư xoay bả vai cô, để cho cô đứng trước bể cá, anh nhẹ giọng nói: “Thực ra thì anh cũng không cần phải giới thiệu hay hướng dẫn gì cho em nhiều nữa, dù sao ba năm nay, đối với em thì nơi này và nhà mình cũng không có gì khác biệt, những người giúp việc đều biết em, đầu bếp nhà anh cũng biết em thích ăn món gì, còn có bể cá cảnh nhiệt đới mà em yêu thích nhất, em nhìn xem, chúng nó bơi lội trông thật khỏe mạnh và hoạt bát nha!”

“Anh Tư, anh thật sự không trách em sao?” Đối với sai lầm mà mình đã gây ra, cô vẫn còn cảm thấy áy náy trong lòng.

Anh lắc đầu, cười cười nói: “Là lỗi của anh, dù sao thì em cũng chỉ mới mười tám tuổi, bây giờ mà ép em gả cho anh thì vẫn còn hơi sớm một chút, nhưng mà, Sở Nhi, tuy là nói như thế, nhưng quyết tâm muốn cưới em của anh vẫn như cũ, không bao giờ thay đổi.”

Nhìn vào ánh mắt dịu dàng của anh, cô nhẹ nhàng gật đầu: “Em biết!”

“Em biết là tốt rồi, chúng ta xuống nhà ăn thôi! Tay nghề của bác đầu bếp vẫn còn đang đợi em ném thử đấy!” Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo cô đi ra ngoài cửa phòng.

“Em muốn ăn phi lê cá sốt dấm.” Hai mắt cô sáng lên, làm nũng nói.

Anh tròn mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên: “Sao lại trùng hợp như vậy? Thực đơn ngày hôm nay cũng có món đấy!”

“Vây còn. canh hạnh nhân nấu đậu hũ thì sao?”

“Hả? Chẳng lẽ đầu bếp là con giun trong bụng em sao? Sao ông ấy lại có thể biết những món mà em thích ăn vậy?! Có, món này cũng đã được dọn lên rồi.”

“Giun trong bụng em không phải là chủ đầu bếp mà là anh mới đúng ấy! Anh Tư.” Cô cười cười liếc anh một cái, ngụ ý là cô đã vạch trần được cái chiêu già bộ lừa gạt người khác của anh rồi.

“Lệ Du Tư anh lớn lên hoàn toàn giống người như vậy, lại bị một cô bé so sánh với giun, thật sự là khiến cho người ta đau lòng mà!” Nói xong, anh nhìn cô cười cười, bầu không khí hòa hợp như thể những tranh cãi trước đó chưa bao giờ xảy ra.

Cho tới nay, cô rất thích cái câu lạc bộ này, bởi vì ở đây có rất nhiều người kỳ lạ, bọn họ, có người thì trí tuệ, tài hoa, có người thì lại là thương nhân giàu có, bởi vì anh trai Phó Thiếu Kỳ của cô là một nhân vật quan trọng cho nên mọi người đối xử với cô rất tốt, bọn họ đều yêu thương cô, xem cô như em gái của mình, chẳng qua là, giờ phút này, bầu không khí ở nơi đây trở nên nặng nề một cách trầm trọng, khiến cho Phó Sở Nhi có chút hít thở không thông.

Cô giống như một nàng dâu nhỏ, ngồi ở trên ghế sofa, im lặng nghe anh trai khiển trách, dĩ nhiên, những chuyện này đều không phải là do cô cam tâm tình nguyện, nếu có thể, cô thật sự không muốn bước vào nơi này, nhưng bởi vì tâm lý cảm thấy mình đã làm sai cho nên cô không thể không ngoan ngoãn an phận được.

“Em đừng tưởng Tư có thể dễ dàng tha thứ cho em thì mọi chuyện đều coi như không sao nữa, Sở Nhi, hôn lễ của hai người ảnh hưởng rất lớn đến quan hệ giữa hai gia tộc nhà chúng ta, đó là một chuyện vô cùng quan trọng, không phải là trò đùa, em có hiểu không?” Phó Thiếu Kỳ đứng trước mặt em gái mình, nước da của anh trắng nõn, khuôn mặt nhả nhặn thể nhưng lại xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

“Em . . . hiểu!” Phó Sở Nhi khẽ cúi thấp đầu, chỉ còn một chút nữa thì có thể áp sát vào ngực, giọng nói của cô rất nhỏ, không chú ý thì sẽ không thể nào nghe được.

Huhu. Từ nhỏ đến giờ, cô không sợ trời, không sợ đất, cô được cha cưng chiều, được mẹ thương yêu, bởi vì thân thể cô yếu ớt lại hay sinh bệnh cho nên tất cả mọi người ai cũng nhường nhịn cô, chỉ có anh trai Phó Thiếu Kỳ này của cô, tuy rằng đa số thời gian là vẫn luôn đem cô đặt ở trong lòng bàn tay để che chở, nhưng mà, số ít thời gian còn lại, anh lại lấy dáng vẻ ung dung mỉm cười mà dạy dỗ cô, chỉ hận không có thêm nhiều thời gian để lặp đi lặp lại những lỗi lầm của cô, tất cả đều được anh ghi nhớ rất rõ!

“Em có thật sự hiểu hay không? Sở Nhi, hôn sự này là do chính em đồng ý, anh sẽ không bởi vì em còn nhỏ mà có thể để cho em làm bừa, từ trước đến nay anh đã dạy em như thế nào?”

“Tự mình làmthì tự mình chịu. . . .” Cô nhỏ giọng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhăn nhó giống như là sắp khóc đến nơi.

“Em thật sự vẫn còn nhớ rõ đúng không?”

“Em——”

“Đủ rồi!” Ngay lúc cô hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, không biết nên trả lời như thế nào, Lê Du Tư lại chen vào cuộc nói chuyện của hai người bọn họ: “Cô ấy nhớ rồi, Thiếu Kỳ, cậu đừng ép cô ấy nữa.”

Phó Thiếu Kỳ quay đầu lại, nhìn bạn mình rảnh rỗi bước vào, lúc đầu, khuôn mặt anh không có biểu hiện gì, sau đó lại mỉm cười, một tia bất đắc dĩ xẹt qua khóe môi: “Cậu vẫn luôn dễ dàng bỏ qua cho nó, cẩn thận kéo lại làm hư nó, sau này lại trở thành tai họa đấy!”

“Anh. . . .” Làm gì có anh trai nào mà lại nói em gái mình như vậy chứ? Phó Sở Nhi ủy khuất, trừng mắt nhìn hai người đàn ông, bọn họ lại dám so sánh cô với tai họa, thật là quá đáng!

“Tôi đã biết từ lâu rồi, chuyện này cậu không cần thiết phải nói nhiều!” Lê Du Tư nhún nhún vai, bộ dáng này chính là kiểu luyện mãi đã thành thói quen.

“Anh Tư. . . .” Cái gì mà biết từ lâu rồi chứ? Cô thật sự rất muốn kháng nghị, nhưng mà, trường hợp này, cô hoàn toàn không có đường sống nào để chen vào cả.

“Cần thiết chứ, tôi nói là hoàn toàn đúng đấy!”

“Tôi hiểu ý cậu, Thiếu Kỳ, cậu cũng đã đem mọi chuyện nói ra hết thì đương nhiên tôi cũng không còn lý do nào để tiếp tục trách cô ấy!” Lê Du Tư cười nhưng trong lòng lại âm thầm mắng Phó Thiếu Kỳ, lão hồ ly này nói nhiều như vậy không phải bởi vì suy nghĩ cho người anh em tốt là mình, mà rõ ràng là vì muốn bảo vệ cho em gái của cậu ta.

Phó Thiếu Kỳ và Lê Du Tư hiểu ý nhau, bọn họ trao đổi bằng ánh mắt, trong mắt đều lộ ra một sự yêu thương đối với Phó Sở Nhi: “Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nó phải sống xa gia đình, nhà họ Phó chúng tôi từ trước đến nay cũng không phải là quá nghiêm khắc, nếu nó vẫn chưa hiểu phép tắc thì cũng mong cậu hãy thông cảm.”

“Nếu không thì sao?” Cho dù trong lòng đã hiểu rõ dụng ý của người anh vợ tương lai này nhưng Lê Du Tư vẫn cố ý nói lời khiêu khích.

“Cậu bắt buộc phải làm thế.” Phó Thiếu Kỳ vẫn mỉm cười vô hại nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên quyết.

“Nói dễ nghe nhì! Nhưng cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không bắt nạt cô ấy!” Nói xong, Lê Du Tư tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phó Sở Nhi: “Chúng ta đi ăn thôi, tạm biệt anh trai của em đi!”

“Anh Tư, hôm nay thật cảm ơn anh đã bảo vệ em trước mặt anh hai, nếu không có anh, chắc là em đã bị anh ấy mắng đến thúi đầu luôn rồi.” Nói xong, bàn tay đang ghép hình của Phó Sở Nhi ngừng lại, nhìn về phía tên đàn ông nào đó đang đứng ở bên cạnh, le lưỡi, làm vẻ mặt khùng bố.

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, đáng để em biết ơn như vậy sao?” Lê Du Tư bật cười, cô bé này hình như là không nghe ra được hàm ý ở trong lời nói của Phó Thiếu Kỳ rồi, vậy nên cô mới hoàn toàn nghĩ rằng anh trai đang quờ trách mình.

“Đương nhiên rồi.” Cô khẽ hừ một tiếng, sau đó xoay người, tiếp tục tìm những mảnh ghép hình đang nằm vương vãi ở trên thảm.

“Vậy em cảm thấy bản thân mình đã làm sai rồi sao?” Anh nhanh hơn cô một bước, với tay nhặt mảnh ghép đưa cho cô.

“Em . . . em không có ý mà!” Cô nhận lấy mảnh ghép, nhỏ giọng nói.

Lê Du Tư thấy cô giống như sắp khóc, biết mình lại lỡ miệng ép cô, anh cười cười điểm nhẹ lên chóp mũi của cô: “Nếu em thật lòng muốn cảm ơn thì hãy hôn anh một cái đi!”

“Hôn.”

“Không được sao?”

“Không phải. . . .” Cô nhanh chóng lắc đầu, tỏ vẻ là mình không hề nghĩ như vậy.

“Vậy là có thể đúng không?”

Phó Sở Nhi chần chờ một hồi, sau đó mới gật gật đầu nói: “Hôn chỗ nào?”

“Còn tùy thuộc vào thành ý của em nữa!” Anh nhún vai, ý nói là cô muốn hôn chỗ nào cũng được.

“Hôn má nhé?” Cô cẩn thận, dè dặt, lại có chút ngại thẹn hỏi.

“Thì ra tình cảm của em chỉ có một chút đó thôi, anh cũng chỉ có thể vui vẻ mà nhận rồi!” Nói xong, anh nghiêng khuôn mặt tuần mỷ, giống như chấp nhận mà đưa gò má về phía cô.

Cô cong môi muốn trả lời, nhưng cuối cùng lại lựa chọn không lên tiếng, chỉ nhắm mắt lại, lấy hết dũng khí để hôn, nhưng, ngoài ý muốn chính là, nụ hôn của cô lại đặt ở trên môi anh.

Trong nháy mắt, Lê Du Tư ngây người, nhưng rồi rất nhanh, anh lại thích thú đón nhận, anh vươn tay đặt lên chiếc lưng thon dài của cô, sau đó khóa chặt cô vào trong lòng mình, từ bị động biến thành chủ động, bởi vì có ưu thế là thân hình cao lớn cộng thêm có nhiều kinh nghiệm, anh thuần thục cạy mở đôi môi mềm mại của cô, dẫn dắt cô từ một cái chạm môi ngây thơ như trẻ con, biến thành một nụ hôn triền miên và cuồng nhiệt.

“Ừm”

Lúc đầu, Phó Sở Nhi bị anh tấn công một cách bất ngờ và mạnh mẽ khiến cho cô vô cùng hoảng hốt, bàn tay trắng nõn đặt trên ngực anh, có chút kháng cự.

Nhưng rồi cô liền ngoan ngoãn bị anh thuần phục, đôi môi mọng của anh dường như có một loại ma lực, tham lam mút lấy dòng nước ngọt ngào của cô, đầu lưỡi nhạy bén thăm dò vào bên trong khoang miệng, như thể anh biết rất rõ mỗi chỗ mẫn cảm trên đôi môi cô, cứ mỗi khi cô muốn kháng cự là ngay lập tức, anh lại dẫn dắt cô rơi vào sâu trong một tầng khoái cảm, khiến cho cô trở nên run rẩy, giống như là chỉ cần anh muốn, thì anh sẽ không hề đắn đo gì mà dò xét hết tất cả những bí mật ẩn giấu ở sâu trong nội tâm của cô, ngay cả chính cô cũng không biết, có một loại bí mật vô cùng vui vẻ và sung sướng, mà đó vĩnh viễn đều được mọi người coi là một ‘vùng cấm địa’.

Bí mật đó và nụ hôn này của anh và cô. . . .hoàn toàn không giống nhau! Anh đã từng hôn cô, nhưng vẫn luôn cẩn thận và nhẹ nhàng, những lần dịu dàng chạm môi cô, dù rằng trong lòng anh không hề có suy nghĩ gì khác, nhưng chỉ cần thể thôi cũng đủ để cho cô phải thẹn thùng cả một buổi tối rồi!

Nhưng mà. . . nhưng mà, nụ hôn này lại khiến cho cô hoàn toàn không giống với cô của mọi khi, cô bây giờ đã quên mất thẹn thùng, quên mất đôi tay và đôi chân đang triền miên cùng với anh, chỉ muốn được dựa vào thân thể cường tráng và mạnh mẽ của anh, nỗi khát khao của cô mỗi lúc một nhiều. . . .

Cô có cảm giác trước ngực mình trở nên nóng bỏng, như thể có một ngọn lửa đang giày vò cô, thiêu đốt tâm trí cô, khiến cho đầu óc cô trở nên trống rỗng. . . . Một tia dục vọng đang thêm khát được thỏa mãn, mà đó chỉ có thể là cái việc mà anh đang làm với cô!

“Đủ. . .đủ rồi!” Cô dùng sức đẩy anh ra, vẻ mặt có chút hốt hoảng, hô hấp có chút nghẹn ứ ở trong tim, chậm rãi lắng xuống.

“Sở Nhi, em sao vậy?”

“Không, không sao. . . .em thật sự không sao. . . .”

Cô vội vã lắc đầu phủ nhận, hàm răng cắn chặt đôi môi mềm mại, không dám lên tiếng, khi đôi mắt sáng trong chạm phải đôi con ngươi xinh đẹp của anh, nước mắt khẽ dâng lên hàng mi, trong lòng có chút sợ hãi, cô căng thẳng cắn cắn môi, không dám nhả ra.

Cô sợ nếu như mình nói ra. . . . Nếu như bây giờ mình nói ra, thì nhất định sẽ khiến cho anh. . . . nhất định sẽ khiến cho anh lại càng muốn cô nhiều hơn nữa. . . . nhất định anh sẽ muốn hôn cô, ôm cô, thậm chí còn tiến thêm một bước. . . .

Không, cô không thể nói được!!!

“Anh không ép buộc em, Sở Nhi, nếu biết em sợ anh như vậy, anh sẽ không ép em thực hiện cái yêu cầu này!” Anh khẽ mỉm cười, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, sau đó lại thở dài một tiếng, buông cô ra, rồi lại xoay người từ từ đứng dậy.

“Anh Tư. . . .” Phó Sở Nhi ngồi khoanh chân ngay tại chỗ, cắn cắn môi nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng cô trở nên buồn bã, tựa như trong cái khoảnh khắc đó, sự dịu dàng của anh, biến thành một loại cự tuyệt.

Nếu như, chuyện hôn sự này đã từng làm mưa làm gió ở nhà họ Phó, vậy thì, lúc trước, khi Lê Du Tư đứng ra tuyên bố chuyện hôn sự của hai người bọn họ, hẳn là cũng gây nên một trận sóng to gió lớn ở nhà họ Lê, tất cả mọi chuyện cũng không đơn giản và dễ dàng như trong tưởng tượng.

Bởi vì, vài năm trước, trưởng bối của hai nhà họ Lê và nhà họ Mạnh —— cũng chính là ông nội của Lê Du Tư – Lê Đức Minh và bà ngoại của anh – Mạnh Khang Tâm Trinh đã thay anh quyết định vị hôn thê, cô gái này phải có đủ tài đức và năng lực để duy trì huyết thống và cội nguồn của nhà họ Lê, cũng như giúp đỡ Lê Du Tư củng cố và duy trì tập đoàn trung tâm thương mại hàng đầu của nhà họ Mạnh đứng vững trên ngai vàng, sau khi hai bên lựa chọn một cách kỹ càng, cuối cùng bọn họ cũng đã chọn ra được một người, người này là bà con xa của nhà họ Mạnh, tên của cô ấy là Tất Y Viên.

Năm đó, Tất Y Viên vừa lên đại học năm 3, qua một cuộc khảo sát, cô gái này thông minh cơ trí, chỉ còn kém chút nữa thì sẽ đứng đầu bảng, từ bé, trong các cuộc thi, cô ấy đã được mệnh danh là ‘Thường thắng tướng quân’, bề ngoài xinh đẹp đoan trang, lại là một người hiểu biết lễ phép, biến tiến biết lùi, cho nên cô nàng vẫn là đối tượng mà các trưởng bối của nhà họ Mạnh tranh nhau khen ngợi.

Vậy mà, trước ngày quyết định hôn sự không được bao lâu, Lê Du Tư lại đột nhiên tuyên bố muốn đính hôn cùng với Phó Sở Nhi, tin tức này khiến cho trưởng bối của hai nhà rối loạn không thôi, vì thế đã gây ra một trận sóng gió không hề nhỏ. Từ bé, Lê Du Tư đã bộc lộ tài năng và trí tuệ phi phàm, cho dù là năng lực, nhân cách hay là bề ngoài cũng đều khiến cho người khác không thể không cảm thấy tâm phục, anh vừa là đại thiếu gia, vừa là cháu đích tôn của hai nhà Lê - Mạnh, cho dù Tất Y Viên có được yêu mến như thế nào, thì cuối cùng cũng chỉ thua một câu nói ‘Cả đời này, không phải Phó Sở Nhi thì sẽ không cưới’ của Lê Du Tư, cho nên cái hôn sự kia cuối cùng cũng ‘không bệnh mà mất’.

Nhưng mà bây giờ, cô dâu lại trốn hôn, chuyện này khiến cho Lê Đức Minh và Mạnh Khang Tâm Trinh cảm thấy không vui, mặc dù con lớn của nhà họ

Phó – Phó Thiếu Kỳ đã đích thân đến đây, thay mặt cho em gái mình nói lời xin lỗi, lại còn tặng bao nhiêu quà cáp, nhưng chuyện này đã làm ảnh hưởng xấu đến thể diện của hai nhà, vậy nên vấn đề này không thể nào bỏ qua được.

“Lúc trước quả thật là chúng ta không nên mềm lòng, tại sao lại có thể đáp ứng hôn sự với nhà họ Phó kia chứ? Bây giờ thì hay rồi, chỉ cần tôi vừa ra khỏi cửa thì thể nào bạn bè cũng sẽ hỏi đến chuyện này, ông nói xem, chuyện này phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao tôi biết được? Bà thông gia, lúc trước bà cũng đồng ý, sao bây giờ lại đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi?”

“Ông còn dám nói sao? Nếu không phải bởi vì cái thái độ không kiên quyết của ông, để mặc cho A Tư cố chấp bướng bỉnh, nói không chừng, bây giờ chúng ta cũng đã có cháu để bông rồi!”

Trong một khoảng thời gian ngắn, hai người già cãi nhau chí chóe, như kiểu oán hận chất chứa đã lâu, bây giờ mới có dịp mà bùng phát. Đúng lúc này, Lê Du Tư và Phó Sô Nhi đẩy cửa bước vào.

“Ông nội, bà ngoại, Sô Nhi đến thăm hai người. . . .” Cô nhanh nhẩu cất tiếng chào hỏi, hết thấy đều là do anh hai đã dặn dò cô, dáng người của cô vô cùng mảnh mai, nếu không ‘lớn tiếng ra oai’ thì sẽ bị người ta bắt nạt, vậy mà, anh hai lại bảo cô phải biết tùy lúc mà giả bộ đáng thương. . . . Ôi, làm người thật khó!

Trông thấy hai ông bà vẫn còn tiếp tục âm ỹ, Lê Du Tư quyết định không khoanh tay đứng nhìn nữa, anh mở miệng, cắt đứt cuộc tranh cãi của bọn họ: “Sô Nhi nói nhất định phải tới đây để xin lỗi hai người, cho nên vừa sáng sớm đã lôi cháu đến đây rồi, ông nội, bà ngoại, hai người không trách cô ấy chứ?”

“A Tư? Con đến rồi à!” Hai người đồng thanh kêu lên, nếu nói giao tình giữa bọn họ không tốt, có lẽ là sẽ chẳng có ai tin được.

Lúc này, Lê Du Tư lại nháy mắt với Phó Sô Nhi, động viên tinh thần cô, cô gật gật đầu, nở một nụ cười ngọt ngào: “Ông nội, bà ngoại, bây giờ cháu vẫn còn được nghỉ hè, cuối tháng chín mới khai giảng, thời gian này, mỗi ngày cháu sẽ đến chơi với hai người, có được không?”

Hai ông bà liếc mắt nhìn nhau, không hiểu tại sao cô lại đưa ra quyết định như vậy, ba năm nay, bởi vì cô vẫn là học sinh trung học, cho nên ngoại trừ những ngày lễ tết thì cũng không thường xuyên đến gặp bọn họ, ngược lại, mỗi tuần, Tất Y Viên đều đến viếng thăm, hỏi han ân cần, thái độ vô cùng quan tâm.

“Cái cô bé mưu ma chước quỷ này đang muốn nhận lỗi với ông bà đấy!” Lê Du Tư cười cười, thay cô giải thích.

“À!” Lê Đức Minh cảm thấy hứng thú, lông mi bạc trắng khẽ nhếch lên.

“Bây giờ cô ấy đang ở nhà của cháu, nếu trong hai tháng này, ngày nào cô ấy cũng đến chơi với ông bà, thì mỗi ngày, sau giờ tan tầm, cháu sẽ tới đón cô ấy, ba năm bảy qua chỗ ông nội, hai tư sáu qua chỗ bà ngoại, chẳng phải là hai người vẫn luôn trách cháu vô tình, không thường xuyên đến thăm ông bà hay sao? Bây giờ, chỉ cần đến giờ tan tầm, đưa cháu bắt đầu này sẽ có thể lên núi ăn cơm tối với hai người thường xuyên rồi!”

“Không phải vậy đâu, cháu thật lòng muốn đến chơi với ông nội bà ngoại mà. . . .” Cô kháng nghị, trong lòng cô thật sự không muốn đem hành động đơn thuần gộp chung với mục đích.

“Thật sao?” Mạnh Khang Tâm Trinh cười không khép miệng được, đây là nguyện vọng mà bà đã mang trong lòng không biết bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có thể thành sự thật rồi.

“Vâng!” Phó Sô Nhi liếc mắt nhìn Lê Du Tư một cái, thấy anh gật gật đầu, cô cười ngọt ngào, cất giọng nhẹ nhàng: “Cháu nhớ Tết năm nay, bởi vì anh Tư bận công việc nên không thể đến thăm ông bà, lúc cháu đến chúc Tết, nhìn thấy đáng về thất vọng của hai người, cho nên cháu mới. . . . nhưng mà, cháu thật lòng muốn đến chơi với hai người, vậy mà anh Tư lại nói ——”

“Thật là chu đáo, Sô Nhi, A Tư nhà chúng ta đã quen thói tự lập từ bé, chưa một ai có thể lay chuyển được ý chí của nó, vậy mà cháu, cái con bé này lại làm được điều mà chúng ta mong muốn đã nhiều năm nay, một chuyện vô cùng khó khăn, thật sự là khiến cho người khác không thể không phục!” Mạnh Khang Tâm Trinh nói xong, hai ông bà lại liếc mắt nhìn nhau một cái, phảng phất tựa như đứa trẻ được cho kẹo, cười không khép miệng.

Lê Du Tư cũng nở nụ cười, trong lòng anh dường như đã đoán trước được kết quả này, anh cười cười ôm lấy Phó Sô Nhi, dùng ánh mắt bảo cô đừng quá lo lắng, mọi thứ đều sẽ suôn sẻ mà thôi!

Lại thua rồi!

Phó Sô Nhi không nhịn được mà vỗ vỗ tay, tán thưởng ông cụ đang ngồi trước mặt mình đánh cờ vô cùng cao siêu, cho dù hiểu biết của cô đối với môn cờ vây này chỉ có một chút thì cũng có thể biết rằng mình đã thua một cách tâm phục khẩu phục.

“Bé con, cháu thật sự là đã đánh cờ thắng A Tư nhà chúng ta sao?” Thật lâu trước kia, Lê Đức Minh đã từng nghe nói đến chuyện này, nhưng vẫn chưa có cơ hội để hỏi rõ.

“Vâng! Anh ấy còn đãi cháu đi ăn một bữa thật hoành tráng ở chợ đêm nữa.” Cô cười cười gật đầu.

“Hắc hắc, vậy lão già ta đây đã mấy chục năm rồi mà vẫn không thắng nổi nó được một ván, bây giờ chẳng phải là đã lợi hại hơn nó rồi sao?” Ông không nhịn được mà có chút đắc ý.

“Ông nội, nếu ông lợi hại hơn anh Tư thì chẳng phải ông đã là vua đánh cờ rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng thằng bé A Tư này quả thật cũng là một thiên tài đánh cờ, nếu không, cháu nghĩ sao nó có thể làm thiếu chủ của nhà họ Lê của chúng ta? Cái vị trí này biết bao nhiêu người tranh nhau mà cũng chẳng được nữa là! Không chỉ bởi vì nó là cháu nội của ta, mà vì từ nhỏ nó đã thông minh tuyệt đỉnh, cháu thấy đấy, ngay cả cái bà lão họ Mạnh kia cũng phục nó không thôi, cũng bởi vì A Tư thật sự vô cùng xuất sắc, cho nên ai cũng không muốn buông tha nó, lúc trước, đến cả vị hôn thê, chúng ta cũng đã tìm cho nó, chẳng qua là ——” Lê Đức Minh bỗng nhiên im bặt, dường như đã phát hiện ra bản thân mình lỡ lời.

“Vị hôn thê. . . .” Phó Sở Nhi nhú mày, nghi hoặc hỏi: “Sao đến bây giờ cháu vẫn không nghe mọi người nói tới chuyện này, anh Tư có vị hôn thê? Sao mọi người không nói với cháu?”

“Ta đã nói gì sao? Vị hôn thê? Vị hôn thê của nó chẳng phải là cháu sao?”

“Nhưng mà ——”

Ngay lúc Phó Sở Nhi định hỏi cho ra lẽ thì bên ngoài cửa truyền đến một giọng nói dịu dàng của phụ nữ, xưng hô vô cùng thân thiết: “Bà ngoại, cháu đến thăm bà đây!”

Mạnh Khang Tâm Trinh có chút kinh ngạc, nhưng mà bên trong lời nói lại để lộ ra một chút dịu dàng: “Tiểu Viên, sao cháu lại đột nhiên đến thăm ta vậy?”

“Bà ngoại, không phải là mỗi buổi tối thứ ba cháu sẽ đến thăm bà sao? Có gì mà phải kinh ngạc như vậy chứ?” Giọng nói của người phụ nữ có chút không vui.

“Chắc là bởi vì gần đây nhiều chuyện vui quá, cháu biết không, mấy ngày gần đây A Tư đều lên núi thăm ta, thật ra thì cũng không phải là mỗi ngày, nhưng mà, hai nhà chúng ta ở sát nhau như vậy, ba năm bảy ta lại chạy qua nhà ông thông gia, hai tư sáu thì ở lại nhà mình, cho dù thế nào thì mỗi ngày cũng có thể nhìn thấy A Tư, tuy là nó có dụng ý khác nhưng mà qua chuyện này cũng có thể thấy được, nó quả nhiên là rất quan tâm tới nhà đầu nhà họ Phó kia!”

“Tiểu thư nhà họ Phó? Bà, chẳng phải lúc trước bà đã nói, Phó Sở Nhi chỉ là một đứa trẻ bất tài, chả làm được tích sự gì hay sao?”

Nghe thấy lời nói của người phụ nữ đó, Phó Sở Nhi không nhịn được mà nhú đôi hàng mi, vẻ mặt có chút hoang mang, cộng thêm một chút không vui.

Thấy thế, Lê Đức Minh vội vàng giảng hòa: “Sò Nhi, cháu đừng để ý, tuy lúc trước cái bà lão họ Mạnh kia quả thật là đã nói như vậy, nhưng dạo này bà ấy vô cùng thích cháu, bà ấy còn nói cháu ngây thơ, hồn nhiên, lại còn vô tâm vô tư ——”

“Ông nội, rốt cuộc là ông đang khen cháu hay là mắng cháu đây?” Phó Sở Nhi nhỏ giọng cắt ngang lời nói của ông, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại một cách khó xử.

“Hả.” So với hình tượng hoàn mỹ mà bọn họ đã tưởng tượng về người vợ tương lai của Lê Du Tư thì Phó Sở Nhi cũng có thể coi là tạm ổn.

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói, Mạnh Khang Tâm Trinh xấu hổ cười cười: “Đàn ông cưới vợ cũng không phải là chuyện vô ích, tuy rằng con bé nhà họ Phó kia quả thực là vô tâm, nhưng mà, con bé có thể quản thúc được A Tư, đây cũng là một chuyện tốt!”

“Ông nội, vậy mà ông còn nói là bà ngoại đang khen cháu, cháu thấy là đang mắng cháu thì đúng hơn!” Vô tâm? Chẳng lẽ phải làm cho tâm hồn người khác tổn thương thì mới coi như thành công sao?

“Hả. . . .bà ấy. . . .” Chẳng lẽ con bé này lại xem ông là con giun trong bụng bà lão kia sao? Nhưng mà, cho tới bây giờ, Lê Đức Minh vẫn cảm thấy cô bé xinh xắn đáng yêu trước mắt này ở bên cạnh cháu trai thông minh khôn khéo của ông, quả thật là có chút chênh lệch. . . . Thậm chí còn có thể nói là không thích hợp.

“Chúng ta ra ngoài đi, ông nội!” Nếu còn tiếp tục ở lại đây, không biết cô sẽ còn bị hai người bên ngoài cửa làm tổn thương thế nào đến mức nào nữa, cô và Lê Đức Minh đi ra khỏi phòng đánh cờ, rẽ vào đại sảnh, lập tức liền trông thấy cô gái đang đứng nói chuyện kia, một thân comple màu đen tuyền, khiến cho toàn thân của cô gái được bao bọc bởi một khí chất cổ điển, đẹp đến mê người.

“Bà ngoại, chúng ta có khách à?” Phó Sở Nhi đi tới bên cạnh bà lão, khi đối mặt với người phụ nữ xinh đẹp, cô cảm thấy có một tia địch ý từ trong ánh mắt của cô nàng phóng tới.

“Ừ, Sò Nhi, đây là họ hàng xa của nhà họ Mạnh chúng ta, cũng không biết phải gọi như thế nào nên nó gọi ta là bà ngoại luôn!” Mạnh Khang Tâm Trinh cười cười nói, dứt lời, bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, lại nói tiếp: “Sò Nhi, nghe nói hôm nay A Tư sẽ đón cháu về một chút, phải không?”

“Vâng, anh ấy nói hôm nay có việc đột xuất, sẽ đến trễ hơn bình thường một tiếng, chắc là khoảng tám tám rưỡi! Bà ngoại, chúng ta sẽ chờ anh Tư về rồi cùng ăn cơm nhé?”

“Đương nhiên rồi, hôm nay ta đã tự mình đi chợ mua cá, nấu một nồi canh cá để tắm bổ cho A Tư, nghe nó bảo dạo này thân thể cảm thấy không khỏe, không nhịn đói lâu được, cháu ăn tạm cái gì đó trước đi, hay là ăn bánh ngọt gì đó cũng được. . . . A! Đúng rồi, hôm nay lúc ta ra chợ, thấy cái này hay hay, hình như là ăn rất ngon, cháu ăn đi!” Nói xong, bà lấy một gói kẹo đậu đỏ đưa cho Phó Sở Nhi.

“Cám ơn bà ngoại!” Sò Nhi cười cười nhận lấy gói kẹo, sau đó xé ra rồi bắt đầu ăn, đôi mắt tròn xinh đẹp nhìn về phía Tất Y Viên, dựa vào trực giác của mình, cô cảm thấy người phụ nữ trước mặt cũng không phải là một người đơn giản.

Tại sao chứ? Tất Y Viên ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy không phục, cô trừng mắt nhìn cô gái xinh xắn trước mặt, dựa vào cái gì mà mình vất vả cố gắng ba năm, dùng đủ mọi cách, lôi kéo biết bao nhiêu mối quan hệ, vậy mà chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, Phó Sò Nhi đã phá hỏng hết tất cả nỗ lực của mình?

Ngồi bên trong xe, nhìn những ánh đèn đường vàng rực đang lướt qua thật nhanh, Phó Sò Nhi lên tiếng, phá vỡ không gian trầm mặc, đưa mắt nhìn một bên khuôn mặt của người đàn ông đang xem công văn bên cạnh mình.

“Anh Tư, em nghe ông nội nói, lúc trước anh từng có một vị hôn thê?”

Nghe vậy, Lê Du Tư ngừng lại một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi con ngươi đen láy có một tia lảng tránh kèm theo một chút không vui, anh cười nhạt hỏi: “Ai nói với em chuyện này?”

“Nghe giọng điệu của anh, vậy chuyện này là thật sao?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Anh cũng không trả lời câu hỏi của cô, giọng nói vẫn bình thản như trước, tiếp tục truy vấn: “Là ông nội hay bà ngoại? Bọn họ còn nói với em những gì?”

“Bọn họ. . . . Bọn họ cũng không nói gì nữa, cho nên em mới hỏi anh. . . .”

Nghe thấy câu trả lời của cô, vẻ mặt của Lê Du Tư dịu đi một chút, ý cười cũng dần dần hiện lên trong đôi mắt của anh: “Nếu bọn họ còn chưa nói, vậy thì chứng tỏ chuyện gì cũng không có, Sò Nhi, là do em đã suy nghĩ quá nhiều, thật ra thì chẳng có chuyện gì đâu!”

“Thật không?” Sao trong lòng cô vẫn có chút hoài nghi?

Lê Du Tư cười cười, vươn cánh tay to lớn ôm chặt cô vào lòng: “Đương nhiên rồi, Sò Nhi, không cần biết là ai đã nói gì với em, em chỉ cần tin tưởng anh là đủ, có hiểu không?”

“Vâng!” Cô nhẹ nhàng gật đầu, đem khuôn mặt nhỏ nhắn dựa sát vào lồng ngực của anh, bỗng nhiên, cô nhớ ra chuyện gì đó, ngược đôi mắt đẹp lên, nói: “Anh Tư, em. . . .”

“Sao?”

“Không có gì. . . không có gì. . . .” Cô nhẹ nhàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại cúi xuống một lần nữa.

Từ ngày nào đó, sau nụ hôn ấy, anh cũng không chạm vào cô, cho dù có, cũng chỉ là nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn lên má cô giống như là hôn em gái mình, mọi hành động của anh đối với cô, hoàn toàn giống như một câu nói của người Trung Quốc —— “Phát hồ tình, chi hồ lễ.” (Xuất phát từ tình cảm nhưng chỉ dừng lại ở lễ nghĩa)

Nhưng mà, sau khi nghe nói anh đã từng có một vị hôn thê thì tình trạng giữa hai người bọn họ chỉ đậm đặc như nước, điều này khiến cho cô không khỏi có chút lo âu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hình như ‘oan gia’ rất dễ đụng phải ‘ngõ hẹp’, Phó Sò Nhi đứng trước cửa hàng bách hóa, giữa dòng người qua lại, cô trông thấy Tất Y Viên đang đứng trước mặt mình, trong lòng bỗng cảm thấy có chút khó hiểu.

“Chào buổi sáng, Phó tiểu thư, hôm nay, con gió nào lại thổi ‘tiểu thư’ đến nơi này vậy?” ‘Kính ngữ’ ở trong miệng được cô ta đặc biệt nhấn mạnh.

“Mai là ngày tựu trường, anh Tư nói tôi dạo chơi một chút, tiện thể mua một số thứ cần dùng.” Phó Sò Nhi thật lòng trả lời, dù sao thì chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm.

“Ôi, cũng không còn là học sinh tiểu học nữa, làm gì mà phải nhắc mua này mua kia như vậy? Lại còn phải chỉ mua ở chỗ nào nữa! Tư cũng thật là. . . sao lại coi vị hôn thê của mình như trẻ con vậy chứ?”

Nghe cô ta nói vậy, Phó Sò Nhi có cảm giác như mình đang bị mỉa mai! Không, chắc chắn là cô ta đang cố tình châm chọc cô, cái suy nghĩ này khiến

cho cô cảm thấy không vui: “Anh ấy chỉ hy vọng vị hôn thê của mình có thể trở nên xinh đẹp trong trường đại học mà thôi, dù sao, cũng là nhờ anh ấy cho nên tôi mới có thể dễ dàng đậu đại học như vậy!”

Con bé này đang muốn khoe khoang với mình sao? Cô ta đang cố tình nói cho mình biết, ba năm nay, cho dù Lê Du Tư có bận bịu nhiều việc nhưng vẫn luôn ở bên cạnh, dạy cô ta học sao?”

“Vậy tại sao anh ấy không đưa cô đến tập đoàn thiết kế thời trang Đông Phương? Quần áo ở đó mới thật sự được coi là xinh đẹp lộng lẫy, cho dù thế nào thì đây cũng chỉ là một cửa hàng bách hóa tầm thường mà thôi, sao có thể so sánh với những trang phục do tự tay Đông Phương Triệt thiết kế!”

“Quần áo của anh Triệt tôi cũng đã có mấy bộ, năm nào anh ấy cũng gửi cho tôi một bộ, tôi chả cần phải đi mua, hơn nữa, tôi cũng không cần quần áo lộng lẫy quá lắm gì, tôi chỉ muốn mua vài cái quần jeans để mặc thôi, cô không biết sao? Bây giờ kiểu đó đang là mốt đấy, tôi cũng muốn mặc như vậy để có thể hòa đồng với các bạn trong lớp, cô hiểu không?”

“Cô đang tự hạ thấp địa vị của mình sao? Tôi nghĩ, mấy người bạn học đó, sẽ chẳng có ai vì thế mà cảm động đâu!” Nụ cười của Tất Y Viên có chút sắc bén.

“Tôi chỉ làm những gì mình thích, tôi không cần bọn họ cảm động vì tôi, nhưng mà, xin hỏi Tất tiểu thư, cô là bạn học của tôi à? Nếu không, sao cô lại biết rõ suy nghĩ trong lòng bọn họ vậy? Tôi nghĩ, dựa vào tuổi tác của cô, ít nhất thì cũng đủ để chúng tôi gọi cô là ‘dì’ rồi, dĩ nhiên sự hiểu suy nghĩ của chúng tôi sao?” Nói lời hung ác, ai mà không nói được? Phó Sò Nhi cô dễ ăn hiếp như vậy sao?

“Tôi không có già đến thế!” Tất Y Viên giống như bị người ta đâm trúng tim đen – đau nhói.

“Đúng nha! Đúng nha! Người ta vẫn thường nói sống đến già, học đến già. Tôi không nên nói những lời như thế! Đương nhiên là cô cũng có khả năng trở thành bạn học của tôi, nhưng mà, người ta cũng thường nói, tuổi trẻ thường không có tâm tư, chẳng ai lại có ý đồ xấu xa như cô cả!” Mấy câu nói sau cùng này, Phó Sò Nhi chỉ lẩm bẩm trong miệng nhưng lại cố tình để cho đối phương cũng có thể nghe được.

“Cô ——” Tất Y Viên tức giận, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng: “Cô đừng tưởng rằng mình vĩnh viễn có thể ở trong trái tim của Tư, anh ấy thích cô chỉ là do nhất thời ham vui mà thôi, đợi đến khi anh ấy phát hiện, ngoại trừ cái gương mặt xinh đẹp này thì cô chẳng có thứ gì cả, đến lúc đó, anh ấy sẽ trở về bên cạnh tôi mà thôi. Tôi hy vọng thời gian đó đến càng nhanh càng tốt, rồi cô sẽ phải hối hận bởi vì đã ngu ngốc mà trốn hôn, bỏ qua cơ hội duy nhất để làm vợ anh ấy!”

“Tôi sẽ gả cho anh Tư! Tôi sẽ trở thành vợ của anh ấy, không phải là một lần duy nhất, mà là kết hôn một lần, bên nhau cả đời!”

Dứt lời, Phó Sò Nhi cố gắng phớt lờ cảm xúc không vui của mình, nói tạm biệt với Tất Y Viên, hoàn toàn không nhìn thấy sự tức giận trên khuôn mặt của đối phương. Cô thân nhiên xoay người rồi đi.

Nói lời tốt đẹp thì ai chả nói được.

Ngay cả đại tiểu thư của nhà họ Phó là cô đây, kinh nghiệm trải đời cũng không nhiều lắm, chỉ cần ngon ngọt một vài câu là có thể gạt cô đem đi bán rồi. Nhưng mà, cho dù cô đã nói chắc như đinh đóng cột như vậy, nhưng những lời nói của Tất Y Viên vẫn khiến lòng cô cảm thấy không yên.

Mặc dù, bề ngoài thì có vẻ như anh Tư đã tha thứ cho cô, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là anh không ghi nhớ ở trong lòng, vậy nên, cho dù cô đã chuyển vào ở trong nhà họ Lê được một tháng, nhưng anh vẫn tuyệt nhiên không chạm vào cô, có lẽ nào. . . cô đã không còn sức quyến rũ để hấp dẫn anh nữa rồi sao?

Không, đây là một dấu hiệu không tốt, cô nhất định phải thay đổi, nếu không, Tất Y Viên sẽ nhân cơ hội này mà cướp mất anh Tư của cô, đến lúc đó, cô chắc chắn là sẽ hối hận chết mất!

Được rồi! Ý đã quyết, cô nhắc chân, bước về phía trước, gạt bỏ đi những căng thẳng ở trong đầu. . . !

Phó Sò Nhi đẩy cửa kiếng, từng hồi chuông gió lạnh lạnh vang lên, dường như chỉ trong phút chốc, cánh cửa thủy tinh như sợ rằng cô sẽ lâm trận bỏ chạy, đồng thời kêu leng keng hai tiếng.

Lúc này, một nhân viên bán hàng lập tức đi tới: “Xin chào, cô muốn xem kiểu dáng như thế nào? Tôi có thể giới thiệu giúp cô!”

“Có. . . . cái loại đó. . . . ừm. . . đại loại như. . . nói thế nào nhỉ? Giống như. . . cái kiểu đó. . . .” Dù lúc này đứng bên ngoài cửa, cô đã luyện đi luyện lại cả trăm ngàn lần, nhưng mà đến lúc cần nói, cô lại giống như bị cà lăm, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng nói không xong!

“Tiểu thư, nói này giờ, rốt cuộc là cô muốn loại nào?”

“Là. . . .”

“Là gì? Cửa hàng của chúng tôi có bán đa dạng các loại mặt hàng, nổi tiếng trên khắp Đài Bắc! Cô muốn mua loại nào cũng có, ví dụ như loại này. . . hay là loại này. . . .” Nhân viên bán hàng cười khúc khích hai tiếng, cầm lên sản phẩm mà mình đặc ý nhất, tựa như một con sói đang há mồm đứng trước mặt Phó Sò Nhi ngây thơ vô tội, chuẩn bị ăn thịt ‘miếng mồi nhỏ’ thơm ngon!

Nhưng mà, ‘miếng mồi nhỏ’ Phó Sở Nhi này, chẳng những lại không hiểu gì về mấy loại sản phẩm đó, thậm chí là còn có chút hoài nghi. Cô cảm thấy, cái miếng vải đỏ trong suốt mỏng manh này trông thật kỳ quái, nếu là khăn tay thì cũng không hút được mồ hôi, cô nghĩ, chắc là một loại khăn trùm đầu vớ vẩn nào đó. Trên tấm vải mỏng còn có một sợi dây để nối lại hai mảnh với nhau, chắc là dùng để buộc chặt tóc! Nhưng mà. . . . cô tới đây đâu phải là để mua khăn trùm đầu!

“Xin hỏi, đây là gì vậy?” Cô thuận tay cầm lên một vật tròn tròn nho nhỏ, ở giữa cũng có một sợi dây để nối hai cái lại với nhau, thoạt nhìn rất giống như cái cục bông nhỏ mà ngày bé cô thường dùng để cột tóc.

“Tiểu thư, cô đừng đùa tôi nữa, cô đã vào nơi này thì sao có thể không biết đây là cái gì!”

“Sao mà tôi biết được? Bên ngoài cửa tiệm có để bảng hiệu là bán ‘nội y gọi cảm’, kết quả là khi tôi bước vào đây thì lại thấy mấy cô bán đồ cột tóc, quên đi, tôi đi đây, nơi này không có bán thứ tôi cần!” Đúng rồi, nhất định là cô đã đi nhầm chỗ rồi, nếu không, cái cô bán hàng này cũng sẽ không bán cho cô cái đồ cột tóc đáng yêu mà cô đã không cần xài từ tám trăm năm trước.

Bán. . . bán đồ cột tóc? Cửa hàng của bọn họ bán cái loại đồ cho trẻ con đó từ lúc nào vậy? Nhân viên bán hàng hơi sững sờ một chút, đến khi Phó Sở Nhi đi ra đến cửa rồi thì cô ta mới giật mình phản ứng, vội vàng chạy đến ngăn khách: “Này! Chờ một chút!”

“Gì vậy? Tôi không mua!”

“Cô muốn mua áo ngực sexy đúng không?”

“Ừ.”

“Tôi nghĩ, nhất định là cô vẫn chưa trưởng thành rồi! Nhìn vẫn còn nhỏ tuổi như vậy, chắc là đang học trung học phải không?”

Có làm hay không vậy? Dù gì thì cô cũng đã là sinh viên đại học nha! Phó Sở Nhi tròn to mắt đẹp, đang chuẩn bị mở miệng phản bác: “Tôi ——”

“Nhưng mà cũng chẳng sao.” Cô nhân viên bán hàng mỉm cười đầy ẩn ý, cắt đứt lời nói của cô: “Trẻ con bây giờ cũng trưởng thành nhanh lắm, chờ một chút, tôi sẽ bán cho cô, mấy loại đồ tốt chúng tôi để ở phía sau! Đừng đi đâu nhé, đứng ở đây chờ tôi!”

Nói xong, cô ta vội vàng chạy vào lấy tất cả những loại đồ lót với đầy đủ kích cỡ và màu sắc, để lại Phó Sở Nhi đứng ngơ ngác ở trong tiệm, đôi mắt to tròn nhìn một vòng xung quanh, trong lòng lại cảm thấy vô cùng lúng túng, bởi vì, sau khi cô quan sát những sản phẩm được bày biện ở trong cửa hàng này một cách nghiêm túc, cô mới phát hiện, dường như mình đã bước vào một nơi cực kỳ khủng khiếp.

Bình thường, những nơi này đều có một tên gọi chung, đó chính là —— “Cửa hàng bán đồ dùng tình thú.”

Sao anh ấy vẫn chưa về nhỉ?

Phó Sở Nhi ngồi trên ghế sofa đợi Lê Du Tư, cô cuộn mình trong chiếc chăn màu trắng mềm mại, thi thoảng lại liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, trong lòng có chút hoang mang kèm theo một chút không kiên nhẫn.

Ôi. Cô cảm thấy hồi hộp quá!

Nếu như anh. . . . nếu như anh không thích. . . . vậy phải làm sao bây giờ?

Không được! Cô tuyệt đối không được hù dọa chính mình. Cô tự nói với mình rằng, chắc chắn là anh ấy sẽ thích! Chắc chắn là anh ấy sẽ thích cô như vậy!

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, Lê Du Tư bước vào căn phòng của mình, lại phát hiện căn phòng lúc này chỉ còn sót lại một ánh đèn yếu ớt, bên dưới ánh đèn. . . Không, phải nói là trên ghế sofa có một cục tròn tròn màu trắng. Bên trong chiếc chăn nhung mềm mại tựa như bông tuyết, một cái đầu nhỏ khế lấp ló, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang phình to, có chút buồn bực.

“Anh Tư, anh về muộn!”

Lê Du Tư bị vẻ mặt của cô chọc cười, anh bước vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại: “Không phải là anh đã gọi điện thoại về bảo em ăn cơm trước rồi đó sao? Anh vừa mới nói chuyện với anh trai của em ở trong câu lạc bộ, và lại, bây giờ mới là chín giờ tối, từ trước đến nay anh không có thói quen ngủ sớm, chuyện này không phải là em cũng đã biết rất rõ rồi đó sao?”

“Em biết, nhưng mà em đang đợi anh về nha! Chuyện này chẳng lẽ anh cũng không hiểu sao?” Ồ. . . . Hình như là cô đã quên gọi điện thoại báo cho anh. . . Nhưng mà, trước mắt, đây cũng không phải là vấn đề trọng điểm!

“Em đợi anh?” Anh kinh ngạc như ngơ ngác, cười cười nhìn cô, như thể đang muốn thấy được điều gì đó từ trong đôi mắt cô.

“Vâng!” Cô gật đầu một cái thật mạnh: “Em đợi anh đã hơn nửa tiếng rồi!”

“Em định làm gì?” Một câu này của anh đã hỏi đúng trọng tâm của vấn đề.

“Em. . . .” Sao lại như vậy, sao bây giờ cô lại là người bị tra hỏi rồi?

Nhưng rồi, Lê Du Tư lại chú ý đến trên người cô, cảm thấy có điểm không thích hợp: “Bé con, bây giờ mới là tháng chín, thời tiết vẫn còn rất nóng, trong nhà có máy điều hòa, em cũng không cần phải bọc mình lại thành com nầm như vậy chứ? Cần thận kéo đồ mờ hời, ra gió thổi lạnh sẽ bị cảm đấy! Mau bỏ chần ra!”

“Đừng tới đây!” Cô hét lên bảo anh dừng lại.

Anh dừng bước, nghi ngờ hỏi: “Em sao vậy?”

“Anh khoan hãy tới đây, nghe em nói rõ ràng đã!” Bởi vì quá căng thẳng mà cô kéo chần càng chặt hơn, không biết là bởi vì buồn bực hay là do quá nóng mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, trông chả khác gì một viên kẹo hồ lô.

“Em nói đi! Anh không qua đó nữa, anh đứng đây nghe em nói!” Lê Du Tư thật sự cảm thấy không thể nào hiểu nổi, cái cô bé này rốt cuộc là đang định làm gì đây?

“Anh Tư, sao anh lại muốn kết hôn với em? Năm ấy, em mới có mười lăm tuổi, cùng lắm thì cũng chỉ là một con nhóc ở trong mắt anh mà thôi, tại sao anh lại muốn kết hôn với em?”

Nghe vậy, lúc đầu Lê Du Tư có hơi ngạc nhiên một chút, tựa như không kịp ứng phó với vấn đề mà cô đặt ra, nhưng rất nhanh sau đó, anh đã mỉm cười, trả lời cho sự bất an ở trong lòng cô.

“Chuyện này, anh cũng thường hay tự hỏi mình, nhưng mà, cho dù kết luận cuối cùng là như thế nào thì anh cũng sẽ cầu hôn với em, bởi vì, một ngày nào đó, nhóc con năm nào cũng sẽ trở nên duyên dáng đáng yêu, đến lúc đó, cô ấy sẽ trở nên vô cùng quyến rũ, anh phát hiện mình thật sự không thích cái giả thiết này, vậy nên, trước khi cô bé đó bị những tên con trai khác phát hiện ra, thì anh muốn mình phải mau chóng chiếm hữu cô ấy, câu trả lời này, em có hài lòng không?”

“Anh muốn em là của anh sao?”

Anh chớp mắt nhìn cô: “Nếu như ngày đó em không bỏ trốn, thì bây giờ em đã là của anh rồi, bé con, đây là vấn đề mà em thắc mắc sao?”

Đôi môi mềm mại đáng yêu khẽ mím chặt, cô lắc đầu, mái tóc dài suôn mượt như tơ cũng nhẹ nhàng lay động, chợt lại hơi ngưng lại, đôi hàng mi e dè nhút nhát khẽ nâng lên nhìn anh: “Nếu như em nói, đây chỉ mới là lời mờ đầu thì sao? Trên thực tế, em. . . em muốn làm một chuyện. . . .”

“Chuyện gì?”

“Anh có thể đồng ý với em, cho dù em muốn làm chuyện gì, anh cũng sẽ đáp ứng em, có được không?” Dù sao, nếu hôm nay không đạt được mục đích của mình, cô nhất định sẽ không bỏ qua!

“Bé con, anh cũng sắp bị em làm cho hồ đồ rồi, rốt cuộc là em muốn anh đáp ứng chuyện gì đây?” Lê Du Tư bật cười, cố ý trêu chọc cô.

Cái vấn đề này khiến cho cô cảm thấy quẫn bách: “Ừm. . . Trước tiên. . . Không, là sau đó. . . . Cho dù thế nào thì cũng chỉ cần anh đáp ứng em là được rồi! Anh Tư, anh có thể làm được không?”

“Anh có thể nói không sao?” Anh nhướng lên đôi mày rậm, có chút nghi hoặc hỏi.

“Vậy anh có thể đừng nói ‘không’ được không?” Cô mím mím môi, giọng điệu van xin.

“Được rồi! Anh bị em đánh bại rồi, anh không nói ‘không’, anh chỉ nói ‘được’, được chưa? Bây giờ em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc là em muốn làm cái gì được không?”

“Chính là. . . .” Cô hít một hơi thật sâu, sau đó lại hít thêm một hơi thật sâu nữa. . . . Mãi cho đến lúc cả người nóng bừng, đầu óc căng thẳng như thể muốn nổ tung ra thì cô mới chậm rãi cởi bỏ tấm chần đang khoác chặt trên người, để lộ ra một bờ vai nhỏ trắng như tuyết, cùng với một lớp voan mỏng màu phấn hồng, tấm voan rất rất mỏng, trừ những vị trí quan trọng thì hầu hết toàn bộ da thịt trắng nõn đều như ẩn như hiện, vô cùng mê người.

“Sò Nhi, em mặc quần áo như vậy ——” Anh kinh ngạc tròn to mắt, cảm thấy không thể tin được những gì đang diễn ra ở trước mắt mình.

Phản ứng kích động của anh dọa đến Phó Sò Nhi: “Em hiểu, nó rất đắt, anh Tư, anh không trách em chứ? Em cũng chỉ là sau khi quẹt thẻ mới phát hiện mấy mảnh voan mỏng này đắt như vậy ——”

“Không, vấn đề không phải là cái này!” Lê Du Tư nuốt nước bọt một cách khó khăn, lại phát hiện trong người mình đang nhanh chóng dâng lên một ngọn lửa kích tình nóng rực, nóng đến kinh người! – “Sò Nhi, mau lấy chần che lại! Nhanh! Lấy chần che lại, đừng để anh nhìn thấy!”

“Tại sao? Không phải vừa rồi, anh vẫn còn rất muốn em bỏ chần ra đó sao? Sao bây giờ lại không giữ lời như vậy?”

“Đó là bởi vì anh không biết phía dưới cái chần, em lại mặc như vậy, chỉ có mỗi ——” Anh hít một hơi thật sâu, không dám mở mắt nhìn thân thể trắng như tuyết, đẹp đến mê người của cô.

“Anh không thích à? Hay là bởi vì nó quá đắt, cho nên anh tức giận?”

“Anh nói rồi, vấn đề không phải là như vậy, mà là bởi vì”

“Anh Tư, nhìn em!” Cô khẽ cất tiếng gọi tên anh, giọng nói non nớt mang theo một chút cô đơn.

“Không! Anh không làm được!” Anh gầm nhẹ, cố gắng kìm chế bản thân một cách cực độ, chỉ nói một câu mà cũng đã dùng hết toàn bộ sức lực của anh rồi.

“Anh không muốn em sao?”

“Đừng quên! Là ai không muốn anh chạm vào nên đã trốn hôn?” Một câu này của anh đã nói trúng tim đen của cô, chỉ ra vấn đề vẫn luôn tồn tại giữa hai người bọn họ, khuôn mặt mang theo một chút tức giận.

“Anh trách em . . . thì ra là anh đang trách em, anh vẫn không chịu tha thứ cho em. . . .” Nói xong, cô nghẹn ngào phủi chân lên người, đang định đứng dậy rồi đi, lại không ngờ, anh bỗng vươn tay ra, đề cả người cô xuống ghế sofa một lần nữa.

“Chết tiệt!” Anh không nhịn được mà khẽ mắng một câu, cố gắng thả lỏng khuôn mặt đang căng thẳng đến cực độ của mình: “Anh vốn định chậm rãi tiến từng bước một, Sò Nhi, em nên biết rằng, anh không muốn tổn thương em, em hiểu không?”

“Em hiểu mà!” Cô ngây ngốc gật đầu một cái: “Em biết anh Tư sẽ không bao giờ làm em tổn thương, cho nên em mới dám làm như vậy!”

Thua rồi! Anh hoàn toàn thua dưới tay cô rồi! Đối với sự thật này, anh cảm thấy có chút buồn cười. Khẽ nhún vai, ngón tay thon dài khẽ chạm vào mảnh voan mỏng màu hồng phấn trên người cô, anh cười nói: “Được rồi! Nói cho anh biết, bộ đồ này bao nhiêu tiền?”

“. . . .” Cô ghé sát vào tai anh, khẽ thì thầm đọc lên một con số, chỉ thấy anh lộ ra vẻ mặt không thể nào tin được, rồi lại cười cười ngẩng đầu nhìn cô.

Anh cười mãi không thôi, sau đó lại cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô: “Hai tấm voan mỏng này mà mua với cái giá như vậy, quả thật là có hơi đắt một chút, cho nên, chúng ta nhất định phải sử dụng nó thật tốt, đúng không?”

“Sử dụng? !” Phó Sò Nhi kinh ngạc mở to mắt, không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh, tại sao. . . . tại sao từ trong lời nói của anh, cô lại nghe ra được một chút ý đồ không đúng đắn, một loại cảm giác không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả, khiến cho nội tâm của cô khẽ run rẩy, cảm giác như mình đang bị anh ác ý trêu đùa.

Cho tới bây giờ, cô vẫn không hề biết, một Lê Du Tư vẫn luôn dịu dàng chờ đợi cô, vẫn luôn ở bên cạnh che chở bảo vệ cô, cũng sẽ có lúc trở nên điên cuồng mãnh liệt đến độ không thể nào kìm chế được như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Thật vậy!

Giờ phút này, Lê Du Tư giống như một con sói vừa thoát khỏi lồng cũi, từ sau cặp kính gọng vàng, khí chất tà mị trời sinh không ngừng lộ ra, anh yên lặng nhìn cô chăm chú, sau đó đưa tay tháo mất kính, đặt lên chồng sách nhỏ bên cạnh, ngay lập tức, khuôn mặt tuấn mỹ hoàn toàn hiện ra trước mắt cô, một đôi con ngươi đen láy ẩn giấu sự nguy hiểm bên trong, giống như là có thể nuốt sống con cừu nhỏ trước mặt vào bụng bất cứ lúc nào.

“Anh Tư. . . .”

Phó Sò Nhi cảm thấy có chút sợ hãi, dường như là cô chưa bao giờ biết, sau khi tháo kính, đôi mắt của Lê Du Tư lại sâu như vậy, khuôn mặt của anh cách cô rất gần, đôi môi mỏng khiêu gợi giống như tùy lúc đều có thể hôn cô.

Anh khẽ cười một tiếng, nâng tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại của cô, trả lời vấn đề mà cô đang thắc mắc: “Đúng vậy, Sò Nhi của anh, chúng ta nhất định phải sử dụng thật tốt, nếu không thì chẳng phải là sẽ uống công em quyết tâm làm mới có thể đi tới cái chỗ như vậy để mua đồ ngủ rồi sao?”

“Sao anh biết vậy? Em phải đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm mới dám bước vào trong đó!” Anh là con giun trong bụng cô sao? Đến cả chuyện này mà anh cũng biết nữa! Phó Sò Nhi ngạc nhiên, tròn to mắt đẹp, không dám tin nhìn chằm chằm vào anh, trong đôi mắt tràn ngập sự vui vẻ và cảm giác ngọt ngào.

“Em nghĩ anh là ai? Anh là anh Tư, là người nhìn em lớn lên từ bé, là chú rể đáng thương, bởi vì một cuốn tạp chí tình yêu nho nhỏ mà không lấy được cô dâu của mình. Em nói xem! Anh có thể không hiểu em sao?”

“Anh Tư, em biết em sai rồi, em xin lỗi, sau này. . . . Xin anh đừng nhắc lại chuyện đó nữa, có được không?” Cô kéo kéo ống tay áo của anh, vừa lắc

lắc vừa làm nũng.

“Vậy thì hãy bồi thường cho anh thật tốt, để cho anh có thể hoàn toàn quên đi chuyện này, được không?” Anh nhướn hàng chân mày, cười cười nói.

“Em sẽ cố gắng. . . .” Cô nhỏ giọng đáp.

“Không, em phải nói là sẽ cố gắng hết sức mới đúng!” Anh sửa lại lời nói giúp cô.

“Em——”

Bất đắc dĩ nâng đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của anh, Phó Sở Nhi lập tức cảm thấy lòng mình hoảng loạn, cô nhanh chóng cup mắt xuống, hít một hơi thật sâu, lại lập tức phát hiện ra mình đã làm sai một chuyện, bởi vì cô hít một hơi thật sâu khiến cho đường cong trên bộ ngực của cô trở nên phập phồng, vốn là một hành động trong vô thức, thoát nhìn lại giống như cô đang cố tình hấp dẫn anh.

“Đẹp quá!” Trông thấy cảnh đẹp mê người trước mắt, Lê Du Tư không kìm được mà khẽ cảm thán một câu.

Anh quỳ gối xuống trước mặt cô, tựa như một kỵ sĩ đang thần phục trước gót chân của nữ hoàng, động tác ưu nhã là thế, lại mơ hồ để lộ ra một cổ dục vọng cuồng dã, tựa như anh hạ thấp mình như vậy là để che giấu ham muốn dục vọng chiếm hữu của mình.

“Anh Tư, anh làm gì vậy?”

Cô bị cái hành động đột ngột này của anh dọa cho sợ mất hồn, thân thể không tự chủ mà co rúm lại, trong lòng lại cảm thấy khó hiểu, tại sao. . . . Khi khom người xuống, thân thể cao lớn của anh lại mất đi vẻ uy hiếp so với mọi ngày, nhưng lại mang đến cho cô cảm giác xâm chiếm mãnh liệt hơn, khiến cho nội tâm của cô không nhận được mà run rẩy.

“Sở Nhi, anh muốn ăn em, không thể lãng phí dù chỉ là một chút!” Giọng nói của anh trầm thấp mà tràn đầy từ tính, mỗi một câu một chữ phát ra cũng tràn ngập ý vị trêu đùa.

“Anh Tư, em sẽ sợ. . . .”

Phó Sở Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng cô đang bắt đầu run rẩy. . . . Nhưng mà, cô thật sự là đang sợ hãi sao? Không. . . . có lẽ, bắt đầu từ ngày đó, nội tâm của cô đã dấy lên một nỗi khát vọng, thân thể cô, trái tim cô đã thay đổi lúc nào mà cô không hề hay biết, cô đã không còn muốn kháng cự, ngược lại, cô như một thiếu nữ đang vụng trộm nếm trái cấm, tò mò muốn khám phá bí mật thực sự của trái cấm là gì, có giống như trong tưởng tượng của cô, một loại cảm giác ngọt ngào, một loại cảm giác khiến cho người ta vui sướng hay không?

“Trò chơi chỉ mới bắt đầu, bây giờ em sợ hãi thì vẫn còn quá sớm, Sở Nhi của anh, hãy để cho anh được yêu thương em!” Anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn xuống đôi môi cô.

Trong khoảnh khắc, xúc cảm trên đôi môi bỗng chốc đã thay đổi, như muốn nhấn chìm cô vào hơi thở ấm áp, hòa quyện vào hương vị của phái nam mạnh mẽ, khiến cho cô cảm thấy hoảng hốt: “Anh Tư. . . .”

“Câu trả lời của em là gì? Sở Nhi, em muốn để anh yêu thương em sao?” Giữa từng hơi thở tràn ngập sự tà mị đến mê người, anh khẽ nở nụ cười, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô.

Phó Sở Nhi cắn cắn môi, khuôn mặt xinh đẹp đỏ rực hết như một trái táo, cô khẽ lắc đầu, trong ánh mắt lại như đang giằng co, giống như cái lắc đầu này cũng không phải là thể hiện cho những gì mà cô đang nghĩ.

“Thật không? Đây chính là câu trả lời của em sao?” Dường như là anh có thể nhìn thấu được tâm tư của cô, khóe môi khẽ mỉm cười, ánh mắt sắc bén, ngón tay thon dài chậm rãi từ xương quai xanh trượt xuống, đặt lên trên bầu ngực xinh đẹp của cô, dưới lớp voan che phủ màu hồng nhạt, anh nhẹ nhàng tìm được nhũ hoa mềm mại, nhỏ bé.

“A. . . .” Cô sợ hãi hô lên một tiếng, đôi mắt mở to, thân thể mềm mại yếu đuối mang theo chút ngây thơ khẽ cong lên. Bàn tay to lớn của anh ôm trọn gò núi đôi mềm mại của cô, trong khoảnh khắc anh không ngừng xoa lên hạt châu nhỏ thì cảm xúc mập mờ lúc ban đầu bỗng chốc lại thăng hoa đến cực hạn.

“Nói cho anh nghe, cái bộ nội y có giá trị không nhỏ này, rốt cuộc là có chỗ nào lại đáng giá như vậy?” Anh nhướn mày, đôi tay không ngừng trêu chọc cô.

“Nhân viên bán hàng nói. . . . không cần coi, mà có thể. . . . làm luôn.” Cô nhút nhát trả lời, gò má ngay lập tức lại ửng đỏ.

“Ồ?” Anh cười một cách đầy hứng thú, lại giả vờ như không biết, bất chợt đưa tay tháo chiếc nơ hình bướm ở trước ngực cô, thoáng chốc, bầu ngực căng tròn cùng với nhũ hoa mềm mại ngay lập tức hiện ra trước mắt anh: “Ý của em là như vậy?”

“Ừm. . . .” Cô muốn lấy tay che đi cái nơi đầy xấu hổ này, nhưng rất nhanh lại bị anh ngăn lại, hạt châu nhỏ bé được anh nâng niu ở trong lòng bàn tay, chỉ chốc lát sau, anh liền ngậm chúng vào trong miệng rồi từ từ thưởng thức, xúc cảm nơi đầu lưỡi đem đến cho anh một loại cảm giác thật vi diệu, lại từng chút từng chút mà len lỏi vào trong trái tim cô.

Cô tựa như một búp bê ngây thơ được người ta khoác lên bộ quần áo gợi tình, để mặc cho anh chơi đùa. Khắp thân thể, từ trong ra ngoài lại giống như

đang bị lửa nóng thiêu đốt không ngừng, khiến cho cô có chút hoảng hốt.

“Cấu tạo của cái quần lót nhỏ này thật là dễ sử dụng nha!”

Lệ Du Tư giống như là vừa mới phát hiện ra một vùng đất mới, anh nở nụ cười tà mị, đưa ngón tay vạch ra hai mảnh nhỏ trên chiếc quần lót mỏng manh, thoát nhìn giống như là quần lót của đàn ông, nhưng mà cái này thật sự là quần lót dành cho phụ nữ, vừa nhìn cũng biết, cái khe nhỏ này không phải là để dễ dàng cho việc đi toilet, mà là. . . .

“Anh Tư, chỗ đó. . . .” Khẽ cắn cắn đôi môi hồng nhợt, cô đã không còn biết phải nên kháng cự từ đâu nữa. Khi anh chạm tới vùng cấm địa quan trọng nhất thì cũng là lúc trong thân thể mảnh mai của cô bỗng dựng vọt lên một trận run rẩy.

Cho dù biết rõ từng bộ phận trên cơ thể thì nơi đó vẫn là nơi xấu hổ nhất của một cô gái, tuy vậy, chỉ sợ cho dù có đem sách giáo khoa học đi học lại một vạn lần thì cô cũng sẽ không thể nào biết được, khi bàn tay của đàn ông chạm vào chỗ đó thì sẽ khiến cho người ta run rẩy đến cỡ nào, cảm giác giống như là bị điện giật, cô sợ hãi thở dốc, không thể nói thành câu.

Cô bắt đầu cảm thấy thật sự hoảng sợ, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa, để mặc cho anh vuốt ve đùa giỡn, khơi ra bản năng phụ nữ từ nơi sâu nhất trong nội tâm của cô, cô không biết bộ đồ lót bằng voan mỏng trên cơ thể mình đã được cởi bỏ từ lúc nào, lại càng không biết anh dùng chân ôm cô đến bên giường từ lúc nào.

Đợi đến lúc ý thức của cô quay trở lại thì anh đã cỡi xong món đồ cuối cùng ở trên người mình, thân thể trần truồng của người đàn ông tràn đầy sức quyến rũ, động tác ưu nhã giống như một con ác quỷ, chậm rãi đè lên trên người cô, khi làn da nóng bỏng của anh chạm vào thì nội tâm của cô lại dâng lên một loại cảm giác an toàn như được bảo vệ, hoàn toàn khác với cảm giác bất an bởi vì khao khát dục vọng khi nãy,

Cô nằm trong lòng anh tạo thành một khung cảnh hài hòa đến kỳ diệu.

Nhưng cho dù trong đầu đã chấp nhận sự thật này thì trong lòng cô vẫn không ngừng run rẩy, đối mặt với một cỗ dục vọng mơ hồ không rõ, cô cảm thấy hoang mang và sợ hãi, không biết phải làm sao.

“Anh Tư. . . . Anh Tư, em thật sự. . . thật sự rất. . . .” Sợ! – Nằm trong ngực anh, cô khẽ kêu lên thành tiếng, cả người run rẩy tựa như một đóa hoa trắng mỏng manh trong gió.

“Đừng sợ, ngoan. . . .” Anh cúi thấp người, đôi môi ghé đến bên tai cô, nhẹ giọng dụ dỗ: “Sở Nhi, tin tưởng anh, đem mình giao cho anh!”

“Nhưng mà. . . .” Cô chần chừ, không dám trả lời, ngay lúc này, một cảm giác nóng rực, không giống với ngón tay anh khi nãy, phá tan nơi non mềm của cô, không cần tốn nhiều sức lực cũng đã khiến cho cô trở nên căng cứng, cô tròn to mắt, nín thở chờ đợi chuyện kế tiếp sắp xảy ra.

Một tay Lệ Du Tư giữ chặt cổ tay của cô, một tay vòng ra phía sau, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, nơi nào đó bị đè nén ở trong quần mạnh mẽ thoát ra, nhẹ nhàng chậm rãi đoạt lấy cô, vật khổng lồ cực nóng cứ thế mà áp sát vào, tốc độ tưởng chừng như chậm rãi, thế nhưng lại để lộ ra một cỗ khí thế không cho cô được phép kháng cự.

Đau.

Không muốn.Phó Sở Nhi bắt đầu giãy giụa, nhưng lại không có cách nào thoát khỏi sự kìm hãm của anh, anh xâm nhập từng chút, từng chút một, rất nhanh sau đó, anh đưa tay nâng hai mông của cô lên, phá tan một lớp phòng tuyến cuối cùng, hoàn toàn đem cô chiếm hữu!

Đau quá!

Cô bị sợ hãi quá mức rồi! Cảm giác đau đớn trong nháy mắt đã chiếm cứ toàn bộ thân thể của cô, thế nhưng cô chỉ có thể cắn chặt môi, nghẹn ngào không dám thốt lên thành tiếng, chỉ sợ một động tác nhỏ nhỏ sẽ làm mình rơi vào vực sâu của sự đau đớn.

Cô đã sớm biết điều này từ lâu. . . . Nhưng mà, cô thật sự không ngờ rằng nó sẽ đau như vậy. . . . Một lát sau, cô mới dám bắt đầu cử động, đôi tay trắng nõn nâng lên chống đỡ lồng ngực cường tráng của anh, giống như một con chó nhỏ đáng thương, nằm trong ngực anh nức nở.

“Đau quá. . . . Anh Tư, buông em ra. . . .” Cô nhỏ giọng kêu lên, kèm theo từng trận đau đớn là một cảm giác nóng rực đang từ từ dấy lên ở nơi sâu nhất trong bụng cô, nơi mà hai người giao hợp, có thứ gì đó không chút kiêng kỵ mà cứ ra vào một cách tùy tiện, khiến cho hô hấp của cô, nhịp tim của cô, và cả cái loại cảm giác đau đớn này, trong vô thức lại càng tăng vọt.

Đó chính là anh! Anh đã hoàn toàn lấp đầy cô, giống như ở trong người cô từng bị thiếu mất một phần, hôm nay đã được lấp đầy một cách hoàn chỉnh. Cô không nhịn được mà khẽ nức lên thành tiếng, cái cảm giác lạ lẫm này khiến cho cô cảm thấy đã không còn là chính mình nữa.

Lệ Du Tư bắt lấy đôi tay nhỏ đang muốn chống cự của cô, thất lưng khẽ trầm xuống, đem dục vọng đói khát của mình chôn sâu vào trong hoa huyết non nớt chưa biết mùi đời của cô, cảm giác được từ chỗ sâu nhất trong cơ thể cô tuôn ra một luồng dịch nóng, anh khẽ thở dài một tiếng đầy thỏa mãn, hơi rút mình về, chống đôi tay thon dài, ngưng mắt nhìn cô khóc đến sắp ngất đi.

“Bảo bối, đến lúc này rồi, em không được nói hai chữ ‘hối hận’ với anh, nếu em làm như vậy, anh sẽ điên mất.” Anh khàn giọng nói nhỏ, cúi xuống hôn lên từng giọt nước mắt đang không ngừng rơi xuống bên gò má cô.

“Em không nghĩ rằng sẽ đau đến thế. . . .” Cô lắc lắc đầu, vừa khóc vừa nói.

“Chúng ta đã vượt qua được cửa ải khó khăn nhất rồi, Sò Nhi, cố chịu đựng một chút, nếu như vẫn còn đau thì em cứ tiếp tục khóc đi!” Còn anh sẽ hôn lên tất cả những giọt nước mắt đỏ của em – Lệ Du Tư tự nói thầm ở trong lòng. Anh đưa tay nâng mông cô lên, chậm rãi chuyển động ở trong cơ thể của cô.

“Đừng. . . .em không muốn!” Cô giãy giụa càng thêm kịch liệt, đôi tay nhỏ bé không ngừng đẩy anh, cố hết sức kháng cự việc anh đang ra ra vào vào trong cơ thể mình. Đúng vậy! Anh làm cho cô đau đớn như vậy, cô cự tuyệt là chuyện đương nhiên, cô hẳn là nên làm như vậy.

Thế nhưng, dần dần cô lại không biết vì sao mình lại phải làm vậy, rong ruổi theo những lần rút ra đẩy vào của anh, cảm giác đau đớn đã được thay thế bằng một cổ khoái cảm xa lạ, một loại cảm giác sung sướng len lỏi đến tận trong xương mà cô chưa từng biết đến, chưa bao giờ biết đến!

Lệ Du Tư hôn cô, anh không nhìn được mà khẽ cười một tiếng, phát hiện ra cơ thể của cô đang dần dần thả lỏng, anh biết, đây mới chỉ là khởi đầu, nếu như anh có biểu hiện ‘tốt’, vậy thì có thể sẽ khiến cho cô đáp lại anh một cách cuồng nhiệt hơn nữa.

Sau đó không lâu, suy nghĩ của anh đã được nghiệm chứng, Phó Sò Nhi cảm thấy có một cổ sức mạnh đang bức bách mình đến không thở nổi, cô chưa bao giờ biết cảm giác sung sướng lại có thể khiến cho người ta kinh sợ đến vậy, rồi lại giống như một loại cổ độc, không để cho cô ngăn lại sự trầm luân của mình.

Cô cong người, nghênh hợp từng đợt va chạm mạnh mẽ của anh, sau những lần ra ra vào vào, khoái cảm khiến cho cơ thể cô dần dần trở nên căng thẳng, trong lòng lại có chút bối rối, tựa như một con thuyền đang trôi bồng bềnh, vậy mà, thân thể cứng cáp và cường tráng của anh lại có thể vững vàng ghi chặt cô, cái loại tiếp xúc da thịt này khiến cho cảm giác khó chịu ở trong lòng cô lại càng thêm kịch động.

“Anh Tư. . . .” Cô rên rỉ thở dốc, nâng mông để anh có thể tiến sâu vào thêm một chút, đôi tay trắng nõn vòng lên ôm cổ anh thật chặt, khi mỗi cái rút ra, nhấp vào của anh càng trở nên nhanh và mạnh hơn, cô không nhìn được mà nấc lên từng tiếng nghẹn ngào, sau đó lại run rẩy bám chặt khuỷu tay anh, để cho anh phóng thích dục vọng vào sâu bên trong cơ thể của mình.

Sáng sớm, những tia nắng mặt trời len lỏi hắt vào rèm cửa sổ, tạo nên những quãng sáng mỹ lệ, từ trong vòm ngực rộng lớn, Phó Sò Nhi chậm rãi tỉnh dậy sau giấc mộng đẹp.

“Mấy giờ rồi?”

Khẽ híp mắt lại, cô đưa bàn tay nhỏ nhắn sờ soạng ở trên người anh, giống như một chú chuột con bé xiu vừa mới được sinh ra, còn chưa kịp mở mắt, mò mẫm loạn xạ.

Lệ Du Tư đã tỉnh từ lâu, anh ôm cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, khẽ cúi người hôn nhẹ bên môi: “Chín giờ bảy phút rồi, vẫn còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi!”

“Ừm. . . .” Phó Sò Nhi thả lỏng thân thể yếu ớt, lại lần nữa vùi mình vào bên trong chiếc chăn ấm, khoe môi khẽ mỉm cười ngọt ngào, ôm lấy gối trắng tiếp tục thả mình vào mộng đẹp, dù sao bây giờ mới có chín giờ bảy phút, cô tranh thủ ngủ thêm một chút nữa vậy. Há? Chín giờ bảy phút? !

“Đã chín giờ bảy phút rồi sao?” Cơ thể của cô như được lên dây cót, ngay lập tức bật dậy, hai tay kéo chăn nhưng bao lấy thân thể xinh đẹp, đôi mắt hoa đào mới vừa rồi hãy còn ngái ngủ, bây giờ thì lại tròn to như hai quả chuông đồng, cô quay sang nhìn đồng hồ báo thức một lần nữa rồi lại hét to: “Chín giờ bảy. . . không, là tám phút rồi!”

“Ngủ thêm chút nữa đi, em cần phải nghỉ ngơi mà!” Lệ Du Tư cười cười ôm người đẹp kéo vào trong ngực, sau đó lại đem chăn phủ kín người cô.

Phó Sò Nhi bị anh cuộn tròn chẳng khác gì một miếng Sushi, cô giãy giụa kịch liệt, thấp giọng kêu lên: “Em sắp bị muộn giờ rồi. . . . Không, là đã bị muộn giờ rồi!”

“Muộn giờ?”

“Ừ! Muộn rồi! Anh Tư, nếu anh có lòng tốt thì hãy mau buông em ra, hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên của em đó!” Cuối cùng, cô chỉ còn cách kêu lên thảm thiết, thừa lúc Lệ Du Tư còn đang kinh ngạc, cô xoay người thoát khỏi vòng tay trắng kiêu của anh, vọt xuống giường nhanh như một con gió.

Đau quá!

Sau khi xuống giường, Phó Sò Nhi bỗng chốc giật mình, cô cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, thân thể giống như một con búp bê bị người ta tách ra làm đôi, cắm thêm vào mấy cây đinh ốc, bụng dưới lại đau âm ỉ, cảm giác bủn rủn như muốn nhắc nhở cô về những chuyện đêm qua, trước mắt bỗng hoa lên, sau khi thoát khỏi vòm ngực của anh chưa đầy ba phút, cô lại bị anh ôm trở lại vào trong ngực, mà cô cũng vô lực, chỉ còn biết dựa vào anh để mình không bị ngã nhào xuống đất.

“Cẩn thận! Em cứ từ từ mà đi, không cần vội!”

“Nhưng hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên của em! Chẳng phải anh cũng biết em đã mong đợi ngày này bao lâu rồi sao? Làm gì có ai đi trễ vào ngày khai giảng cơ chứ!”

“Tiết thứ nhất của em là mấy giờ?”

“Mười giờ!”

“Em có biết lão tài xế Trương mà anh coi trọng nhất, lúc trước là một người như thế nào không?” Lê Du Tư vẫn bình chân như vại, chả có chút động tác gấp gáp nào.

“Anh Tư, người ta không có thời gian chơi đoán câu đố với anh nữa đâu!” Cô gấp đến độ sắp khóc, giống như con kiến bị người ta bắt bỏ vào trong chảo nóng vậy.

“Trước kia ông ấy là một tuyển thủ đua xe, đã từng đoạt giải nhất của cuộc thi đua xe thể giới! Em yên tâm đi! Trước mười giờ, ông ấy nhất định sẽ đưa em đến trường học một cách an toàn!”

“Thật sao? Vậy em đi tắm rửa thay quần áo trước đã. . . . A! Quần áo của em——” Cô đột nhiên dừng bước, phát hiện ra một vấn đề quan trọng trước mắt.

“Quần áo của em thế nào?” Lê Du Tư có chút khó hiểu, khẽ nhíu mày.

“Em không mang quần áo tới đây! Hôm qua, em chỉ khoác mỗi cái chăn rồi chạy tới phòng anh, cho nên. . . . Cho nên chẳng mang một bộ quần áo nào tới đây cả! Lần này thì nguy rồi. . . . em phải làm sao bây giờ?” Cũng như hôm qua, cô dùng một cái chăn để bọc quanh cơ thể, chỉ khác một điều, giờ phút này, dưới lớp chăn kia là một thân thể trần truồng mềm mại.

“Một mình em quần chăn chạy dọc hành lang đến phòng anh?” Anh khẽ gầm lên, không dám tin vào tai mình, cô không biết làm như vậy thì sẽ nguy hiểm đến mức nào sao? !

Thế nhưng, Phó Sở Nhi lại buồn bực hỏi ngược lại anh: “Đương nhiên là em tới đây một mình rồi! Chẳng lẽ, em lại đi nói cho người khác? Người ta mà biết em mặc cái loại quần áo như vậy thì mặt mũi của em để vào đâu đây? !”

“Vấn đề không phải là cái này! Em——”

“Người ta sắp bị muộn rồi. . . .” Cô chặt đứt lời nói của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại.

“Được rồi!” Anh thật sự là bị cô đánh bại rồi! Lê Du Tư thờ dãi, xoay người bước vào phòng thay đồ để lấy quần áo của mình: “Em mặc tạm quần áo của anh để về phòng vậy!”

“Vâng!” Cô trốn ở trong chăn, tay chân vụng về mặc chiếc áo somi và quần thể thao mà anh vừa ném tới: “Anh Tư, em về phòng thay quần áo đây!”

“Đội đã, Sở Nhi!” Anh gọi với theo cô, trông thấy cô trở nên nhỏ bé trong bộ quần áo to lớn của mình, anh cảm thấy có chút buồn cười.

“Chuyện gì vậy?” Cô chạy ra tới cửa, tay thì túm chặt lưng quần thể thao đang sắp tụt xuống, nâng mắt tò mò nhìn anh.

“Chúng ta tổ chức hôn lễ một lần nữa có được không?” Giọng nói của anh trầm thấp, phảng phất giống như là đang thuyết phục cô, rồi lại giống như là đang dụ dỗ cô, sự dịu dàng đó khiến cho người ta phải tan nát cõi lòng.

Nghe vậy, Phó Sở Nhi thoáng sững sờ trong giây lát, cái đầu nhỏ cúi gằm, cô có chút không biết phải làm sao, hàng mi rũ xuống mang theo sự ngượng ngùng, tưởng chừng như không hề có chút phản ứng nào, thế nhưng đôi môi hồng non nớt khẽ nhếch lên, để lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Sở Nhi, câu trả lời của em là gì?” Anh hạ giọng, có chút sốt ruột thúc giục.

“Ừm. . . . Anh quyết định đi! Em không có ý kiến!” Cô dùng hết sức mình gạt đầu một cái, bóng dáng xinh đẹp ngay lập tức chạy vọt ra bên ngoài, cũng chẳng dám dừng lại dù chỉ là một giây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Sự kiện trốn hôn vừa mới trôi qua chưa đầy hai tháng, khi mọi người vẫn còn đang chìm trong sự kinh ngạc và chấn động thì Lê Du Tư lại thông báo tin tức về hôn lễ một lần nữa, điều này đã khiến cho tất cả mọi người bị kinh hãi.

“Cử hành hôn lễ một lần nữa sao? Sao lại có thể nhanh như vậy? ! Tư, cậu chắc chắn là không có vấn đề gì chứ?” Đối với người bạn tốt sắp trở thành em rể của mình, Phó Thiếu Kỳ cảm thấy có chút khó xử, dù sao thì mới chỉ qua hai tháng ngắn ngủi, chuyện Phó Sở Nhi trốn hôn, thật sự đã giải quyết ổn thỏa rồi sao?

Lê Du Tư nhìn thấy sự băn khoăn trong mắt bạn mình, anh nói: “Sẽ không có vấn đề gì đâu, hiểu lầm trước kia giữa bọn mình đã hoàn toàn được tháo

gỡ.”

“Thật không? Vậy là tốt rồi, chỉ có điều, cậu chắc chắn là sẽ không cần tăng thêm người trông chừng Sò Nhi chứ?” Nếu như Sò Nhi trốn hôn một lần nữa thì không biết sẽ phải gặp bao nhiêu sóng gió, từ trước đến nay, Phó Thiếu Kỳ vẫn luôn là một người suy nghĩ cẩn thận, anh luôn cố gắng để phòng hết mọi rủi ro.

Thế nhưng, mặc dù Lê Du Tư cũng là một người suy nghĩ cẩn thận, nhưng đối với vị hôn thê mà anh yêu thương đến tận xương tủy này, Lê Du Tư lại không muốn làm những việc như vậy với cô, anh lắc đầu cười nói: “Tôi đã nói rồi, giữa tôi và cô ấy không có vấn đề gì cả, tôi tin rằng, cô ấy sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất trên thế giới, tôi vô cùng tin tưởng cô ấy!”

Nghe vậy, Phó Thiếu Kỳ chỉ biết nhún nhún vai: “Được rồi! Nghe theo ý cậu vậy!”

Cũng là một thành viên của nhà họ Phó, đối với những hành động của người thân trong nhà, Phó Thiếu Kỳ luôn có một loại cảm giác khó hiểu, thậm chí, anh còn nghĩ, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy. . . .

“Ngon quá! Anh Tư, chà trách anh lại thích món này như vậy!” Phó Sò Nhi vừa cười vừa ăn cháo, vẻ mặt ngọt ngào giống như là đang được ăn cao lương mỹ vị vậy.

“Em thích là tốt rồi!” Lê Du Tư cung chiêu nhìn cô, khi thấy cô nở nụ cười xinh đẹp, anh chỉ cảm thấy tất cả mỹ vị trên đời này không cách nào có thể so sánh được nữa rồi.

Lúc này, bác đầu bếp đang đứng bên cạnh, nhìn thấy bầu không khí giữa hai người có vẻ rất tốt, nên thuận miệng nói: “Tiểu thư Sò Nhi, trước kia, thiếu gia nhà chúng tôi cũng rất thích ăn những món ăn ngon, đặc biệt là những món ăn mang hương vị gia đình, tôi còn nhớ rất rõ, mấy năm trước thiếu gia đã từng nói, cậu ấy nhất định phải cưới một người vợ biết nấu cơm, mặc dù trong nhà đã có đầu bếp nhưng nếu thiếu phu nhân biết nấu ăn thì sẽ tốt hơn, như vậy thì thiếu gia có thể suốt ngày ở nhà để hưởng thụ mỹ vị rồi!”

Nghe bác đầu bếp nói xong, hàng chân mày của Lê Du Tư khẽ nhíu lại, bởi vì, trong lòng anh hiểu rất rõ, Phó Sò Nhi không biết làm chuyện nhà, từ bé đến lớn đều có người phục vụ, bây giờ, ngay cả chuyện nấu cơm cũng là một vấn đề lớn đối với cô: “Đó đã là chuyện mấy năm về trước rồi, đừng nhắc lại nữa!”

“Biết nấu ăn. . . .” Dường như cô không nghe được lời nói của Lê Du Tư, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cúi gằm, đáng vẻ như đang suy tư.

“Sò Nhi, em đừng suy nghĩ lung tung, đừng nghe ông ấy nói vớ vẩn!” Dưới ánh mắt đầy ẩn ý của Lê Du Tư, người đầu bếp biết mình đã lỡ lời, vội vàng xoay người rời đi.

“Em không có. . . Anh Tư, em không có suy nghĩ lung tung. . . .”

“Vậy thì tốt, nhân lúc đồ ăn vẫn còn nóng, chúng ta ăn cơm thôi!” Anh gấp một miếng gà xé phay bỏ vào trong chén của cô.

“Ừm. . . .” Cô gật gù đầu, vẻ mặt buồn thiu nhìn miếng gà trong chén. Bởi vì bây giờ cô đang suy nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, vậy nên cho dù đồ ăn có ngon đến mấy thì cũng chỉ như là đang nhai sấp mà thôi.

Người có tình thì sẽ thành thân thuộc.

Cho dù những lời này rốt cuộc là do ai nói ra, thì hiện tại, vào giây phút cuối cùng này cũng phải trải qua một thử thách rất lớn, bởi vì, dưới giai điệu du dương, cô dâu mặc một chiếc váy cưới trắng tinh, trên tay cầm một bó hoa xinh đẹp, đôi chân đang chậm chậm tiến lên từng bước, nhưng. . .bỗng chốc lại. . . lui về phía sau.

Được rồi, Phó Sò Nhi lại muốn bỏ chạy!

“Sò Nhi, tới đây!” Trong lòng Lê Du Tư vang lên hồi chuông cảnh giác, anh cười dịu dàng, đưa tay dụ dỗ cô gái nhỏ đang lui về phía sau từng bước.

“Không. . .” Phó Sò Nhi lắc đầu, lại tiếp tục lùi lại.

“Tới đây.” Lần này, anh nhấn mạnh.

“Không! Anh Tư, em. . . . em không thể!”

Phó Sò Nhi hét to một tiếng, sau đó, dưới con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cô buông bó hoa đang cầm trong tay, xoay người chạy dọc theo tám thảm đỏ, trong chốc lát đã rời khỏi lễ đường!

Chết tiệt, lẽ ra mình không nên tin tưởng cô ấy!

Lê Du Tư khẽ chửi thầm một tiếng, đôi bàn tay siết chặt thành nắm đấm, một người, lại bị cô dâu của mình bỏ lại ngay trong lễ đường thiêng liêng, thêm một lần nữa!

“Hình như là lại trốn hôn. . .”

“Cái gì? Không thể nào ? ! Lần trước không phải là mới ——”

Lệ Du Tư lạnh lùng lên tiếng, cắt ngang những lời bàn tán xôn xao của những người giúp việc, trong giọng nói bình tĩnh không thể phát hiện được tâm tình của anh lúc này: “Đêm trước ngày hôn lễ, Sô Nhi có biểu hiện gì bất thường không?”

“Biểu hiện bất thường? Không thấy chỗ nào bất thường cả!” Quản gia suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu đáp.

Cô phụ bếp cũng gật đầu phụ họa: “Đúng vậy! Vẫn thấy cô ấy bình thường như mọi khi mà . . .Không! Không đúng! Hôm đó ——” Người phụ nữ há hốc miệng, dường như đang nhớ lại điều gì.

“Hôm đó làm sao? Đã xảy ra chuyện gì? Nói mau!” Lệ Du Tư trầm giọng quát.

Sau khi nghe người phụ bếp nhắc lại, mọi người cũng đều nhớ ra, vẻ mặt của quản gia thì lại giống như là đang nhớ về một quãng thời gian tốt đẹp: “Ngày đó, có một nơi mà chúng tôi đang làm việc, lại giống như là bị bom đạn oanh tạc, chỗ đó là. . .”

“Là chỗ nào?” Sắc mặt của Lệ Du Tư vô cùng ngưng trọng.

“Phòng bếp. . .” Nói xong, quản gia liền kể lại toàn bộ sự tình.

Xoảng!

Ầm!

Ầm ầm ầm . . . Loảng xoảng. . .

Bên kia cánh cửa, một loạt âm thanh khiến người ta phải hoảng sợ, cứ liên tục truyền đến, giống như đằng sau cánh cửa kia đang xảy ra thế chiến thứ ba vậy, hơn nữa, mức độ thương vong cực kỳ nghiêm trọng.

Một đám người bu lại trước cửa để trông chừng, trong lòng thầm nghĩ không biết mình có nên mở cửa bước vào xem tình hình thế nào hay không, chỉ là, thi thoảng lại có một tiếng nổ vang lên, khiến cho bọn họ vừa mới định bước vào thì lại bị dọa sợ mà phải lui về phía sau vài bước, mãi cho đến cả tiếng đồng hồ sau đó, cánh cửa mới được mở ra, còn Phó Sô Nhi thì bước ra với mái tóc rối bù.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Đầu bếp lo lắng hỏi, ánh mắt không nhìn được mà liếc nhìn con dao đang được cô nắm chặt trong tay.

Sô Nhi cầm con dao đi về phía trước, khiến ai nấy đều sợ hãi mà phải lui lại phía sau: “Tôi không sao, nhưng mà, chú đã từng nói là anh Tư muốn một người vợ biết nấu ăn đúng không?”

Đầu bếp dè dặt cẩn thận cầm lấy con dao trong tay cô, sau đó mới gật đầu nói: “Không sai, cho dù thế nào thì cũng phải biết làm một món mà cậu ấy thích ăn nhất! Tiểu thư, cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Không có gì, tôi mệt quá, về phòng ngủ trước đây!” Hai bả vai rũ xuống, Phó Sô Nhi ủ rũ, lê lét từng bước chậm rãi dọc theo hành lang dài.

“Em không có mặt mũi nào gặp anh nữa. . . Anh đừng đến gặp em. . . Anh Tư, em thật sự không thể nào gả cho anh được đâu, em. . . ngay cả cháo gà cũng không biết nấu. . .”

Phó Sô Nhi núp ở dưới giường, sống chết không chịu chui ra ngoài, Lệ Du Tư không thể làm gì khác hơn là cũng chui xuống dưới giường, trông hai người thật giống hai tên lính nhỏ đang nằm úp sấp ở bên ngoài quân doanh, thật sự là có một loại cảm giác vi diệu không thể nói thành lời.

“Quả nhiên là không nằm ngoài dự liệu của anh!” Nghe thấy lý do của cô, sau một hồi nghiệm chứng suy nghĩ của bản thân, Lệ Du Tư đảo cặp mắt có chút thất vọng, không nhìn được mà buông tiếng thở dài.

“Em đã cố thử. . . nhưng kết quả nếu không phải khét thì gà cũng bị nát bậy, nước hầm không phải quá mặn thì cũng chẳng có mùi vị gì hết, có lúc lại còn. . .ngọt nữa, anh Tư, chắc là anh chẳng bao giờ ăn cháo gà ngọt đâu đúng không?”

“Sau này, nếu có thể, hãy cho anh được nếm thử hương vị của nó.” Anh nhún vai, khẽ cười một tiếng, dường như chẳng xem đây là một việc quan trọng.

“Anh còn cười em nữa! Trong lòng người ta đau như thế nào, anh lại còn ở đây mà cười được. . .” Cô vừa căng thẳng, vừa tức giận, cảm giác phiền muộn cứ thế không ngừng kéo đến, khiến cô bật khóc.

“Sô Nhi, rốt cuộc là em đang lo lắng điều gì?” Anh chạm vào bờ môi chúm chím đỏ mọng của cô, thổi dài một hơi đầy bất đắc dĩ: “Nghe anh trai em nói, từ nhỏ, em đã rất thích ăn, món nào lạ cũng ăn, món nào ngon cũng ăn, mở miệng ra là có thể ăn nhưng cũng rất kén ăn, không phải sao?”

“Ừm.” Cô tạm thời ngừng khóc thút thít, gạt đầu một cái, chuyện này cũng đúng.

“Vậy không phải là được rồi sao? Ai nói một người biết nấu ăn giỏi mới có thể am hiểu được mỹ thực? Bé con, cái miệng nhỏ này của em chính là thứ khảo nghiệm món ăn tốt nhất của anh rồi, không phải sao?”

“Như vậy có được không?” Cô cảm thấy có chút không ổn, nhưng rồi lại không có cách nào phản bác được lời nói của anh.

“Anh nói được là được!” Lệ Du Tư cũng nhìn ra được biểu hiện này của cô.

Dưới tình huống như vậy, chỉ cần hai ba câu là đã có thể thuyết phục được Phó Sở Nhi, chẳng qua là cô vẫn còn có chút lo lắng: “Anh Tư, em thật sự là không có vấn đề gì sao?”

“Chính là cô ta! Là cái người đã từng hai lần trốn hôn chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi.”

“À! Chuyện này tôi cũng có nghe qua, lạ thật, sao lại trốn hôn vậy nhỉ? Chẳng lẽ, cái cô thiên kim nhà họ Phó đó không nguyện ý gả cho thiếu nha nhà họ Lệ, cho nên mới bỏ trốn như vậy sao?”

“Chắc là vậy, nhất định là như vậy rồi!”

“Nhìn thiếu gia nhà họ Lệ tướng mạo anh tuấn nho nhã như vậy, sao có thể làm ra mấy cái loại chuyện bức hôn chứ? Nếu người ta đã không tình nguyện như vậy thì hãy buông tha cho người ta đi!”

“Đúng đó! Đúng đó! Tôi còn nghe nói là. . . .”

Hai người phụ nữ, một mập một gầy, ăn mặc có vẻ tầm thường đang ngồi cách bàn ăn của bọn họ không xa, hai người nói chuyện ‘nhỏ nhẹ’ đến nỗi ai bị điếc mà ngồi cách cả mười km cũng có thể nghe được, hướng chỉ là Phó Sở Nhi đang ngồi gần đó.

“Anh Tư, em hứa sau này sẽ không lặp lại một lần nữa.” Cô đặt dao nĩa trong tay xuống, nghiêm túc nhìn sâu vào đôi mắt của Lệ Du Tư, nói lời cam kết.

“Ừ?” Anh nhìn cô, khẽ nở nụ cười, hàng lông mày nhướng lên mang theo một tia chất vấn.

“Em sẽ không bỏ lại anh trong hôn lễ một lần nữa, như vậy chắc chắn là sẽ rất mất thể diện đúng không?” Khuôn mặt cô lộ vẻ áy náy, đáng vẻ giống như hận không thể nào lấy cái chết để chuộc lại lỗi lầm của mình.

Đối mặt với vấn đề của cô, Lệ Du Tư chỉ cười trừ, anh dịu dàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cô: “Không sao cả, chỉ cần em đừng tái phạm nữa là tốt rồi”

“Vâng.”

Cô gạt đầu thật mạnh, vô cùng nghiêm túc với lời hứa của mình, chỉ là, lời hứa này thật sự là có thể thực hiện sao?

Aizz. . . Có lẽ, rất nhiều người hận Tôn Trung Sơn tại sao không làm gì mà phải cách mạng đến lần thứ mười một mới thành công, bởi vì theo cách này, cho dù mọi người vẫn tiếp tục cố gắng và thất bại, thì chỉ cần không vượt quá kỷ lục mà ông ta đã lập ra thì dường như có trở thành một case[*] nhỏ cũng ko hề tầm thường chút nào.[**]

--- -----

Chú thích:

[*] case là chỉ các nhiệm vụ, vụ án, công việc v.v...

[**] Tôn Dật Tiên (Tôn Trung Sơn) bị thất bại 10 lần và chỉ thành công ở lần thứ 11, ông đã trở thành cha đẻ của nước Trung Quốc hiện đại. Sau lần cố gắng thứ 11 ở Wu Chang, ở tuổi 46, ông đã trở thành Tổng thống của Trung Hoa dân quốc.

Ở đây ý là: miễn sao đừng thất bại quá số lần mà TTS đã thất bại (11 lần) là được

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Hai năm sau.

“Bên trái! Mau lên! Cô ấy chạy về phía bên trái rồi!”

“Không! Cô ấy lại chạy về phía bên phải, mau! Mau đuổi theo đi!”

“Không phải không phải! Cô ấy đang chạy phía bên trái của cậu ——”

“Không! Là bên phải cậu!”

“Bên trái của tôi, là bên phải của cậu!”

“Im đi! Đừng có quát ầm lên nữa! Mau bắt cô dâu quay về mới là việc quan trọng nhất!”

“Nhưng mà, hình như tôi nhìn thấy có hai cô dâu. . . .”

“Không, là ba. . . .”

“Là bốn. . . .”

“Trời. . . . tôi thấy có sáu cô dâu lận!”

“Sáu? ! Làm sao lại có tới sáu cô dâu ? !”

Tất cả mọi người kinh ngạc hô to, chú rể thì lại bình tĩnh trên mức bình thường, còn phù rể Hắc Tử Đình thì lại đang đuổi theo cô dâu của mình.

“Thượng Quan Nhi Hi! Rốt cuộc là em đang làm gì vậy?”

“Anh quát to như vậy không sợ hù dọa đến cục cưng của chúng ta sao? Hắc Tử Đình, chẳng lẽ anh chưa bao giờ nghe câu, đánh con thì mẹ đau lòng sao? Đạo lý đó nếu đảo ngược lại thì cũng tương tự như vậy, bây giờ nó còn nằm trong bụng em, tốt nhất là anh nên toàn tâm toàn ý chăm sóc em thật tốt!” Thượng Quan Nhi Hi không vui, khẽ hừ một tiếng, chẳng qua là, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lại tràn đầy vui vẻ.

“Được rồi, cái tình thế hỗn loạn trước mắt này, nhất định là do em ban tặng, nói đi! Rốt cuộc đây lại là cái mưu ma chước quỷ gì của em vậy?” Chỉ tùy tiện dùng đầu ngón chân để suy nghĩ thì Hắc Tử Đình cũng có thể đoán ra được chuyện này.

“Gương.” Cô cười hi hi phun ra một chữ: “Anh chưa bao giờ vào công viên giải trí à? Không hiểu nguyên lý phản xạ của gương sao? Thật ra thì, cái này và phép bình phương cũng tương tự nhau, chỉ cần dùng hai tấm gương là có thể tạo ra vô số hình ảnh phản chiếu, cho nên em vẫn luôn cảm thấy, cả công viên giải trí, chỉ có mỗi nhà gương [1] là mang tính khoa học nhất ——”

“Thượng Quan Nhi Hi!” Hắc Tử Đình thở dài một hơi, quay sang nhìn trộm Lệ Du Tư đang đứng bên cạnh, lại khẽ nhéo tay vợ mình một cái.

“Em còn có thể làm gì khác sao? ! Là ai đã bảo em nên đi làm ‘chuyên gia cố vấn chuyên nghiệp’? Cố vấn thì dĩ nhiên là ai có thắc mắc phải trả lời rồi! Anh phải kêu chú rể nên về hỏi lại cô dâu của mình vì sao lại muốn bỏ chạy mới đúng chứ?!” Cô tức giận trừng mắt nhìn chồng mình một cái, sau đó hất mặt xoay người rồi đi. Hừ! Thật là không muốn để ý tới anh ta nữa, đã không hiểu phong tình lại còn cứng đầu cứng cổ, đây là cố tình chọc cô tức chết mà.

Hỏi sao? Không sai, cô ấy nói rất đúng! Quả thật là anh cũng nên hỏi cho rõ ràng! Lệ Du Tư hí hóp mắt, lạnh lùng quan sát Thượng Quan Nhi Hi đang đi về phía trước, trên mặt mơ hồ lộ ra một chút dữ tợn, cái loại khí chất hung bạo đó hoàn toàn không thích hợp với bề ngoài nho nhã lịch sự của anh.

“Tư, cô ấy không có ý đâu!” Có lẽ, người bình thường sẽ bị vẻ bề ngoài tuấn tú ưu nhã của Lệ Du Tư mê hoặc, nhưng, cũng là một người xuất sắc, làm mưa làm gió ở trên thương trường giống nhau, nên Hắc Tử Đình hiểu rất rõ, cái khí chất ôn hòa bên ngoài đó chỉ là vỏ bọc để che giấu sự khôn khéo, lạnh lùng và quyết tuyệt của anh mà thôi.

Muốn chết từ tế cũng không xong, chỉ số thông minh của Thượng Quan Nhi Hi cao gần hai trăm, bình sinh thích nhất chính là đối đầu với Lệ Du Tư, cũng là một nhân vật thiên tài giống như mình, bởi vì, hơn ba năm trước, Lệ Du Tư đã giành chiến thắng toàn cục trong giải cờ tướng online trên toàn thế giới với số bàn thắng cao nhất, đoạt mất ngôi vị của cô, trở thành một nhân vật truyền kỳ được mọi người yêu thích, kể từ đó, giữa hai người đã kết nên một mối thù không thể nào hóa giải.

“Cô ấy đã nói gì với cậu?” Chiến thắng toàn cục, trong lòng Lệ Du Tư cũng biết, vấn đề ở đây không phải là tài năng hay trí tuệ, mà là do tâm cơ của anh sâu hơn nhiều so với cái cô gái hay thích giờ trò trước mắt.

“Hai chữ! Giúp, em!” Thượng Quan Nhi Hi rất thần nhiên mà núp ở phía sau lưng ông xã cao to vĩ đại, cười gian xảo.

“Chỉ vậy thôi?” Lệ Du Tư nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt cực kỳ không vui, bộ dáng âm trầm giống như mưa giông trước bão, quả thật là khiến cho người ta phải sợ hãi.

“Chỉ vậy thôi!” Thật tốt, thì ra, lấy chồng cũng là một chuyện tốt như vậy, Thượng Quan Nhi Hi cười đến vô cùng vui vẻ, bởi vì cô biết, dưới sự che chở của Hắc Tử Đình, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ bị tổn thương.

Lúc này, một đám quan khách đến tham dự lễ cưới cũng không ngửi thấy mùi thuốc súng đang tràn ngập khắp lễ đường, mọi người đều xúm lại để bàn tán về quá trình đặc sắc của ngày hôm nay.

“Thật là không phụ sự mong đợi của mọi người, không uổng công tôi đã đặc biệt dùng máy bay trực thăng bay từ Pháp về đây!”

“Vậy thì đã là gì? Tôi đây là từ Na Uy trở về, còn xa hơn Pháp nhiều!”

“Haha! Hai người đều thua tôi, lúc nghe tin bọn họ kết hôn là tôi đang ở Nam Phi, vì cái tin tức này mà tôi đã hưng phấn đến tận hai ngày sau, cuối cùng cũng gác lại chuyện làm ăn mà trở về đây luôn! Ô . . . Đồng sự Hường, anh cũng tới tham gia hôn lễ, sao lại ăn mặc rách rưới thế này, đã vậy cả người còn ướt sũng?”

“Ôi, bởi vì lúc biết tin hai người bọn họ kết hôn là tôi đang ở bên Nhật.” Người đàn ông được gọi là đồng sự Hường nhún nhát đáp.

“Nhật thôi mà, ngồi máy bay ba tiếng là tới nơi rồi.” Đối với khoảng cách gần như vậy, mọi người đều bày ra vẻ mặt coi thường.

Trông thấy phản ứng của mọi người, đồng sự Hường rất bình tĩnh lắc đầu: “Không phải vậy, tôi đang ngồi trên du thuyền để nghỉ mát, nhưng thuyền trưởng rất kiên trì, cứ khẳng khái phải ở lại Nhật Bản hai ngày, kết quả là, tôi không thể làm gì khác hơn là ngồi thuyền đánh cá để trở về đây, nhưng mà thuyền đánh cá chạy được nửa đường lại bị hết dầu, vậy nên tôi chỉ có thể mặc phao cứu sinh rồi bơi vào bờ, đến tận sáng nay mới bơi về cảng Cờ Long. . .”

“Anh đang đùa à?”

“Không, tôi rất nghiêm túc, chẳng qua. . .” Anh ta bỗng nhiên nở nụ cười: “Haha, lần này lại đặc sắc như vậy, cái con bé Sô Nhi kia quả thật là không làm cho chúng ta thất vọng.”

Mọi người lại bị đề tài này hấp dẫn, rối rít thảo luận: “Đúng vậy! Đúng vậy! Không biết lý do bỏ trốn lần này của cô ấy là gì?”

“Tôi nhớ hình như lần trước là vì cô ấy không biết nấu ăn ——”

“Thưa ngài, ngài từ nơi nào đến đây vậy? Tin tức này đã lạc hậu rồi! Lần trước là vì cô ta cảm thấy cái mông của mình không đủ tròn, không đủ chắc, sợ sau này sẽ không sinh ra được một đứa bé khỏe mạnh cho chú rể, vậy nên mới ——”

“Này, xin hỏi anh vừa từ nơi nào đến đây vậy?” Mọi người đồng loạt khinh bỉ nhìn anh ta: “Cái tin tức này có thể đem chôn cùng với đám binh lính của Tần Thủy Hoàng được rồi đấy! Lần trước là vì đột đi kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân, cái gã bác sĩ kia chẳng hiểu thế nào mà lại cầm nhầm bệnh án, khiến cô ấy tưởng là mình bị bệnh AIDS, không muốn hại đời chú rể cho nên mới bỏ trốn ——”

“Phải không? Tôi nhớ hình như là bởi vì World Cup, cô ấy thích đội tuyển Đức, mà chú rể lại lỡ miệng nói ra một câu ‘đội Brazil đá hay quá’, khiến cô ấy cảm thấy sở thích của hai người chênh lệch quá lớn, sợ rằng sau khi kết hôn không thể nào sống chung lâu dài được, cho nên mới bỏ trốn ——”

“Nói mới nhớ, hình như chú rể đều là cùng một người.”

“Đúng vậy, đều là cùng một người ——” Nói xong, ánh mắt của bọn họ không hẹn mà đồng loạt nhìn thẳng vào trong giáo đường, trông thấy Lê Du Tư đang đứng im bất động, hai tay nắm chặt, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Đúng vậy! Từ đầu tới cuối, cho dù có cử hành hôn lễ bao nhiêu lần, thì chú rể bị bỏ lại cũng chỉ có một mình anh! Khiến cho bọn họ, thân đều là đàn ông như nhau, không khỏi đem lòng ngưỡng mộ.

Chú thích

[1] Nhà gương

Nếu như có thể, cô hy vọng có thể nhập lại thành một cùng với vách tường này.

Phó Sô Nhi kiễng chân, nín thở dán sát người vào vách tường, lặng lẽ, từng chút từng chút một, nhìn khuôn mặt đang tức giận trước mắt, nếu có thể hòa thành một cùng với vách tường này thì cô sẽ không phải lo lắng bị người đàn ông đang nổi điên trước mắt này mắng cho một trận.

“Rầm . . .” Cô cố gắng nuốt nước bọt, lén lút sờ soạng vào vách tường, hy vọng ông trời xuất hiện kỳ tích, giúp cô có thể tìm được đường sống trong cái chết.

Đáng tiếc, ‘trời tạo nghiệp, còn có thể tránh, tự mình tạo nghiệp, không thể sống!’ Rốt cuộc thì cô đã hiểu những lời này là nói cho người đời, ông trời sẽ không giúp đỡ mình làm những việc hại người.

“Xin hỏi một chút, Phó tiểu thư, lần này lý do là gì nữa đây?” Lê Du Tư đứng trước mặt, cách cô không quá 10cm, hai tay bỏ trong túi quần, híp mắt lạnh lùng hỏi.

Lại là ‘Phó tiểu thư’ ! Cô lại nuốt nước bọt lần nữa, cảm thấy rộn sống lưng, bình thường, chỉ lúc nào anh tức giận tới cực điểm mới gọi cô như thế, cô còn nhớ lần đầu tiên anh gọi cô là ‘Phó tiểu thư’ là một năm về trước, lúc cô trốn hôn lần thứ ba, khi đó lý do cô bỏ trốn là gì nhỉ? Hic. . . Xin lỗi, cô không nhớ nổi.

“Em . . .” Hả! Cô vẫn còn nói được sao? Nếu như không phải tình huống trước mắt đang cực kỳ căng thẳng thì cô thật sự sẽ cảm thấy rất vui mừng.

“Em làm sao? Đừng có đánh trống lảng nữa, mau trả lời anh!” Anh tiến tới gần, thu ngắn khoảng cách của hai người chỉ còn khoảng 5cm

Phó Sở Nhi co rúm người lại, bàn tay càng ép sát vào tường hơn, cô dường như cảm nhận được một loại tức giận tỏa ra từ trên người anh, nếu như ánh mắt có thể giết người thì chắc cô đã chết đến trăm ngàn lần rồi!

“Tôi hôm qua em không ngủ được. . .”

“Lần nào trước hôn lễ em cũng không ngủ.” Anh lạnh lùng nói ra sự thật. Anh nhất định phải ép mình lạnh lùng, nếu không, anh sẽ không nhịn được mà bẻ gãy cái cổ nhỏ đáng yêu của cô, sau đó anh sẽ hối hận đến chết.

“Em lo lắng. . .” Cô còn chưa buông tha ý định giải thích với anh.

“Em đã đồng ý với anh, đêm trước ngày hôn lễ thì sẽ không suy nghĩ gì cả.” Trời ạ! Anh đã rất cố gắng nhưng vẫn không nhịn được mà muốn quất cô.

“Em không làm được. . .” Bị anh quất, ánh mắt của cô trông rất tội nghiệp.

“Được!” Lệ Du Tư bất đắc dĩ thở dài: “Vây hãy nói cho anh nghe, tối qua em lại suy nghĩ cái gì? Lại lấy nhảm nhí khám sức khỏe? Nói cho anh biết là ai? Anh sẽ đi làm thịt cái tên lang băm đó! Hay em nghĩ vóc dáng của mình có chỗ nào chưa hoàn hảo? Yên tâm! Toàn thân em từ đầu đến chân, anh đều yêu thích không muốn buông tay, không có chỗ nào có vấn đề cả. Hay tại vì đội bóng chúng ta hâm mộ không giống nhau? Nói đi! Anh sẽ bỏ tiền đầu tư cho Bạch Vân Long [1], bảo họ thử thống nhất hai đội bóng chúng ta thích thành một đội, điều này không khó, chỉ cần em nói, anh, sẽ, làm, đến, cùng!”

[1] Bạch Vân Long: 1 tổ chức chuyên đồng hóa các đoàn đội, công ty.

Nói mấy chữ cuối cùng, dường như là anh đã mất hết lý trí mà hét lên, Phó Sở Nhi bịt kín lỗ tai trắng nõn, nhỏ giọng đáp: “Em . . . sẽ đá chặn!”

“Cái này anh biết từ tám trăm năm trước rồi!” Anh cười lạnh.

“Nhưng em không biết. . .” Cô buồn bã nói, còn tưởng đây là phát hiện mới của mình, nhưng không ngờ đã bị người khác biết từ lâu.

“Đó là vì mỗi lúc trời tối, anh sẽ giúp em đắp kín chặn.” Rồi sẽ thuận tay ôm em vào trong ngực, ôm chặt, không cho phép em đá chặn ra, Lệ Du Tư thầm than ở trong lòng.

“Nhưng mà, em phát hiện là em sẽ không chỉ đá chặn.” Chả trách, kể từ khi ngủ chung với anh, cô cũng rất ít khi bị cảm.

“Được rồi, có khi em còn đá mặt của anh, bụng của anh, tay của anh, chân của anh, còn có một lần, thằng bé của anh cũng suýt chút nữa gặp tai họa, rất nguy hiểm đúng không?” Anh cười lạnh nói.

“Cái gì?!” Trong giây lát, đôi mắt của cô bởi vì kinh ngạc mà mở to gấp mấy lần, nhưng rồi ngay sau đó, cô lại chán nản cúi đầu: “Quả nhiên, em trốn hôn là không sai!”

“Phó Sở Nhi, đừng có nói với anh đây là lý do em trốn hôn đấy!” Giọng nói trầm thấp lại như đang có một trận cuồng phong ập tới.

“Em là bởi vì nghĩ cho anh ——” Cô ầm ức quát.

“Chẳng có ai bởi vì bị đá mà trốn hôn cả!” Anh cũng không khách khí mà quát lại.

“Nhưng em sẽ đá anh xuống giường ——” Quát thì quát! Ai sợ ai!

“Cái này em không cần quan tâm! Thân thể của anh to gấp đôi em!” Không được, anh đã sắp bị cô chọc cho phát điên lên rồi!

“Dựa vào nguyên lý trọng lực, như vậy thì sẽ rơi mạnh hơn ——”

“Không cần em phải nói, anh giỏi vật lý hơn em!”

“Môn vật lý của em không tệ!” Cô không phục nên lên tiếng kháng nghị, sau đó lại nói: “Hơn nữa, trọng điểm không phải là cái này, mà là nếu như thường xuyên té xuống giường như vậy thì sẽ không tốt, anh sẽ bị thương ——”

“Anh té xuống giường không phải lỗi tại em!” Anh tức giận thở hắt hắt quát to, nói câu này như chém đinh chặt sắt, chỉ là, nguyên nhân cận kề anh cũng lười phải giải thích, đối với cái vấn đề này, Lệ Du Tư quả thật là có chút khó nói, lúc trả lời lại không tự chủ mà né tránh ánh mắt của cô.

Chẳng qua là hình như cô không phát hiện ra sự khác thường của anh, chỉ cúi thấp đầu, đáng thương nói: “Anh đừng vì em nên mới nói vậy, em không

muốn anh bị thương, em không muốn đá anh xuống giường, lỡ một ngày nào đó em ngủ thẳng tới nửa đêm, lúc tỉnh dậy lại thấy anh bị em đá xuống giường. . . như vậy không được, em sẽ đau lòng. . .”

Nghe vậy, Lê Du Tư nhất thời quên đáp lại, chỉ đứng ngây ra nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, sâu trong nội tâm lại có một loại cảm giác mang tên là thương tiếc đang dần dần nảy sinh.

“Sở Nhi!” Anh khẽ gọi, đưa tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô, cẩn thận quan sát từng đường cong xinh đẹp trên đó.

“Anh Tư, anh định làm gì. . .”

“Anh muốn ôm em” Giọng điệu của anh tràn đầy sự trêu chọc

“Không muốn, anh vừa mắng em. . . Rõ ràng là em suy nghĩ cho anh. . .” Cô không nghe theo, đưa tay đẩy anh ra, đi tới trước hồ cá, giả vờ đặt hết tâm trí vào chú cá nhỏ đang bơi thong dong dưới mặt nước kia.

Lê Du Tư cũng không để tâm, anh đi tới phía sau cô, một tay vòng qua chiếc eo mảnh khảnh, cúi đầu khẽ hôn vào gáy trắng mịn của cô.

Cảm giác nhột nhột dần dần lan tràn, Phó Sở Nhi co rúm người như đang né tránh, khẽ giãy giụa ở trong vòm ngực của anh, cô tựa như một con mèo nhỏ đang bị con cọp liếm láp, khiến cô cảm thấy mất tự nhiên, khẽ gọi:

“Anh Tư, em không muốn, dừng tay. . .” Cô cố gắng phân tán sự chú ý của mình vào chú cá nhỏ trong hồ nước, nhưng trên thực tế, cô bị anh trêu chọc đến không cách nào phân biệt được gì nữa rồi.

“Dừng!”

Anh khẽ hừ một tiếng, đưa tay cời từng nút áo trước ngực cô, bàn tay dò vào trong khe hở, không chút kiêng kỵ mà trượt vào bầu ngực bên dưới chiếc áo lót màu trắng, vờ vẽ nhũ hoa nhỏ nhắn mềm mại.

“Ồ. . .”

Cô khẽ run lên một cái, dù trong lòng vẫn còn có chút kháng cự, thế nhưng anh đã thuần thục khơi lên dục vọng ở sâu trong nội tâm của cô, trong lúc cô không hề hay biết, anh đã cời hết từng món quần áo ở trên người cô, khiến cho cô trở nên trần truồng, lại giống như một đứa bé mới sinh, da thịt trắng nõn, bên cạnh hồ nước trong xanh lại trở nên nổi bật.

“A. . .”

Thanh âm yêu kiều, không thể ra sức chống lại bàn tay ấm áp của anh đang mò vào bên trong quần lót, để mặc cho ngón tay thon dài xoa bóp bầu ngực mềm mại, cứ thế mà đùa giỡn, mặc sức vờ vẽ, tay bên dưới thỉnh thoảng lại vạch ra hoa huyệt của cô, khi ngón tay to của anh chạm vào nơi mềm mại sâu nhất thì cô cảm thấy mình vô cùng yếu ớt, vậy mà, ái dịch ứ đọng lúc này lại không ngừng từ bên trong khe huyệt trào ra, cô xấu hổ vịn vào chiếc eo nhỏ nhắn, phản ứng vẫn đáng yêu giống như một cô gái còn trinh trắng.

Mà lúc này, trước mắt cô đã dần dần trở nên rõ ràng, đã có thể nhìn rõ cảnh vật bên trong hồ cá.

Nước trong hồ, ánh lên màu xanh lam.

Từng tia sáng xanh lam theo gợn sóng của nước mà tạo nên những chùm sáng nhọn nhọn, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vừa có vẻ quý dị lại mê hồn, màu sắc lại càng giống như một loại mộng ảo.

Cô bị ép nghiêng người về phía trước, bầu ngực trắng nõn và cặp nhũ hoa đỏ hồng bị ép sát vào hồ cá, hành động này đã thu hút đàn cá vây đến, từng cái miệng nhỏ nhắn khẽ bu lại, tựa như chúng coi cô là con mồi thực sự, lần lượt mổ vào thành hồ, cách một lớp kính, đáng lẽ cô không có chút cảm giác nào, thế nhưng, hình ảnh mập mờ như vậy lại khiến nơi sâu nhất trong tim cô trở nên điên cuồng, khiến cô xấu hổ đến cực điểm.

Hình như đây là lần đầu tiên chúng nó trông thấy chuyện này, đối với cơ thể của cô, lũ cá vô cùng tò mò, cứ liên tiếp thi nhau ủa tới, cô cũng không chạm được vào chúng nên không có cách nào xua đuổi, trong lòng lại dần dần nóng lên.

“Anh Tư, dừng như vậy. . .” Cô nhỏ giọng kêu lên, thân thể nhạy cảm lại nổi lên phản ứng, cặp nhũ hoa đỏ hồng đang dán chặt vào bề mặt lạnh như băng hơi se lại như hai quả mâm xôi, cho dù chỉ là nhẹ nhàng ma sát nhưng cũng khiến cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chương 7.3

“Nhìn xem, mấy con cá này dường như cũng hiểu được vẻ đẹp của em, còn muốn tranh đoạt em với anh kia!” Anh cười cợt nhả, chỉ một cái liếc mắt cũng nhìn thấu được suy nghĩ và sự ngượng ngùng trong lòng cô.

“Không phải vậy ——” Giọng cô hờn dỗi, sau đó lại không nhìn được mà rên rỉ, cảm giác được ngón tay thon dài ấm áp của anh đang thâm nhập vào trong người mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng tách ra mùi thịt non mềm bên trong hoa kính, dần dần đã có thể cảm nhận được sự ẩm ướt trơn trượt bên trong, để cho anh ra vào càng thêm dễ dàng lưu loát.

Lê Du Tư cũng cảm nhận được cô đã sẵn sàng, loại chuyện như vậy không cần phải nói ra, chỉ cần cảm thấy hô hấp của cô thay đổi, nhỏ giọng ‘urm’ lên

một tiếng thì anh cũng hiểu rõ rồi.

Thế nhưng anh cũng không vội vã hành động mà vẫn như cũ, hôn hôn liếm liếm, cắn nhẹ lên bả vai trắng nõn của cô, thỉnh thoảng lại dùng hai ngón tay miết nhẹ hoa hạc đỏ hồng nép bên trong múi thịt, như thể đó là thứ mà anh nâng niu cả đời, ngón tay anh lúc nhanh lúc chậm, cứ thế vuốt ve nơi nhỏ bé non nớt kia, dần dần khiến cho cô không nhận được mà thờ dốc mãnh liệt.

Đôi mắt Phò Sồ Nhi đã trở nên mờ lung, nhìn bóng dáng anh phản chiếu trên tấm kính thủy tinh, cũng như cảm nhận được khoảng cách giữa cô và anh gần đến thế, đồng thời trông thấy vẻ mặt ý loạn tình mê của mình, thân thể bị anh đè ép, cô giống như một con cá đang bơi lội bên trong bể nước kia, đáng tiếc là cô lại hiểu rất rõ, cho dù giờ phút này có ngâm mình trong nước biển lạnh giá cũng không thể nào dập tắt được lửa dục đang bùng cháy bên trong cơ thể mình.

Cô muốn anh. . . Cho dù trong miệng có kiên quyết phủ nhận thế nào thì sự thật cô vẫn không thể nào kháng cự anh được, vậy nên chỉ có thể khẩu thị tâm phi. . . Dần dần ngoan ngoãn chịu đựng.

“Ha. ha. .”

Cô càng không ngừng thở hổn hển, hơi thở đứt quãng ầm ập phả lên tấm kính lạnh lẽo tạo nên từng mảng hơi nước, trong nháy mắt, thế giới trở nên thật yên tĩnh, cô chỉ có thể nghe thấy âm thanh hô hấp của chính mình cùng với tiếng quẫy nước của lũ cá bên trong bể, tạo thành những đợt sóng dao động.

Một gốc hải quỳ đầy màu sắc cũng đung đưa theo làn nước, tựa như con sóng trong lòng cô cũng khó có thể ngăn lại, hoàn toàn không thể khống chế mà dâng lên tận tim, khiến cô có chút sợ hãi, rồi lại vô lực để mặc cho cảm giác kia từ từ xâm chiếm nội tâm và lý trí của mình.

“Nâng lên!” Anh đưa tay nâng bờ mông trắng nõn của cô lên.

“Làm gì. . . A!” Lúc cô vừa mới lấy lại ý thức thì cũng đã không còn kịp nữa, anh đột nhiên động thân, đem dục vọng nóng bỏng cứng rắn vùi thật sâu vào nơi chật hẹp của cô.

“A. . .”

Sau một lúc đã nặng nề nhấn sâu vào bên trong, anh bắt đầu chuyển động trong khe huyết mềm mại của cô, khiến cô không nhận được mà thờ phỉ phò, thần trí có chút hoảng hốt, phảng phất như bị đẩy lên đến tận mây xanh, đôi mắt đã bị một mảnh sương mù che phủ, lại bất chợt trông thấy một cặp mắt. . .

Đúng vậy! Một cặp mắt đang nhìn bọn họ. . .

Cô muốn làm lơ nhưng rồi lại càng nhìn thấy rõ ràng hơn! Giờ phút này, đôi mắt đen của những chú cá trong bể giống như là đang quan sát con kích tinh của bọn họ, khiến cho cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng lại càng tăng thêm khoái cảm.

Cô nhìn bọn chúng, mà bọn chúng cũng đang nhìn lại cô, tựa như muốn hỏi cô đang làm gì, rồi lại giống như đã biết cô đang làm gì, đôi mắt của bọn chúng to tròn, lại chẳng hề chớp mắt, cứ như vậy mà quan sát bọn họ. Đúng vậy! Chúng nó biết. . . biết bọn họ đang làm chuyện mờ ám, mà cô lại còn rất thích thú, tựa như một cô gái phóng túng hoan lạc. . . .

“Không. . . Anh Tư, để em nhìn anh. . . . Để em nhìn thấy anh là được rồi. . .” Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, thấp giọng cầu xin.

Cô rất xấu hổ. . . . Bị những đôi mắt này nhìn chằm chằm cứ như bị người ta nhìn thấu cảm giác xấu hổ của mình, cô không muốn như vậy. . . Thật là mắc cỡ chết đi được!

Lệ Du Tư sao có thể không hiểu trong lòng cô đang nghĩ gì, anh nhếch miệng mỉm cười, thuận theo ý cô, lật người cô lại, để cô quay mặt về phía mình, nâng cánh tay mảnh khảnh của cô vòng qua cổ anh, một tay nâng lên đùi ngọc, sau đó ngay lập tức tiến vào trong hoa huyết mềm mại của cô.

“Ừm. . .” Cô cắn môi, không dám để cho mình quá thoải mái mà rên rỉ thành tiếng, nhưng mà sự rụt rè nhỏ nhẻ này ngay lập tức đã bị anh triệt để phá tan.

Lệ Du Tư ôm cô lên, để đôi chân thon dài trắng nõn vây chặt hông mình, giống như một con gấu koala nhỏ bé đang leo lên người anh, động tác này khiến hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ, không hề có một khe hở.

“Anh Tư, sâu quá. . .” Cô cảm giác mình dường như đã bị anh hoàn toàn xuyên xỏ, sự hiện hữu của anh to lớn như thế, rõ ràng như thế, hai người dính sát vào nhau quá mức chặt chẽ, chỉ cần một động tác nhỏ, một hơi thở khẽ của anh đều có thể tác động đến nơi sâu nhất và mềm mại nhất của cô, đem đến cho cô thật nhiều khoái cảm.

“Cô bé bướng bỉnh, chúng ta lên giường nhé! Để anh có thể yêu em thật tốt.” Anh cười cười hôn xuống gò má phàn hồng của cô, cứ như vậy mà ôm cô rời đi, không hề có ý định buông tha cho cô.

“Đừng, anh Tư, như vậy. . .”

Vừa định kháng nghị thì hô hấp của cô như nghẹn lại, trong ngực cũng bị một luồng khí nóng tràn vào khiến cho cô suyt chút nữa thì không thở nổi, mỗi bước đi của anh khiến cho nơi hai người giao hợp cũng lên xuống theo, mỗi bước đối với cô mà nói đều giống như một sự tra tấn ngọt ngào, mà lửa nóng trong anh giống như đang trào dâng, đỉnh phái nam lần lượt chạm tới nơi mềm mại và sâu nhất bên trong hoa huyết, khiến cô không nhận được mà phải

nước nở nghẹn ngào lên tiếng

“Anh Tư. . . em sắp. . .” Cô muốn xin anh dừng lại, đừng dằn vò cô như vậy nữa, thế nhưng cô chỉ có thể thờ hồn hển, không dám mở miệng nói ra những lời này.

“Em sắp làm sao? Hà?” Lệ Du Tư nhướn mày, xấu xa cười hỏi.

“Cái. . . cái kia. . .” Cô khó khăn mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vùi vào trong cổ của anh: “Anh Tư, đừng ép em mà. . .”

“Sao lại không nói rõ ràng? Sờ Nhi, em muốn nói cái gì?” Anh nở nụ cười tà mị, biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Em không thể. . . không thể. . .” Cô lắc đầu, cô chịu đựng cảm giác thoải mái theo từng ngọn lửa nóng đang không ngừng dâng lên, về mặt lại có chút khổ sở.

Trong nháy mắt, khoái cảm hoàn toàn được giải phóng, phảng phất giống như một quả bom trong cơ thể cô nổ tung, trong chớp mắt biến cô thành từng mảnh nhỏ, uy lực cường đại trực tiếp đánh thẳng vào cô, khiến cô cảm thấy bất lực, nhìn không được mà khóc nức lên, đúng lúc này, không ngờ cô lại tỉnh táo một cách kỳ lạ, lại trông thấy được một cặp mắt.

Đúng vậy! Đôi mắt đơn thuần ngây thơ của chú cá nhỏ đang nhìn cô chăm chú, còn cô thì lại đang gắt gao ôm lấy cổ anh, để mặc cho từng đợt khoái cảm cao trào khiến toàn thân co rút, cô cố gắng kháng cự nhưng rồi lại vô lực, rõ ràng không muốn nghĩ như vậy, thế nhưng dưới đôi mắt đang nhìn mình chăm chú kia, ở trong ngực anh đạt đến cao trào mãnh liệt, cô lại cảm thấy như thể mình đang phạm tội. . .

Không dám ngủ.

Hai giờ sáng, Phó Sờ Nhi dựa vào ý chí của mình mở to hai mắt, sau đó cũng không dám ngủ lại, cho dù đã trải qua tình cảm mãnh liệt ban ngày, thân thể bủn rủn như sắp rời ra, cô tuyệt đối cũng không dám thiếp đi, không dám tùy tiện buông ra phòng tuyến cuối cùng.

Bởi vì, cô không thể đá anh xuống giường, Phó Sờ Nhi mở to đôi mắt đẹp như có sương mù che phủ, quay đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh mình, trong lòng không nhìn được mà cảm thấy ngọt ngào, giống như được phết mật, cảm giác này thật không thể tả, cho dù có trải qua thời gian bao lâu, chỉ sợ là sẽ không thể nào mất đi ——

Àm!

Đột nhiên một tiếng động rất lớn bỗng vang lên, sau đó, hà. . . Anh rớt xuống dưới giường rồi!

“Anh Tư. . .” Phó Sờ Nhi kinh ngạc ngồi dậy, dụi dụi hai mắt như không dám tin, nhìn chằm chằm anh đang nằm dưới giường ngủ say, rồi lại nhìn vị trí chân mình một chút, ơ. . . ít nhất còn cách anh rất xa, vậy. . . vậy tại sao anh đang ngủ mà lại té xuống giường?

Cô nghĩ nửa ngày, kết luận chỉ có một.

Thì ra, tướng ngủ của anh cũng không tốt lắm.

Khó trách anh nói anh té xuống giường cũng không phải là cô sai, ha! Cô còn tưởng rằng chính mình đá anh té xuống giường, kỳ thực, căn bản là anh đang ngủ nửa chừng thì tự mình lăn xuống giường, nói vậy, anh cũng không lợi hại giống như bình thường, người ngoài hầu như đều đem anh thần thánh hóa lên, thật ra, cho dù anh có lợi hại khôn khéo cỡ nào thì cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi.

Phó Sờ Nhi vốn còn đang nhũn mày, bây giờ đột nhiên lại cảm thấy an tâm, cô cười cười vỗ vỗ gối đầu, sau đó thoải mái tiến vào mộng đẹp.

Có lẽ, cô thật sự không nên suy nghĩ quá nhiều, gả cho anh, làm vợ anh mới là chính xác, cô còn nhớ một thím nào đó đã từng nói, mỗi gia đình đều có khó khăn phải trải qua, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có một chuyện gì đó ngọt ngào, không phải tất cả đều là đau lòng khổ sở.

Cho nên lần sau, cô tuyệt đối sẽ không bỏ trốn nữa, nếu như lại bỏ trốn thì sao? Ừm. . . Cô thề, ai bỏ trốn chính là con chó nhỏ, cô không muốn làm chó nhỏ. . . khò khò. . . trong mộng, cô lại mơ thấy. . . mơ thấy rốt cuộc hai người bọn họ cũng đã cử hành hôn lễ thành công, mà cô đã nói ‘Con nguyện ý!’
. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Lại muốn kết hôn?!”

Một nam một nữ, dáng vẻ già nua cùng nhau hét to, lời nói to như vậy vang vọng trong phòng khách thật lâu không dứt, cũng khó trách phản ứng của bọn họ kích động như vậy, bởi vì bọn họ chính là Lê Đức Minh và Mạnh Khang Tâm Trinh, là hai bạn già đáng thương với trái tim đã không thể nào chịu nổi kích thích.

Chẳng lẽ, trải qua nhiều lần bị trốn hôn như vậy mà cháu trai của bọn họ vẫn chưa rút ra được bài học sao? Làm sao có thể —— Lê Du Tư là tác phẩm kiệt xuất nhất trong đời này của bọn họ, nếu như con trai và con gái chưa từng có ưu điểm gì khiến bọn họ thương thức thì việc hai đứa nó cùng nhau tạo ra thằng cháu trai này chính là điều vui mừng duy nhất trong cuộc đời bọn họ.

Chỉ là, nó lại ngốc đến nỗi luôn nhảy vào cùng một cái bẫy, khiến người ta không khỏi hoài nghi Phó Sở Nhi kia có phải là đã hạ cò độc trên người nó mới có thể khiến cho nó thương tích đầy mình, thế nhưng vẫn không một lời oán trách?!

Không được! Bọn họ phải cứu cháu mình! Tuyệt đối không thể mặc kệ cho nó phạm lỗi thêm lần nữa!

Nhưng mà, người vô tội nhất chính là thư ký quan trọng đã đi theo bên cạnh Lê Du Tư nhiều năm, anh mang theo tâm tình cảnh giác cùng sợ hãi, thành thật đem toàn bộ lời nói của cậu chủ truyền đạt lại: “Ừm, thiếu chủ chính miệng nói ——”

“Không được! Không được! Nhà họ Lê chúng ta không thể ném đi bộ mặt này! Hôn sự này không thể kết, tuyệt đối, tuyệt đối không thể kết!” Lê Đức Minh lắc đầu nãy nãy, tâm tình trở nên kích động.

“Nhà họ Mạnh chúng ta cũng vậy, hai năm qua, số lần chúng nó kết hôn rồi lại trốn hôn đã nhiều tới mức không thể nào đếm hết, nhà họ Mạnh chưa từng bị mất mặt như thế, câu trả lời của ta cũng giống ông ấy, hôn sự này không thể kết!” Cho dù thế nào thì bà già này tuyệt đối không chấp nhận.

“Đúng! Không thể cho phép A Tư làm vậy, người đâu, đi tìm thiếu chủ đến đây cho ta!”

“Nhưng mà ——”

“Nhất định phải tìm được A Tư đến đây! Ta. . .” Nói được một nửa thì hai bạn già nào đó lại phát hiện mình cùng đối phương trăm miệng một lời, sau khi bốn mắt nhìn nhau lại dứt khoát sửa lời: “Không đúng, là chúng ta có chuyện muốn nói với nó! Lập tức, lập tức, ngay lập tức, ĐI-TÌM-NÓ!”

“Anh Tư, anh đang nghĩ gì vậy?” Phó Sở Nhi nhẹ giọng phá vỡ sự trầm mặc của Lê Du Tư, cô hươ hươ bàn tay nhỏ trước mặt anh, thử dò xét suy nghĩ của anh.

“Không, anh đâu có nghĩ gì, sao em lại hỏi vậy?” Anh bị động tác của cô chọc cười, ngược mắt khó hiểu hỏi.

“Bởi vì, anh lại thua nữa rồi!”

“Cái gì?” Lê Du Tư ngạc nhiên cúi đầu nhìn bàn cờ, vẻ mặt khó giấu được sự kinh ngạc.

“Anh nhất định là đang suy nghĩ chuyện gì đúng không? Nếu không, với tài nghệ đánh cờ của anh, làm sao có thể thua em được?”

“Không phải anh vẫn luôn thua em đó sao?” Đối với chuyện này, anh ngược lại không quá để tâm. Con người ấy mà! Trong đời luôn luôn xuất hiện một khắc tinh, như thế thì cuộc sống mới có niềm vui thú.

“Không, ông nội của anh từng nói kỹ thuật đánh cờ của anh rất lợi hại, ông ấy không tin anh sẽ thua bởi một con nhóc như em, về sau, em cũng nghe được một vài chuyện về anh, anh Tư, anh hẳn là phải đánh bại em, hơn nữa phải là hai ba lần khiến em cúi đầu xưng thần mới đúng!”

“Cái gì cũng có tương khắc, nói không chừng, em từ nhỏ đã chính là khắc tinh của anh, Sở Nhi, làm vợ anh! Đừng chạy trốn nữa, có được không?” Ánh mắt anh nhìn cô chăm chú.

“Ừ. . . Bây giờ em vẫn chưa nghĩ ra thêm lý do gì không thể gả cho anh.” Phó Sở Nhi bị anh nhìn chăm chăm, tay chân luống cuống, chỉ biết mở miệng treu ghẹo.

“Cho dù có thì em cũng phải gả!” Anh nói như chém đinh chặt sắt, không cho phép cô dỗi ý, lần này, cho dù thế nào thì anh cũng muốn cô phải trở thành vợ mình!

Ngay tại đêm trước hôn lễ, một vị khách không mời mà đến, dường như Phó Sở Nhi cũng đã quên mất một số người mình đã từng gặp lúc trước, nhưng sau khi Tats Y Viên đi thẳng vào vấn đề chính thì cô gần như ngay lập tức nhớ tới một số chuyện từng khiến mình canh cánh ở trong lòng.

“Cô biết không? Tôi đã từng là vị hôn thê của A Tư, anh ấy đã từng nói với cô chưa?”

Đột nhiên nghe được câu này, nếu bảo không kinh ngạc là gạt người, Sở Nhi rất nhanh đã kịp phản ứng, cô mỉm cười nói: “Tôi biết rất rõ, cô đã từng là đối tượng kết hôn mà các trường bồi thay anh Tư lựa chọn, chẳng qua là, tôi chỉ có thể nói xin lỗi với cô, tôi không thể. . . đem anh Tư trả lại cho cô.”

“Cô thật ích kỷ, đã muốn có anh ấy, vậy thì tại sao cứ liên tục trốn hôn? Hành động đó của cô thật sự khiến người ta tức giận! Tôi cũng tức mình tại sao lại thua bởi một con nhóc như cô!” (Meow: tôi cũng tức t/g tại sao ko cho anh ấy HE vs cô quách cho rồi =”= chưa bao giờ đọc tr mà tôi lại mong HE

vs tiểu tam đến thế - -)

“Vì anh Tư muốn kết hôn với tôi, anh ấy yêu tôi.”

Tất Y Viên nghe lời nói tràn đầy tin tưởng của đôi phương, chỉ hừ lạnh: “Cô cho rằng anh ấy thật lòng muốn kết hôn với cô sao?”

“Tôi không hiểu, rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

“Anh ấy không phải! Anh ấy không thật lòng muốn kết hôn với con nhóc như cô đâu, chẳng lẽ, cô không hề cảm thấy một chút kỳ quái nào sao? Năm năm trước, cô căn bản chỉ là một cô nhóc chưa phát triển đầy đủ, làm sao anh ấy có thể muốn kết hôn với cô?” Tất Y Viên cười lạnh.

“Anh Tư nói anh ấy yêu tôi!”

“Anh ấy không phải thế! Chỉ vì anh ấy muốn phản kháng lại áp lực trong gia đình, phản kháng lại số mệnh mà các trưởng bối đã sắp đặt cho nên anh ấy đã chọn làm một việc buồn cười nhất, cưới một cô nhóc mà tất cả người nhà đều phản đối, người đó chính là cô! Cô chính là công cụ anh ấy sử dụng để chống lại gia tộc mình, cô chẳng là cái gì cả! Chỉ là một công cụ mà thôi!” Tất Y Viên sử dụng hết tất cả sức lực, hét to.

“Tôi không phải! Tất Y Viên, tôi không hiểu cô rốt cuộc muốn nói gì, tôi biết rõ cô yêu anh Tư, nhưng tôi sẽ không đem anh ấy tặng cho cô. . . không bao giờ!” Trong nháy mắt, lòng cô có chút dao động.

Công cụ? Cô chỉ là một công cụ cho anh lợi dụng?

Không phải. . . Nhất định là không phải. . . Anh Tư đối xử với cô tốt như vậy, làm sao cô có thể là một công cụ được?

“Vậy sao? Cho dù anh ấy chỉ lợi dụng cô, sau khi cưới xong sẽ vứt cô qua một bên, đối xử với cô như một con rối, cô vẫn còn muốn gả cho anh ấy sao? Anh ấy cũng biết, chỉ cần cưới được cô thì mục đích của anh ấy sẽ được hoàn thành, anh ấy sẽ không phải cung chiều cô, dụ dỗ cô nữa, mục đích chống lại gia tộc của anh ấy đã hoàn thành, chỉ là anh ấy sẽ mất hết tất cả! Vì muốn cưới cô vào nhà mà anh ấy có thể sẽ mất đi tất cả mọi thứ, đây là điều cô muốn, không phải sao?”

“Tôi muốn? Cái gì gọi là tôi muốn? Tại sao anh Tư lại mất tất cả? Vì sao lấy tôi anh ấy lại mất tất cả?”

“Bởi vì cô liên tục diễn cái tiết mục trốn hôn, làm cho hai bên gia tộc mất hết mặt mũi, cô không quan tâm đến địa vị của anh ấy ở trong xã hội, có lẽ nhà họ Phó các người không ngại, nhưng hai nhà Lệ - Mạnh lại không thể mặc kệ, bọn họ đã hạ tối hậu thư, nếu như Tư vẫn không chịu bỏ đi ý định của anh ấy, vẫn cố tình muốn kết hôn với cô. . . thì anh ấy bị ép phải buông tha địa vị bây giờ, anh ấy không còn là một thương nhân hô phong hoán vũ, cái gì cũng không còn, như thế nào? Cô không ngờ mình là người có sức phá hoại không lồ như thế, có phải không?”

“Tôi ——” Phó Sở Nhi bị cô ta công kích đến vô lực chống đỡ, cô nghẹn họng không thể trả lời được, hoàn toàn không thể phản bác tất cả sự thật mà Tất Y Viên nói ra.

“Cô nói đi! Cô không ích kỷ sao? Hơn nữa, bị người khác lợi dụng mà còn không biết, thật sự là buồn cười!”

“Nếu cô đã nói hết, mời cô về cho! Hôn lễ của tôi và anh Tư sắp cử hành, tôi rất bận.” Phó Sở Nhi dùng một chút khí lực cuối cùng buộc mình trở nên thông dong ưu nhã, không để người khác nhìn ra nội tâm đang kích động bất an của cô.

Là thật sao?

Không . . . Nhất định là giả!

Cô không tin . . . Tuyệt đối không tin . . .

Không thể bỏ trốn, cô đã thề rồi, nếu như lần này lại bỏ trốn trong hôn lễ thì cô sẽ là chó nhỏ, cô không muốn làm chó nhỏ . . . Không muốn!

Lúc này, trong lễ đường vang lên tiếng nhạc du dương phát ra từ đàn piano, hai cô cậu bé đáng yêu đi trước vòng hoa lên không trung, mọi thứ trước mắt đối với cô hết như một giấc mơ, như thể mọi thứ tốt đẹp này không hề có thật, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Không được! Cho dù tất cả trước mắt chỉ là cảnh trong mơ, cô cũng không muốn nó biến mất!

“ . . Con có nguyện ý trở thành vợ của Lệ Du Tư không?”

Nghe thấy có người hỏi, cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của cha xứ, trong nháy mắt, cô chần chừ, thời gian cứ thế không ngừng trôi qua, phảng phất như đã trôi qua một thế kỷ.

“Con không đồng ý.”

Trong khoảng thời gian ngắn, câu trả lời của cô khiến mọi người kinh hãi, Lệ Du Tư trừng mắt nhìn cô, trong mắt lóe lên một tia không dám tin: “Sở Nhi ——,”

“Ồ . . Ta nghĩ, cô đâu nhất định là đã không nghe rõ lời ta nói, cho dù bất kỳ tình huống nào đều thương yêu anh ấy, cho dù sinh lão bệnh tử ——”

“Con nói, con không đồng ý!”

Cha xứ hiền lành cảm thấy trời cao vốn luôn muốn giúp người ta hoàn thành ước nguyện, cho nên ông hắng giọng, nở nụ cười, đáng vẻ như thể chỉ cần cô nói ‘Con nguyện ý’ thì tất cả đều có thể thương lượng: “À . . . Xin hỏi cô đâu, con có ý kiến gì sao? Nếu có gì không hài lòng . . . chúng ta có thể bí mật thương lượng . . .”

“Con không muốn trở thành vợ của anh ấy!” Cô dùng toàn bộ sức lực rống lên, ngay lập tức cảm nhận được ánh mắt sắc bén của người đàn ông bên cạnh.

“À, thì ra là có ý kiến về chuyện này, chúng ta có thể thương lượng ——” Nói được một nửa, Cha xứ hiền lành bỗng trợn to mắt, bởi vì ông phát hiện một chuyện quan trọng, cô không muốn trở thành vợ của người bên cạnh, vậy thì tất cả cũng không thể bàn nữa!

“Sò Nhi, em có biết mình đang nói gì không?” Lê Du Tư nắm chặt tay cô, buộc cô nhìn thẳng vào anh, không cho phép cô trốn tránh.

“Em không muốn gả cho anh! Anh Tư. . .” Cô chậm rãi nâng lên đôi mắt đẹp trắng đen rõ ràng, nhìn thẳng vào đôi mắt đen thâm thúy tràn đầy khiếp sợ của anh: “Em không muốn gả cho anh.”

Lần này không hề đồ giống như mấy lần trước, lúc này đây, bầu không khí giữa bọn họ đều trở nên ngưng trệ, trầm trọng đến mức khiến cho người ta hít thở không thông, cứ thế bao phủ xung quanh hai người.

“Em muốn rời khỏi nơi này.” Cô nói.

Mà anh chỉ dùng sắc mặt lạnh như băng nhìn cô, cũng chẳng hề chớp mắt, dường như muốn nhìn thấu trong đầu cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, tận sâu trong lòng anh chỉ có một nghi vấn, đó chính là ——

“Vì sao?”

“Em chỉ muốn rời đi thôi, chỉ là như vậy, không vì cái gì cả!” Cô trốn tránh câu hỏi của anh, không ngừng lui về phía sau hệt như một con chuột nhỏ đang bị con rắn nhìn chằm chằm vậy.

“Bây giờ em rời đi, cũng là rời khỏi anh, có phải không?” Trong lòng anh cực kỳ hiểu rõ, lần này không giống với những lần trước, tuyệt đối không giống!

Đối mặt với câu hỏi sắc bén của anh, Phó Sò Nhi chỉ lắc đầu, cũng không thể nói với anh rằng không phải, cô ghen ngào nhỏ giọng nói: “Lúc này em chỉ muốn rời đi thôi, anh có thể để cho em . . .”

“Không!” Đối với yêu cầu của cô, anh chỉ có thể nói một từ chém đinh chặt sắt, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo tựa như băng ngàn năm, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước không đáy.

“Không?” Trong lúc nhất thời, cô có chút bối rối.

Đối với phản ứng không biết làm sao của cô, Lê Du Tư chỉ cười lạnh: “Em hỏi những lời này, không phải là đang trưng cầu ý kiến của anh sao? Bây giờ anh trả lời em, anh không cho phép em rời đi, ‘Không’, em có nghe được không? Cái chữ này chính là câu trả lời của anh.”

“Vì sao? Lúc này em chỉ muốn rời đi thôi. . .” Giọng nói của cô có chút suy yếu.

“Bởi vì anh đã nói, nếu em rời khỏi nơi này, chẳng khác nào sẽ rời khỏi anh! Sò Nhi, từ lần đầu tiên em trốn khỏi hôn lễ của chúng ta cho tới bây giờ, đã mấy năm rồi, nếu như anh có thể buông tay em thì anh đã sớm làm như vậy!” Giọng nói anh trầm thấp, bờ môi nhếch lên một nụ cười tự giễu.

“Năm lần trốn hôn, lần nào anh cũng nghĩ hết biện pháp để đem em trở về, thế nhưng lần nào em cũng cho anh một kích trí mạng, mà lần cuối cùng này cũng ở trước mặt mọi người từ chối gả cho anh! Tại sao em có thể đối với anh như vậy? Sò Nhi, sao em có thể làm như vậy chứ?” (MeOw: xin lỗi chứ gặp tôi là anh thì tôi bỏ quách con này từ lâu rồi -_- edit mà mún lật bàn)

“Anh Tư. . .”

“Không, em không thể đi, em không thể.”

“Vì sao? Vì sao lại không thể? Bởi vì em là công cụ anh dùng để đối phó với ông nội và bà ngoại của anh đúng không? Cho nên em không thể đi đúng không?” Nói xong, cô thấy sắc mặt của anh đột nhiên giống như bị đóng băng, sự hờ hững đó khiến người ta cảm thấy sợ hãi, giống như đã bị lời nói của cô làm tổn thương thật sâu!

“Rốt cuộc em đang nói cái gì?” Lê Du Tư tiến lên nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên tái nhợt.

“Tất tiêu thư đã nói cho em biết, lúc trước cô ấy có hôn ước với anh, là các trưởng bối thay anh lập thành, chỉ là anh không muốn, cho nên. . . cho nên mới cầu hôn với em, mọi chuyện xảy ra trùng hợp như vậy, khi bọn họ nói cho anh biết về chuyện hôn ước thì anh lại cầu hôn với em. . . vì sao . . . mọi thứ lại quá mức trùng hợp như vậy chứ?!”

“Bây giờ lời anh nói, em có tin hay không?” Anh trầm giọng nói, giọng điệu chậm lại.

“Không, sẽ không! Anh Tư, anh để em đi đi! Em không muốn ở lại nơi này nữa, anh để cho em đi đi, có được không?” Nói xong, nước mắt nóng hổi trên khóe mắt cô lặng lẽ rơi xuống.

Trông thấy từng giọt, từng giọt nước mắt của cô rơi xuống, anh không nhịn được mà khẽ chùi thề, không mở mắt mà quát um lên: “Đừng có khóc cứ như em là người bị hại vậy, như thế khiến anh cảm thấy mình giống một thằng ngốc, Sò Nhi, anh không cho phép em đi, tuyệt đối không!”

Nói xong, anh liếc nhìn cô một cái thật sâu, một lát sau, anh khẽ nguyên rủa một tiếng rồi xoay người, phát tay áo bỏ đi, không nhìn khuôn mặt hoa lệ đài vũ của cô nữa.

“Sò Nhi, rốt cuộc em muốn thế nào với Tư?” Cho dù muốn giả vờ như không thấy đến cỡ nào, nhưng dựa vào những lời đồn đãi mấy ngày nay, cộng thêm tin tức từ câu lạc bộ Hạch Tâm truyền tới, Phó Thiếu Kỳ biết mình đã không thể mặc kệ chuyện này!

“Em . . .”

“Nếu như em thật sự muốn rời khỏi cậu ấy, vậy thì em cứ nói thẳng ra đi, anh sẽ giúp em nghĩ cách để cho em có thể rời khỏi cậu ấy, nhưng mà em phải cho anh một lý do thuyết phục.”

“Em . . .”

“Em không yêu cậu ấy sao?”

Đối với vấn đề này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phó Sò Nhi trầm xuống, im lặng chịu đựng, tựa như trong lòng cô che giấu rất nhiều chuyện, chỉ là không thể nói nên lời. . . không thể nói nên lời. . .

“Anh có thể xem biểu hiện này là câu trả lời của em không? Anh nói rồi, chuyện mình làm thì mình phải chịu trách nhiệm, cho dù ba mẹ lo cho em cỡ nào, muốn đón em về nhà cỡ nào thì anh cũng sẽ dùng cái nguyên tắc này để ngăn cản bọn họ, cho bọn họ hiểu rõ cách khiến em trưởng thành, biết độc lập xử lý tình huống, chẳng lẽ anh đã sai rồi sao?”

“Anh hai, hình như em luôn dễ dàng khiến cho mọi chuyện rồi tính rồi mù, nhưng em thật sự không có cố ý. . . Em không thể giả, lần này em thật sự không thể giả, anh hai, anh giúp em đi, em không thể vì hạnh phúc của mình mà khiến cho anh Tư mất hết tất cả, em không thể. . . .”

“Em cũng nghe được tin đồn kia rồi à?”

“Ừm . . .” Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Phó Thiếu Kỳ trầm ngâm suy nghĩ nửa ngày, sau đó lại lập tức lắc đầu cười nói: “Không, anh không thể mang em đi, Sò Nhi, nếu như không phải là em quá coi thường anh trai mình thì chính là em đã quá coi thường người đàn ông tên Lê Du Tư này rồi!”

“Anh hai?” Cô không hiểu hàm ý trong lời nói của anh, mắt đẹp buồn bực trừng to.

Trong nháy mắt, ánh mắt Phó Thiếu Kỳ trở nên thâm trầm, khóe môi đột nhiên mỉm cười như đang đeo một chiếc mặt nạ trang sức: “Sò Nhi, nếu như đây là chuyện khiến em lo lắng vậy thì bây giờ em có thể quên được rồi, bởi vì Tư không phải là người đàn ông có thể để mặc cho người khác tùy ý điều khiển, cậu ấy sẽ không để mình bị khống chế, chỉ có cậu ấy khống chế người khác, điều này em ngàn vạn lần đừng bao giờ quên.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trong lòng mỗi người, dù ít dù nhiều cũng đều sẽ có bảo bối.

Có thể với người khác mà nói, bảo bối này căn bản là chẳng có chút giá trị nào. Tuy nhiên, với người có được bảo bối đó mà nói thì lại là báu vật vô giá không thể thay thế được.

Cô cũng vậy.

Từ bé, cô đã thích giấu những thứ tinh xảo trong cái hộp đựng châu báu nhỏ. Cái hộp này là vào năm cô bảy tuổi cha đã đặc biệt mang từ Úc về cho cô. Tới tận bây giờ cô vẫn rất thích. Từ đó cô liền lấy ra làm hộp đựng châu báu, để chút đồ vật nhỏ mà cô xem như bảo bối.

Phó Sò Nhi ngồi trên thảm trải sàn trong phòng, để hộp đựng châu báu nhỏ trước mặt. Cô từ từ mở nắp hộp khám phá anh màu tím. Đầu tiên là nhìn

thấy mấy viên đạn bằng ngọc nhỏ. Cô còn nhớ những viên đạn ngọc trai nhỏ này là do cô đặc biệt mang về từ Nhật bản. Năm ấy, cô quần lầy quần gia trong nhà đưa cô đi dạo hội chùa, bị những viên đạn bằng ngọc trai nhỏ này hấp dẫn, kết quả không cẩn thận mà bị lạc khỏi quán gia. Ông gọi điện thoại về liên lạc với cha mẹ cô, khiến nhiều người lo lắng.

Sau đó, khi bọn họ tìm được cô thì cô đang chơi những viên đạn bằng ngọc trai nhỏ này rất cao hứng. Cuối cùng, ông chủ bán đồ chơi tặng mấy viên đạn nhỏ này cho cô. Đây là món bảo bối mà lần đầu tiên trong đời cô được nhận.

Cô lần lượt lấy những thứ cất trong hộp ra, có vài thứ cô cũng đã sắp quên tại sao lúc đầu lại coi nó là bảo bối.

Cuối cùng, cô nhìn thấy một thứ.

Bỗng, từng giọt nước mắt trào ra mãnh liệt như thủy triều khiến tầm mắt cô mờ đi. Hai mắt cô đắm lệ mơ mơ màng màng, lại không thể rời tầm mắt ra khỏi thứ đang cầm trên tay dù chỉ trong khoảnh khắc. Về mặt cô có chút thống khổ xót xa.

Nghiêm khắc mà nói, thứ như vậy cũng không thể tính là bảo bối của cô; thậm chí cô nên quảng nó đi từ lâu mới đúng!

Đó là một bức thư. Cô đã sớm quên sạch nội dung trong thư. Nhưng cô lại giữ gìn bức thư này. Người trưởng thành đều sẽ quên một số chuyện, nhưng cô lại vĩnh viễn không quên được sau bức thư này cất giấu một bí mật to lớn. Đây là một bảo bối bí mật khiến cô vĩnh viễn không thể quên...

Đứng bên ngoài cửa, nhìn dáng vẻ cô khóc đến đau lòng, sắc mặt Lê Du Tư căng thẳng tới xanh mét, anh nắm chặt hai tay, yên lặng nhìn cô, không hề động đậy.

Sao cô lại đau lòng như vậy?

Sao có thể để cô tin rằng anh thật lòng muốn thương yêu cô đây?

Không, cô tuyệt đối sẽ không tin, không tin anh cố gắng vứt bỏ tất cả chỉ vì muốn có cô, Lê Du Tư cười khổ, thầm nghĩ mình hẳn cũng nên buông tay thôi?

"Thiếu chủ, ngài Ứng tới thăm hỏi ngài." Người giúp việc đi tới bên cạnh anh, khẽ nói.

"Ừ." Lê Du Tư gật đầu, nhìn người bên kia cánh cửa thật sâu rồi xoay người rời đi, bước về phía thư phòng.

Vừa vào cửa, anh lạnh lùng nhìn Ứng Trí Lôi, lạnh lùng hỏi: "Cậu tới làm gì?"

"Sao? Tư, giọng điệu của cậu có vẻ không tốt lắm." Với việc này, anh cũng có biết một chút.

"Không có gì, chỉ đang suy nghĩ vài chuyện. Cậu tới đây làm gì?" Trong giọng nói trầm thấp lộ ra chút mất kiên nhẫn.

"Tôi chỉ muốn tới hỏi cho rõ một chuyện. Cậu muốn nhận thu mua sản nghiệp tập đoàn đối địch thật à? Cậu đã nghĩ kỹ chưa? Đây không phải là con số nhỏ đâu!"

Nghe thế, Lê Du Tư mỉm cười, không thèm để ý mà nhún vai, "Ai cũng cho rằng tôi thân là thiếu chủ nhà họ Lê, lại kiêm thân phận tổng giám đốc tập đoàn Mạnh thị, nhất định là bận tới mệt mỏi với hai bên. Nhưng tôi còn chưa cảm thấy hạ cờ và buồn bán đi ngược lại nhau. Thật ra thì hai cái đều là đang đánh trận, để xem ai có thiên phú cao, kỹ xảo tốt, đủ nhẫn nại. Người kia là người nhà họ Doanh, hơn nữa, cuộc làm ăn này tôi đã bố trí rất lâu, không có lý do gì mà từ bỏ."

"Cũng không phải là muốn cậu từ bỏ, mà là hoãn lại một chút. Tôi nghe được vài tin đồn không tốt trong nội bộ câu lạc bộ, gây bất lợi cho cậu. Cho nên, 'anh ta' bảo tôi tới nói cho cậu biết, chậm mà chắc." Về mặt Ứng Trí Lôi thay đổi, trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Không, tin tức này sẽ được công bố với truyền thông trong thời gian sắp tới, hoãn không được! Hơn nữa, trên đời này, bất cứ thứ gì tôi cũng không có lý do thua. Bất kể... là chuyện gì." Mấy chữ cuối cùng, giọng điệu của anh vô cùng trầm, phảng phất như đang tự lẩm bẩm, tự thuyết phục mình phải tin.

"Sở Nhi, chuyện trên báo viết... là thật à?" Sau khi tan học, một người nổi tiếng là tay xào cổ phiếu bước tới cạnh Sở Nhi, hỏi.

Phó Sở Nhi đang dọn dẹp sách bút lắc đầu với nam sinh tò mò này: "Chuyện gì? Gần đây mình rất ít đọc báo, không rõ lắm."

"Chính là vị hôn phu của cậu thu mua ——" Cậu ta cười khan, dường như cũng nghe được tin đồn về hôn lễ lần trước, "Xin lỗi. Chắc anh ấy cũng được tính là vị hôn phu của cậu nhỉ! Gần đây trên lqđ truyền thông đều sôi nổi đưa tin chuyện này. Đó chính là vị hôn phu của cậu thu mua một tập đoàn cùng ngành khác. Bây giờ là tập đoàn độc chiếm giới bách hóa rồi!"

"Vậy à?" Phó Sở Nhi cười, nhún vai, "Mình chưa bao giờ quan tâm những chuyện này. Anh Tư luôn chỉ chọn chuyện tốt nói cho mình. Anh ấy luôn nói trong cái đầu nhỏ của mình chỉ cần chứa mình anh ấy là đủ rồi, thêm một chút anh ấy không cho phép. Anh ấy không cho những chuyện khác chiếm lấy vị trí của anh ấy trong lòng mình. Thật là người đàn ông bá đạo, phải không?"

"Anh ấy đối xử với cậu thật tốt. Sở Nhi, mình nghĩ, lấy ánh mắt của một người đàn ông mà nhìn, quả thực anh ấy rất yêu cậu."

"Vậy à?" Cô vẫn cười, nhún vai. Sâu trong lòng cô vẫn không quên được, tất cả lên men trong lòng cô, tình cảm sinh ra cũng đã sớm biến chất.

Điều cô quan tâm ấy à, đã sớm không liên quan gì tới chuyện hai người nói hôm đó. Cô phát hiện lúc đó điều mình quan tâm nhất là rốt cuộc Lê Du Tư có yêu cô hay không?

Không phải là năm năm trước, mà là lúc này, anh yêu cô thật ư?

"Em có chuyện gì à?" Lê Du Tư về tới nhà, vừa đi vào thư phòng đã nhìn thấy Phó Sở Nhi đứng trong phòng, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Trong khoảnh khắc, anh cho rằng mình không cẩn thận đã trở về quá khuya. Có điều, anh lập tức phản ứng kịp, hỏi với giọng lạnh nhạt.

Giờ phút này, sắc mặt anh có vẻ tái nhợt, dưới áo sơ mi rộng mở, có thể lờ mờ thấy được vòng băng d.đ.l.q.đ quanh ngực. Phó Sở Nhi không nhìn được, xông lên trước kéo cổ áo anh ra, lo lắng nói: "Anh hai gọi điện cho em nói anh bị người tập kích bị thương! Anh không sao chứ?"

"Không sao, chỉ bị rạch một dao, khâu mấy mũi là được rồi." Anh cười, đẩy cô ra, sau đó lướt qua cô tiến vào thư phòng.

"Có thật không? Nghe nói anh chảy rất nhiều máu . . ."

Anh quay lại, cười nhạt, nhìn cô dò xét: "Bất kể là ai nói tường tận tỉ mỉ cho em, người đó đúng là thoải phòng quá rồi!"

Phải không? Anh không có chuyện gì thật à? Nếu anh cứ như vậy mà chết đi. . . Nếu. . . cũng chỉ là nếu, anh chết, mà cô không còn được gặp lại anh nữa, cô nên làm cái gì bây giờ?!

Suýt chút nữa cô bị ý nghĩ trong đầu dọa phát khóc. Không! Cô không thể! Ngay lập tức, cô phát hiện một chuyện mà mình nên biết sớm, đó chính là năm năm qua, anh đã cắm rễ thật sâu trong lòng cô, trăm ngàn sợi tơ, cũng đã sớm không phân rõ rồi!

"Anh Tư, chúng ta . . ." Cô muốn nói cho anh biết để hai người tiếp tục lần nữa. Nhưng khi lời nói đã lên tới cổ họng thì lại nghẹn lại!

Lúc này, anh chặn lời cô, vẻ mặt lạnh nhạt dò xét khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ muốn nói lại thôi của cô: "Em từng nói em muốn rời đi, phải không?"

"Anh Tư. . ." Sao bỗng dưng anh ấy lại nói như vậy chứ? Tim Phó Sở Nhi đập lỡ một nhịp, xuất hiện một chút dự cảm bất thường.

"Anh để em đi."

"Cái gì?! Tư. . ."

Suýt chút nữa là cô đứng không vững, cả người như thể bị sét đánh. Anh đang nói gì vậy? Vì sao . . . Vì sao cô như đã hiểu, rồi lại tỉnh nguyện mình vĩnh viễn không hiểu chứ?!

Anh nói. . . muốn để cô đi ư?

"Chỉ là, anh có một điều kiện." Đôi mắt đen như mực của anh sâu thẳm như hồ nước, bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt lạnh như băng, khiến người ta không biết lúc này trong lòng anh đang nghĩ gì.

Phó Sở Nhi nín thở chờ đợi. Cô không biết là lời nói gì sẽ phát ra từ môi anh. Cô sợ. . . Nhưng lòng của cô lại chờ mong như vậy. Bởi vì, rất có thể điều kiện này là hy vọng cuối cùng để cô có thể ở lại bên anh.

"Tuy em chưa từng trở thành vợ của Lê Du Tư anh nhưng quan hệ thân thiết giữa chúng ta là điều thật sự, không thể phủ nhận. Anh chỉ có một điều kiện, đó chính là nhà họ Lê anh không cho lqđ phép huyết mạch gia tộc mình trôi dạt bên ngoài. Nếu em đã mang thai cốt nhục của anh vậy thì xin em uất ức một chút, ở lại đây sinh đứa bé ra. Anh sẽ nhận nó. Nếu. . . nếu em may mắn không có thai, vậy em có thể rời khỏi nơi này rất nhanh thôi, rời khỏi nơi này. . . rất nhanh thôi."

"Đừng. . . Em không thể như vậy..." Cô lắc đầu lia lịa.

"Ở lại đây một thời gian nữa đi! Anh biết là uất ức cho em, nhưng vì lý do an toàn, hãy ở lại đi!"

"Không phải! Anh Tư, anh đừng như vậy. . ."

"Thiếu chủ, xe đã đợi ngài dưới lầu!" Tiếng thông báo truyền tới từ ngoài cửa.

"Ừ, tôi sẽ xuống ngay." Lê Du Tư thờ ơ đáp lại một câu. Đây là hành trình anh tạm thời quyết định d;đ;l;q;đ sau khi bị thương. Nhưng bây giờ anh không muốn nói rõ với cô quá nhiều. Đôi mắt thâm thúy nhìn cô qua gọng kính vàng.

"Đừng lo lắng. Một tuần sau anh sẽ về. Tới lúc đó anh sẽ dẫn em tới bác sĩ phụ sản kiểm tra thân thể. Hy vọng. . . Em không có thai. Sau đó, em có thể rời khỏi nhà tù mà em chỉ mong sao có thể chấp cánh bay đi này." Dứt lời, anh nhìn cô thật sâu, sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

"Anh Tư ——" Cô đuổi theo, dừng trước cầu thang, im lặng nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh đang từ từ biến mất trong tầm mắt mình...

Cô không muốn đi!

Cô thật không muốn rời đi một chút nào . . .

Làm sao bây giờ? Nếu cô không có thai thật . . . cô nhất định phải rời khỏi nơi này! Nếu cuộc sống của cô không có Tư . . . Cô không muốn sống cuộc sống như vậy!

Trời ơi, cô chưa từng khao khát thứ gì như vậy. Cô mong mỗi . . . cô mong mình có thể có . . . cốt nhục của anh!

"Cô Sở Nhi, ăn cơm thôi." Nữ giúp việc đẩy xe thức ăn vào phòng, đi tới trước mặt Sở Nhi.

"Tôi không muốn ăn, đem xuống đi!" Sở Nhi từ từ lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười xinh đẹp mà yếu ớt. Mấy ngày gần đây, ngoài mỉm cười ra thì cô không có bất cứ vẻ mặt gì khác.

Nhưng dù trong lòng cô khó chịu đến thế nào, cô cũng không khóc được . . .

Nữ giúp việc bị tình huống trước mặt làm cho sợ hãi. Cô ta lắc đầu, vội la lên: "Nhưng cô đã không ăn uống mấy bữa nay rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa —— "

"Tôi ăn không vào . . . ăn không vào chút nào."

"Vậy ăn một chút —— "

"Không, tôi thật sự . . . không ăn vào chút nào . . . một chút . . . cũng nuốt không nổi . . ." Cô nở nụ cười yếu ớt, sắc mặt tái nhợt như búp bê thủy tinh có thể biến mất bất cứ lúc nào. Cô nhìn trời xanh mây trắng xinh đẹp bên ngoài cửa sổ, cầu nguyện mình là một con chim có thể bay . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Hãy mau mời thiếu chủ về đi! Trước đây ít nhiều gì cô chủ vẫn còn có thể ăn một chút, nhưng mà quán gia ả, ông xem đi, bây giờ ngay cả một chút đồ ăn cô chủ cũng không ăn, còn tiếp tục như vậy nữa thì cô chủ sẽ đổ bệnh mất!" Nữ giúp việc bắt chập tất cả, lập tức chạy tới tìm quán gia, hy vọng ông có thể ra mặt giải quyết chuyện này.

"Nhưng mà, bây giờ đang là thời kỳ quan trọng, không thể làm cho thiếu chủ phân tâm được ——". Chuyện này đương nhiên là ông đã nghe người khác nói, nhưng mà, căn cứ vào tình hình ồn ào huyên náo mà báo chí truyền thông đưa tin gần đây, thì thiếu chủ của bọn họ đúng thật là đang rơi vào tình trạng trầm trọng không thể cứu vãn được.

"Nhưng nếu còn tiếp tục như vậy thì cô chủ sẽ chết mất, cô ấy thật sự sẽ chết mất thôi!" Cho dù là chuyện quan trọng như thế nào thì "mạng người quan trọng hơn trời" vẫn luôn là sự thật không thể chối cãi!

"Nhưng mà."

"Đừng có nhưng mà, nhưng mà hoài như vậy nữa! Cô chủ thật đáng thương, rõ ràng thoát nhìn đã thấy cô ấy đau lòng như vậy, nhưng lại chỉ cười mà không khóc, làm người ta nhìn mà đau lòng muốn chết!"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng trầm thấp của đàn ông vang lên từ sau lưng cắt đứt đối thoại của bọn họ: "Mấy người hãy nói cho rõ cho tôi biết, tại sao em gái của tôi lại rất đáng thương vậy?"

"Cậu tìm tôi làm gì?" Lê Du Tư không ngờ sẽ nhìn thấy Phó Thiếu Kỳ ở chỗ này, anh khẽ mỉm cười, ngồi xuống trước mặt anh ta.

"Tôi tới đây để nói chuyện của Sở Nhi với cậu." Phó Thiếu Kỳ cũng mỉm cười, chỉ là, thoát nhìn nụ cười này đặt biệt lạnh lẽo khác thường.

Quả nhiên! Lê Du Tư nghe thấy cái tên quen thuộc này, nhịp tim tựa như bị tác động trở nên dồn dập: "Có chuyện gì đáng nói đâu chứ? Giữa chúng tôi chẳng qua chỉ cần một chút không gian để cho nhau tĩnh táo lại mà thôi, trừ chuyện đó ra thì cũng không có chuyện gì để nói."

"Thật sao? Mặc dù trong chuyện này, Sở Nhi cũng có chỗ không đúng, nhưng mà, tôi giao em gái cho cậu, không phải là để cho cậu ngược đãi nó!"

"Tôi không hiểu là cậu đang nói cái gì, không có tôi ở bên cạnh cô ấy, cô ấy hẳn là nên đặc biệt vui mừng mới đúng." Sắc mặt của Lê Du Tư cũng bắt đầu lạnh xuống.

"Vui mừng ư? Ngược lại, thật ra tôi không hề nhìn ra một chút xíu vui mừng nào cả, một cô gái trẻ không ăn không uống, gần đất xa trời sẽ cảm thấy vui

mình sao? Cậu nói như vậy cũng quá buồn cười rồi!"

Nghe vậy, Lê Du Tư không dám tin tròng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, chỉ thấy sắc mặt anh ta đanh lại, rất nghiêm túc, chứng minh lời đã nói một chữ cũng không phải giả: "Sở Nhi, cô ấy ——"

"Trong hai năm qua, chúng tôi đã giao con bé cho cậu, cũng không phải là bởi vì chúng tôi không yêu thương con bé, mà là bởi vì cậu là một người đáng giá để nhà họ Phó chúng tôi giao hòn ngọc quý trên tay. Cậu làm gì đối với con bé, trước nay chúng tôi đều không hỏi tới, chỉ vì người nhà họ Phó nọ cậu! Chỉ vì chúng tôi tin tưởng bất luận như thế nào thì cậu cũng sẽ không thương tổn Sở Nhi! Vậy mà, hình như chúng tôi đã nghĩ sai rồi!"

"Cho tới bây giờ, tôi đều chưa từng nghĩ tới sẽ làm tổn thương cô ấy." Anh quát.

Đối với lời giải thích của anh, Phó Thiếu Kỳ chỉ cười lạnh: "Vốn dĩ tôi cũng cho là như thế, nhưng mà, tôi phát hiện sự thật căn bản không phải là như thế. Cậu không cần phải có ý gây tổn thương, ở trên thế giới này, sự tồn tại của cậu cũng đủ để tạo thành tổn thương cực lớn đối với Sở Nhi, con bé quan tâm cậu, tôi nên sớm nghĩ đến điều này."

Đối với sự lên án này, nét mặt Lê Du Tư cực kỳ đau khổ, anh nhếch môi nở nụ cười chua xót: "Thiếu Kỳ, tôi ngay cả một chút lòng tin cũng không có, tôi thật nực cười giống như một con chó nhà có tang, cậu hãy tới nhà tôi đón cô ấy về đi! Nếu như, làm như vậy có thể khiến cô ấy tốt hơn một chút. . . ."

"Cậu nói không sai, nhìn cậu bây giờ thật đáng thương tựa như một con chó nhà có tang, tôi thật sự muốn hung hăng đánh cho cậu một trận thật mạnh tay để cậu tỉnh ra. Nhưng mà, nếu như tôi thật sự làm như vậy, Sở Nhi sẽ trách tôi máu lạnh vô tình, cho nên, tôi sẽ không đánh cậu, yên tâm đi! Trước khi cậu quay về Đài Loan, tôi sẽ đón Sở Nhi về!"

"Cám ơn." Giọng điệu của anh giống như là vô cùng cảm kích, nhưng chỉ có anh biết rõ, cả trái tim đã sớm thắt chặt, đau đớn đến không thể trả lời thêm nữa.

Phó Thiếu Kỳ thở dài: "Cậu thật sự làm cho tôi thất vọng, Tư, uống phỉ Sở Nhi suy nghĩ cho cậu như thế, tại sao ngay cả một chút dụng tâm này của con bé, cậu cũng không chịu tìm hiểu chứ?"

Nghe vậy, mới đầu Lê Du Tư trầm mặc một lúc không nói gì, sau đó, thoát nhìn anh giống như không hề động lòng trước những lời này của Phó Thiếu Kỳ, chỉ mỉm cười nhún vai một cái, đứng dậy rồi đi.

Ba ngày sau.

Xuống xe, Lê Du Tư đứng yên trước cửa chính nhà mình một lúc lâu, anh ngược mắt lên nhìn tòa biệt thự mà anh và Sở Nhi đã chung sống cùng nhau suốt hai năm qua, trong lòng thoáng qua một cảm giác trống vắng lạnh lẽo.

Cô ấy đã đi rồi sao?

Khó trách Phó Thiếu Kỳ lại cảm thấy thất vọng với anh, giờ phút này, ngay cả bước vào cửa nhà một bước, anh cũng cảm thấy bước chân giống như nặng ngàn cân; ở nơi này không có cô ấy, ngay cả một bước anh cũng không muốn bước vào đi.

Một nữ giúp việc từ cửa nhìn thấy chủ nhân đã trở về, thì vội vàng vui mừng hét lớn: "Cậu chủ đã về rồi! Tiểu thư Sở Nhi, cậu chủ đã về rồi!"

Sở Nhi? Cô ấy chưa đi sao? !

Nghe vậy, Lê Du Tư không nhịn được bước nhanh hơn, băng qua phòng khách ở lầu một, đi thẳng tới cầu thang ở lầu hai, vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy ở trên cầu thang có một bóng người xinh đẹp rất quen thuộc.

Anh ấy đã về rồi!

Cuối cùng. cũng về rồi!

Vừa nghe thấy tiếng động lớn, Sở Nhi lập tức mặc kệ tất cả vội vàng chạy ra. Cô đứng ở trên đầu cầu thang nhìn anh đứng từ xa, cúi đầu xuống lộ ra ánh mắt xinh đẹp ngập sương mù, bờ môi hơi lộ ý cười, đáng vẻ suy yếu tái nhợt trong nháy mắt thoát nhìn rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

"Anh đã về." Cô nhỏ giọng nói, làm vậy cũng đã là dùng hết toàn bộ hơi sức của cô rồi.

"Ừ, nghe nói. em không được khỏe lắm?" Anh ngẩng đầu ngưng mắt nhìn cô, giống như cô là một nữ thần xinh đẹp không thể chạm vào, chỉ cần chạm nhẹ một cái, thì sẽ bể tan tành rồi biến mất ngay sau đó.

"Không đâu! Anh nhìn xem, không phải là em đang mỉm cười hoan nghênh anh trở về sao?"

"Tại sao em vẫn chưa rời khỏi nơi này?"

"Anh hi vọng em sẽ đi sao?"

Lê Du Tư ngừng lại một chút, nhưng cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này của cô, chỉ khẽ sờ chuyển tầm mắt: "Em nên rời đi, ít nhất cũng sẽ không

khô sở như vậy."

"Không." Cô nỉ non nói nhỏ, dáng vẻ là chẳng chực khóc của cô giống như một pho tượng trẻ em yếu ớt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát. Cô không cách nào kìm được khí nóng đang không ngừng xông lên ở đáy lòng, bị sặc đến nỗi cô rất muốn khóc, nhưng lại không nỡ rơi nước mắt, làm cho hình ảnh rõ ràng của anh bị nhòe đi trong làn sương nước mắt.

Cô nhìn anh, lần đầu tiên khi cô gặp anh, khi đó cô mới mười lăm tuổi, bướng bỉnh muốn đùa bốn anh trai tuần tú trước mặt.

Anh nói, nếu như em thắng được anh, thì anh sẽ dẫn em đi ăn một bữa tiệc lớn đúng không?

Đúng vậy, chỉ cần em nói ra thì anh đều mời được.

Vậy. Em không muốn ăn bữa tiệc lớn nữa, em muốn đi chợ đêm, ăn hà từ tiên, còn muốn ăn cái món đá bào bò thêm vài thứ nữa, có được không? Đương nhiên là có thể, cho dù em có muốn gom hết toàn bộ cái chợ đêm mang về cũng không sao cả.

Cuối cùng, cô làm sao có thể thắng anh nhỉ? Làm sao có thể. Làm sao có thể nhỉ? ! Ông trời nhất định là đang mở mắt đùa giỡn bọn họ, nếu không, một cô gái nhỏ như cô làm sao có thể đấu thắng một người được người đời xem là thiên tài cờ vây hiếm thấy như anh chứ!

Ông trời nhất định là cố ý muốn chinh bọn họ! Nếu không, tuyệt đối sẽ không nhiều lần cho bọn họ có cơ hội ở bên nhau, để cho anh trở thành gia sư dạy kèm cho cô. Chẳng lẽ, đây là do môn số học luôn làm người ta chán ghét gây khó khăn đủ đường ở phía sau cô, quyết định lấy công chuộc tội, đưa anh cho cô làm quà nhận lỗi sao?

. Anh cũng không ngại sau khi em thi xong, sẽ trả lại tất cả những gì học được cho người thầy này, cho nên, mong em hãy để anh dạy em, thế nào, có được không? Được rồi! Tạm thời sẽ tin tưởng thù hạ bại tướng như anh một lần, nên nhớ, nếu như dạy không được, thì bất cứ lúc nào em cũng có thể đuổi việc người thầy dạy kèm này đấy! Tuân lệnh, học trò đại nhân của anh.

Nhưng nếu nghiêm túc thảo luận, quan hệ giữa bọn họ thật là phức tạp. Nếu như lúc đó không có anh dạy kèm cô, có lẽ, bây giờ cô đã bị buộc đi du học ở Mỹ, tùy tiện mở miệng thì cũng là ABC, Anh văn nhất định sẽ rất tuyệt, sẽ không giống như bây giờ, bất luận cô cố gắng học tập như thế nào, hội thoại bằng tiếng Anh vẫn tệ như cũ, vừa nghe cũng biết là cô lớn lên từ nhỏ ở Nhật Bản.

Nhưng cô tình nguyện như thế, cô đại khái có thể cả đời cũng không muốn học tốt Anh văn, chỉ muốn ở lại bên cạnh anh, nhiều một ngày cũng tốt.

Cô tựa như một con chim non, tin tưởng người trước mắt chính là người thân nhất của cô, cho dù người kia là một con cá sấu ăn thịt người, cô cũng tin tưởng anh, cái suy nghĩ này không thể bị sửa đổi dù chỉ một chút!

. Em là ai trong lòng anh?

Anh Tư.

Vậy là được rồi, chẳng lẽ, em không tin tưởng lời anh Tư đã nói sao?

Tin! Anh Tư không hề lừa gạt em.

Đúng vậy! Cô vẫn luôn tin tưởng anh, nhưng mà. Tại sao? Lúc cô mười tám tuổi, luôn tin tưởng lời nói của anh vững chắc không dời, ngây thơ đến nỗi làm cho người ta cảm thấy ngu dốt, nhưng mà. Cô thích sự ngây thơ đó của mình, tại sao. Tại sao cô không chịu nữa tin tưởng anh một lần? Tin tưởng anh sẽ không coi cô giống như công cụ phản kháng, mà là thật lòng yêu cô. Từ tận sâu đáy lòng, cô vẫn luôn hy vọng là anh yêu cô!

"Anh Tư, em."

Giờ phút này, bên trong mắt đẹp của cô lộ ra một tia mong mỏi, giống như đang van xin anh hãy ôm cô vào trong ngực một lần nữa. Nhưng mà, cô nhiều lần cự tuyệt như vậy, đã khiến cho anh hoàn toàn cảm thấy sợ hãi rồi! Lê Du Tư đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, ngưng mắt nhìn cô.

Anh không nói lời nào, cô không nghe thấy tiếng nói của anh, dần dần, cái gì cô cũng không nghe thấy nữa rồi, lỗ tai vang lên ù ù. Cô buồn bực, rõ ràng phải là cái gì cũng không nghe được, nhưng mà, cô lại cảm thấy thế giới của chính mình vọng lại một âm thanh ồn ào của sự yên tĩnh, thật kỳ quái, rất cuộc là cô bị làm sao vậy?

Cô nhìn anh, cong môi cười một tiếng ngọt ngào, nhấc chân muốn đi lên phía trước tới gần anh thêm một bước. Sau đó, thế giới của cô trong nháy mắt vỡ vụn, cô mất đi thăng bằng lập tức ngã xuống dưới. Không ngừng lăn xuống.

Trong nháy mắt ngắn ngủi đó, thế giới của Lê Du Tư cũng đồng thời sụp đổ theo. Tim của anh giống như bị người hung hăng lấy ra, anh nhìn cô đi về phía mình, từ trên cao rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cong lên thành nụ cười xinh đẹp, chẳng qua chỉ trong một nháy mắt ngắn ngủi, nhưng lồng ngực của anh đã bị xé rách đau đớn tới cực hạn.

"Sò Nhi ——"

Phó Sò Nhi chậm rãi mở mắt ra, mắt tới mấy phút mới biết bản thân đang nằm ở trên giường. Tiếp đó, cô nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm hiện lên sự lo lắng, Lê Du Tư đang nhìn cô, dường như đang cố gắng tìm khắp trên người cô xem có còn bất kỳ chỗ nào không hoàn hảo hay không.

Sau đó, hình như anh phát hiện cô ngoại trừ suy yếu một chút ra, những thứ nên mạnh khỏe, thì đều còn đang bất động tại chỗ, cho nên, một tia tức giận dần dần xông vào mắt của anh, môi của anh, ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm nheo lại, môi mòng mê người kéo thành dáng vẻ căng thẳng, nhằm vào cô, bắt đầu bộc phát toàn bộ cơn giận của mình.

"Cô bé ngốc! Em cho rằng mình đang làm cái gì? ! Tự giãy vò mình như vậy, em cảm thấy rất hài lòng sao? Nhìn xem, em đã gầy thành bộ dạng gì rồi? Rõ là. Đáng chết!"

Không đủ! Chỉ một chút như vậy vẫn không đủ phát tiết hết một phần vạn tức giận trong lòng anh, anh rất lo lắng cho cô, gần như sắp đạt đến trình độ điên cuồng rồi.

"Tư."

Anh cắt đứt lời nói mê của cô, giọng nói lạnh lùng âm u giống như đang giễu cợt chính mình: "Ồ lại bên cạnh anh, em thật sự khổ sở như vậy sao?"

Nghe thấy lời của anh, Phó Sở Nhi cảm thấy trong lòng rất nôn nóng, cô vội vã muốn phản bác cách nói của anh: "Không phải vậy. Không phải như thế. Em chỉ là."

"Anh thua! Anh hoàn toàn nhận thua! Sở Nhi, em khiến cho anh cảm thấy mình bị bại thật thê thảm, em có thể đi rồi, bây giờ. bất cứ lúc nào em cũng có thể rời khỏi vị trí bên cạnh anh, bất cứ lúc nào cũng có thể." Nói xong, anh nở nụ cười đau khổ rồi thở dài, vẻ mặt chán nản đứng dậy từ cạnh giường, quay đầu rồi đi.

"Anh Tư!"

Cô hét to một tiếng, vội vã kéo ống tay áo của anh lại, lập tức than thở khóc lóc, khóc đến nỗi cực kỳ đau lòng, bàn tay trắng nõn nhỏ bé nắm chặt tay áo của anh, nắm thật chặt, không buông: "Anh Tư, đừng tức giận. Em cầu xin anh đừng giận em, có được không?"

"Em đang nói gì vậy?" Lê Du Tư ngoái đầu lại nhìn cô, quăng cho cô một nụ cười khổ, chậm rãi lắc đầu nói: "Anh đã nói rồi, là anh thua, cho nên anh để cho em đi, không phải sao?"

"Không phải! Anh đang tức giận, anh đang giận em." Cô ngẩng cằm dưới lên, vẻ mặt giống như đang quật cường muốn nuốt nước mắt ngược vào trong, nhưng mà, từng giọt nước mắt trong suốt óng ánh vẫn không ngừng lăn xuống: "Thật xin lỗi. Em đã nói với anh lời xin lỗi rồi, anh đừng tức giận, có được không?"

"Đứa ngốc, không phải anh đã nói rồi sao? Anh không tức giận, lại càng không giận em, không giữ được em, còn khiến cho em khổ sở như vậy, là lỗi của anh."

"Không phải! Không phải như vậy! Anh Tư không sai. Là lỗi của em. Là trong lòng em có vấn đề. Nhưng em thật sự không hề cố ý, em chỉ luôn suy nghĩ, vẫn luôn suy nghĩ, kết quả là ăn không vô, lại không ngủ được, đợi đến lúc phát hiện, thì đã trở nên gầy như vậy rồi!"

Nghe vậy, Lê Du Tư bắt đầu dĩ vãng, khuôn mặt tuần tú cứng lại, sa sầm: "Rốt cuộc là em đang nghĩ cái gì? Nghĩ đến không ăn, không uống, nói ra đi! Đừng một mình giữ kín phiền muộn trong lòng không nói ra."

"Em. Em đang suy nghĩ." Nói xong, cô chưa lên tiếng nói tiếp thì nước mắt đã chảy xuống trước, nước mắt ghen ngào lại dâng đầy hốc mắt một lần nữa: "Em lo lắng. Lo lắng bản thân sẽ không còn lý do để ở lại, em không tìm được lý do để ở lại, em rất sợ hãi. Sợ mình nhất định phải rời đi. Anh Tư, em. Em còn có thể. Có thể không phải rời đi hay không?"

Trong lúc này, đáy lòng Lê Du Tư giống như bị chấn động thật lớn, anh yên lặng ngưng mắt nhìn cô, cổ họng giống như đột nhiên bị một dòng khí nóng xông lên khiến cho anh nghẹn lời, một lúc lâu sau vẫn không thể nói được.

Nhìn anh im lặng không nói gì, trong lòng Phó Sở Nhi lập tức lạnh đi một nửa, cô chán nản cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, vốn là hai cánh môi mềm mại, giờ phút này lại giống như cánh hoa khô héo đang khẽ run rẩy.

"Em rất sợ hãi. Mấy ngày nay, mỗi ngày cứ đến lúc trời nhá nhem tối, em lại bắt đầu cảm thấy khổ sở, bởi vì, một ngày trôi qua. chính là mất đi một ngày em có thể ở lại bên cạnh anh, mất đi một ngày có thể yêu anh, nhưng mà, thật sự đến khi đêm tối phủ xuống, em lại ước gì nó nhanh trôi qua, sắc trời mau sáng lên, vậy thì sẽ lại là một ngày mới, mà anh có thể sẽ trở về. Em nhớ anh, anh Tư, em rất nhớ anh.". Hai tay của cô ôm chặt lồng ngực của mình, giống như chỗ đó đau đớn đến không cách nào chịu được.

"Sở Nhi." Anh cất tiếng gọi khẽ. Lồng ngực vì lời nói của cô mà điên cuồng dậy sóng không ngừng. Ánh mắt của anh vừa mừng như điên, vừa không dám tin, tràn đầy kích động muốn ôm cô vào trong lòng, nhưng mà, anh lại bị nỗi sợ hãi từ sâu thẳm trong đáy lòng mình ngăn cản.

Nếu như lại bị cô cự tuyệt lần nữa, anh sợ sẽ lại bị cô cự tuyệt lần nữa.

"Em thật sự hy vọng. Hy vọng mình đã mang thai. Nếu như, nếu quả thật là như vậy, thì em có thể ở lại thêm một ít thời gian nữa, bởi vì, còn chưa đủ. Em muốn ở lại bên cạnh anh lâu thêm một chút, có thêm nhiều hồi ức ở chỗ này một chút, hiện tại em chỉ có một chút như vậy. Không đủ. Một chút như vậy không đủ để em trở về rồi còn có thể nhăm nháp cả đời, không đủ.". Nói xong, cô ngược ánh mắt ngập nước lên, diêm dā đáng yêu nhìn anh.

"Trời ơi!"

Lệ Du Tư gằm nhẹ một tiếng giống như đã thú, cuối cùng cũng không kiềm chế nổi khát vòng trong lòng, bước lên ôm chặt cô vào lồng ngực, yêu thương cọ cọ lên mái tóc mềm mại mượt mà của cô——

"Ai nói là em nhất định phải rời đi chứ? Là ai nói nếu như em không mang thai thì nhất định phải rời khỏi đây chứ? Sò Nhi, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ qua sao? Em đang nghĩ lý do để ở lại, anh làm sao lại không nghĩ lý do giữ em lại chứ? Anh nghĩ hết biện pháp, chính là muốn giữ em ở lại bên cạnh anh!"

"Vậy thì đừng buông tay của em ra, anh Tư. đừng buông tay ra. Em vẫn không có cách nào đi một mình. Một mình em không thể đi được, không có anh, em không đứng nổi, em không đi được."

"Không, anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay, vĩnh viễn."

Nghe vậy, đáy mắt cô lóe lên nước mắt như ẩn như hiện, vẻ mặt mờ mịt giống như đang nhớ lại quá khứ: "Anh Tư, anh còn nhớ năm em thi lên cao trung đã nhận được một bức thư tình không?"

"Ừ, khi đó em một mình đi cự tuyệt cậu bé đưa thư tình, về nhà một chữ cũng không nói, khiến cho trong lòng mọi người đều ghen chết. Nhưng mà, cái cái miệng nhỏ nhắn này vẫn giống hệt như vò trai, cho dù mọi người nói lời khách sáo như thế nào, thì em vẫn không lộ ra nửa câu." Nghĩ đến tình cảnh khi đó, anh đã cảm thấy buồn cười rồi.

"Anh Tư, anh có muốn biết em đã nói gì với cậu ta không?"

"Bây giờ em chịu nói rồi sao?"

"Ừ." Đôi tay nhỏ nhắn của cô cố gắng ôm trọn bàn tay to lớn của anh, học theo cách thường ngày anh vẫn làm với cô, ôm chặt trong lòng bàn tay, nhưng mà, bất luận như thế nào cũng không làm được, trong đôi mắt vẫn hiện lên nụ cười ngọt ngào như cũ: "Em nói với cậu ta, em không muốn nói chuyện yêu đương với cậu ta, không chỉ bởi vì em vẫn còn nhỏ tuổi, mà là bởi vì khi đó trong lòng em cũng đã sớm quyết định một chuyện."

"Chuyện gì?" Đuôi lông mày của anh nhướng lên, bị lời nói của cô gọi lên hứng thú.

"Em nói với cậu ta, đợi em trưởng thành, hiểu chuyện, em muốn nói chuyện yêu đương với anh Tư, cũng chỉ nói chuyện yêu đương với anh Tư mà thôi. Anh Tư, anh. cũng đã sớm chiếm giữ toàn bộ đáy lòng của em rồi!" Nói xong, cô không dám nhìn anh, mắc cỡ đến nỗi cả khuôn mặt đều đỏ bừng. Đã dùng hết trăm phương ngàn kế, bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết vẫn không ôm trọn được bàn tay to lớn của anh, càng thử càng luống cuống, nhưng trong giây phút cuối cùng, lại bị anh vững vàng nắm ngược lại!

"Sò Nhi, cái cô bé ngốc này!" Lệ Du Tư xiết chặt khuỷu tay, cảm giác cổ họng có chút khô khốc, một thứ tình cảm mãnh liệt tràn qua lồng ngực của anh, quả thật chính anh cũng không thể tin được những gì chính tai anh nghe thấy.

"Bởi vì như vậy, cho nên em không dám nói với bất kỳ kẻ nào, sợ mọi người sẽ cười em, cười tính tình trẻ con của em. Bây giờ nói rõ ràng rồi, anh Tư không cười em... cuối cùng em cũng có thể thở phào nhẹ nhõm."

"Như vậy, bây giờ em đã trưởng thành rồi sao?"

"Em đã hai mươi tuổi rồi! " Cô kháng nghị bừa bãi.

"Đúng vậy! Trong lúc không ý thức được, em đã là một người phụ nữ thành thực hai mươi tuổi rồi. Sò Nhi, bây giờ em cũng đã đủ hiểu chuyện rồi, đã có thể cùng anh. Nói chuyện yêu đương rồi sao?" Giọng điệu của anh có chút chần chừ, giống như cũng biết mình đã hỏi một câu rất kỳ quái, nhưng lại rất phù hợp với tình huống.

Mới đầu, cô cũng không hiểu rõ lắm ý tứ trong lời nói của anh, ngay sau đó, cô phản ứng lại, nụ cười xán lạn tựa như một đóa hoa xinh đẹp dường như đang nở rộ bên môi cô: "Ừ, em muốn nói chuyện yêu đương với anh Tư, nói một tình yêu oanh oanh liệt liệt thật tốt đẹp."

Nếu như có thể, Lệ Du Tư thật muốn yêu thương cô thật tốt, anh kiềm chế tình triều mãnh liệt trong đáy lòng lại, vững vàng ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: "Sò Nhi, cũng không phải mỗi cặp vợ chồng đều giải quyết tất cả vấn đề rồi mới kết hôn, giữa bọn họ rất có thể còn có ngàn vạn vấn đề cần giải quyết, rất có thể mỗi một vấn đề cũng nghiêm trọng gấp trăm lần vấn đề tồn tại giữa chúng ta. Nhưng mà, bọn họ vẫn lựa chọn cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết, cho nên, bọn họ kết hôn. Sò Nhi, gả cho anh, để cho anh gánh chịu tất cả phiền phức cùng em, tất cả những chuyện khiến cho em phiền lòng, tất cả đều có thể nói cho anh biết."

"Vậy. anh Tư, anh cũng sẽ nói cho em biết chứ?" Cô chần chừ thật lâu, rốt cuộc cũng hỏi ra nghi vấn tồn tại trong lòng đã lâu.

"Đương nhiên." Anh mỉm cười gật đầu.

"Vậy. anh Tư, tại sao cho tới bây giờ anh cũng không nói cho em biết, thật ra thì lúc anh ngủ, sẽ không cẩn thận bị lăn xuống giường chứ?" Hóa ra, từ trước đến giờ anh luôn dậy sớm hơn cô, chính là để che giấu tính cách cổ quái này, làm cho cô vẫn luôn không biết chuyện, mãi cho đến khi cô tận mắt nhìn thấy, mới bừng tỉnh hiểu ra.

"Chuyện này ——" Cô ấy làm sao lại biết được chứ? ! Sắc mặt của anh đột nhiên thay đổi, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc với lời nói của cô, vẻ mặt lúng túng thật giống như đứa bé trai lén hái dâm bị bắt được.

"Thật ra thì, nếu như anh đủ thẳng thắn, có lẽ em sẽ không chạy trốn, vậy nếu như em không chạy trốn, thì chúng ta cũng đã kết hôn rồi!" Cô nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kỳ đáng yêu nói ra đạo lý căn bản "Một cộng một bằng hai".

Anh bị lời bắt bẻ của cô làm cho không thể phản kích lại, không nhịn được cười khò, tư tưởng xấu xa đã nghĩ ra cách lấy cớ chạy trốn, anh thân thiết ôm cô, khẽ sát môi ở bên tai của cô nói nhỏ: "Sò Nhi, em có muốn biết một chuyện rất quan trọng hay không?"

"Rất quan trọng? Anh Tư, anh chịu nói cho em biết sao?" Phó Sò Nhi mừng rỡ, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi bản thân giống như đã sắp bắt được một vũ khí sắc bén cực lớn, có thể khống chế anh chặt chẽ.

"Ừ, anh nói cho em biết, thật ra thì." Anh hạ thấp giọng nói xuống, nói nhỏ ở bên tai cô, chỉ thấy nét mặt của cô từ từ trở nên cực kỳ kinh ngạc, hình như, đây mới thật là một chuyện rất quan trọng, chỉ là nội dung không thể biết được.

"Chúng ta đã quyết định rồi, để cho A Tư và Tiểu Viên kết hôn, như vậy là xong hết mọi chuyện, sẽ không bao giờ có bất kỳ vấn đề gì xảy ra nữa!" Mạnh Khang Tâm Trinh đã cứng rắn quyết ý, nhất định không cho phép chuyện này bị thay đổi.

Tất Y Viên đứng ở bên cạnh, mỉm cười hả hê, nhìn thấy Phó Sò Nhi sau khi nghe thấy lời nói của Mạnh Khang Tâm Trinh, thì giống như là bị đá kích rất lớn, là chẳng khóc, nếu như muốn nói bên cạnh cô ta còn có vũ khí sắc bén gì đáng nói, thì đại khái chính là có Lệ Du Tư làm bạn ở bên cạnh.

Nhưng mà, hiện tại trường bối hai nhà Mạnh Khang đều đứng về phía cô ta, cô ta cũng không tin là Lệ Du Tư sẽ mạo hiểm mất đi tất cả, tình nguyện lựa chọn cô gái nhỏ Phó Sò Nhi kia; nhưng mà, cô ta quên một điều, đó chính là trước đây không lâu, Lệ Du Tư đã từng bất chấp tất cả, lựa chọn Phó Sò Nhi, chỉ là, buổi hôn lễ kia bởi vì do cô ta khích bác, nên giữa đường mới chết non mà thôi.

"Ông nội, bà ngoại, Sò Nhi cầu xin các người, đừng làm như vậy. Con không thể mất đi anh Tư, cầu xin các người đừng cướp mất anh ấy." Vành mắt Phó Sò Nhi ửng đỏ, mặc dù cô đã sớm biết mình xông đến sẽ có họa gì, nhưng mà, hiện tại rốt cuộc cô đã phải ném quả đáng chấn chính mà cô nên nhận.

Nét mặt của cô đầm đìa đáng yêu, khiến cho Lệ Đức Minh nhìn không đành lòng. Trong hai năm qua, cô thường lên núi Dương Minh cùng đánh cờ với ông, tình cảm của hai người coi như cũng rất thân thiết: "Sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm vậy? Sò Nhi, nếu như con thật lòng thích A Tư, tại sao lại còn nhiều lần đào hôn như vậy?"

"Không sai! Cô đã làm chúng tôi mất hết mặt mũi, tại sao còn có thể nói là chúng tôi cướp Tư đi chứ?" Tất Y Viên cũng đứng ở bên cạnh góp phần giễu cợt.

"Nơi này không có chuyện liên quan tới cô, im miệng!" Lệ Du Tư lạnh lùng mắng một câu, sắc mặt có vẻ cực kỳ âm trầm. Nhưng mà, bước kế tiếp trong hành động của anh lại lập tức bị Phó Sò Nhi ngăn cản.

Cô nhìn tất cả mọi người ở chung quanh một cái, trong đó bao gồm cả Lệ Du Tư đang ôm cô vào trong ngực để bảo vệ cho cô, cô dùng sức hít sâu một hơi, cố gắng tích lũy toàn bộ dũng khí trong lòng đến mức cao nhất.

"Thật xin lỗi. Về chuyện đào hôn, con thành thật xin lỗi mọi người rất nhiều. Nhưng mà, con rất nghiêm túc, đối với sự kiện này, con thật sự, thật sự rất nghiêm túc. Con sợ mình không thể mang lại hạnh phúc cho anh Tư, cuối cùng con đã rất nghiêm túc suy nghĩ kỹ. Phải làm sao mới có thể làm cho anh ấy cảm thấy vui vẻ, cho dù chỉ là một chuyện nhỏ nhặt, con cũng rất sợ sẽ mang lại bất hạnh cho anh ấy. Mọi người luôn cảm thấy con khờ khạo, nhưng mà, con thật sự rất nghiêm túc suy nghĩ muốn mang lại hạnh phúc cho anh ấy!"

"Sò Nhi!" Lệ Du Tư không nhịn được đè thấp âm thanh gọi một tiếng, vươn cánh tay dài ra ôm chặt cô vào trong ngực, cô dùng cảm thọ lộ khiến cho tâm trạng của anh kích động đến tột đỉnh: "Bé ngọc, chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh cũng đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi!"

"Anh Tư." Trong lòng Phó Sò Nhi tràn đầy ngọt ngào tiến sát vào trong ngực của anh.

Thấy thế, trong lòng Tất Y Viên ngàn lần vạn lần không phục: "Sao tôi có thể thua bởi cô chứ? ! Làm sao có thể ——"

"Cô Tất, tôi không hề cảm thấy mình thắng cô cái gì cả, cô càng không hề thua tôi cái gì. Tình yêu là một thứ rất cố chấp, căn bản là không thể tranh tài, dĩ nhiên lại càng không thể nào có thắng thua!" Sò Nhi lắc đầu, vẻ mặt vừa không màng danh lợi lại vừa nghiêm túc khiến cho Tất Y Viên đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Lúc này, Mạnh Khang Tâm Trinh vẫn không phục, hét lớn: "Không được! Việc hôn sự này ta vẫn không thể đồng ý, cho dù là như thế nào ——"

"Bà ngoại, không phải là bà vẫn rất muốn ôm chất trai sao?" Lệ Du Tư nhàn nhạt cắt đứt lời của bà..., nụ cười có chút thần bí quý dị.

"Đúng, cho nên ta mới muốn cháu nhanh chóng kết hôn một chút, để cho ta có thể ôm chất trai sớm một chút, ai biết được cháu ——" Đột nhiên, bà ngừng nói, một đôi mắt già nua khôn khéo nhìn chằm chằm cháu trai.

Lệ Du Tư vẫn mỉm cười thần bí như cũ, không hề quan tâm tới phản ứng của bà ngoại: "Nếu như bà muốn ôm một đứa chất trai khỏe mạnh trắng mập, vậy thì tốt nhất là nên đối xử chân thành với Sò Nhi, nếu không, để cho tâm trạng của cô ấy mất hứng, thì đứa chất trai đầu tiên của bà có xảy ra chuyện gì không may, vậy thì cháu đây cũng không dám cam đoan rồi!"

"Cháu nói là ——"

"Thôi, Sò Nhi, bà ngoại hình như cũng không muốn ôm chắt trai lắm, chúng ta đi thôi! Hi vọng là bảy tháng sau bà ngoại sẽ không hối hận, đến lúc đó cũng đã quá muộn rồi!" Lệ Du Tư kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô gái anh yêu mến, cười hừ một tiếng, xoay người không chút lưu tình đi ra ngoài.

Bảy tháng sau? ! Không. Phụ nữ mang thai cần chín tháng, đây không phải là nói. bây giờ Sò Nhi đã có thai rồi sao? !

"Khoan đã! Cháu mau nói chuyện này cho rõ ràng, có phải hay không." Lão thái bà không để ý tới thân phận, nhấc chân lên vội vã chạy theo ra bên ngoài.

"Cháu nghĩ, con của chúng cháu nhất định sẽ rất có cốt khí, sẽ không thích bị bà cố ngoại không chịu thừa nhận mẹ mình ôm đầu, em nói xem có phải không, Sò Nhi?"

"Bà thừa nhận! Đương nhiên là bà thừa nhận rồi, A Tư, cuối cùng có phải là đã."

"Chỉ là thừa nhận thì có ích lợi gì? Đứa trẻ của chúng cháu nói không chừng là rất nhạy cảm, nhất định nó sẽ nhận ra được mình là không được chúc phúc, đến lúc đó, nói không chừng nó sẽ rất đau lòng, vẫn không muốn nhận thức bà cố ngoại này, vẫn là thôi đi! Sò Nhi, chúng ta đi về nhà thôi!"

"Anh Tư." Cô liên tục nhìn lại không ngừng, bị động mặc cho Lệ Du Tư kéo đi.

"Khoan đã! Bà. Bà thừa nhận, A Tư, bà không chỉ thừa nhận, còn có thể thật lòng chúc phúc. Sò Nhi, cháu đừng đi, mau tới bên cạnh bà ngoại nào." Có câu nói, bất giác phải bất vua trước, đáy lòng bà hiểu rõ đối với Lệ Du Tư mà nói, thứ quan trọng nhất chính là Phó Sò Nhi!

"Được." Sò Nhi sững sờ gạt đầu, chỉ là, bàn tay nhỏ bé của cô lại bị Lệ Du Tư nắm chặt không buông.

"Đừng nghe lời bà, chúng ta đi thôi! Dù sao anh cũng không thích làm cậu chủ của nhà họ Lệ, cũng không muốn làm tổng giám đốc tập đoàn nhà họ Mạnh, mời bọn họ đi tìm người khác thăng chức đi!" Anh kéo cô tiếp tục đi về phía trước.

Nghe thấy câu nói này, ngay cả Lệ Đức Minh cũng nhấc chân đuổi theo: "A Tư, cháu đừng kích động, chúng ta chỉ là đang nói đùa thôi, cháu ngàn vạn lần không được từ bỏ thân phận cậu chủ nhà họ Lệ đấy! Cháu cũng biết, kể từ khi cháu tiếp chương lưu phái nhà họ Lệ tới nay, lưu phái của chúng ta càng ngày càng lớn mạnh, đây tất cả đều là vì mặt mũi của cháu——"

"Đúng vậy! Ngàn vạn lần không được mặc kệ tập đoàn nhà họ Mạnh! Bà ngoại cũng chỉ tùy tiện nói đùa thôi, nhà họ Mạnh chúng ta không thể không có cháu! A Tư ——"

Hai người già đuổi theo hai người trẻ, tất cả đều là điều Lệ Du Tư nắm chắc trong tay, nhìn về mặt tự tin của anh, giống như trên đời này không thể có chuyện gì làm khó được anh.

Tình huống như thế rơi vào trong tầm mắt của Tất Y Viên, khiến cho cô không khỏi rung mình một cái, quên đi! Loại đàn ông giống như Lệ Du Tư, cô không bắt được. Không! Căn bản là không thể nào khống chế được, chân trời chỗ nào không có thom, cần gì phải đơn phương yêu mến một bông hoa chứ?

Tục ngữ nói đúng, một cây củ cải một cái hố, nếu, Lệ Du Tư từ nhỏ nhất định đã là chồng của Phó Sò Nhi, thì chính là do cô ấy có khả năng không chế đàn ông, vậy "cái hố" thuộc về Tất Y Viên cô đang ở nơi nào chứ? Nghĩ tới đây, cô nhún vai cười một tiếng, về mặt văn phạm phong khinh rồi khỏi cái chỗ thị phi không ngừng ồn ào này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hồi cuối

Đúng, không sai!

Lại là một buổi hôn lễ.

Nhưng mà, vì dự phòng cô dâu sẽ lại chạy trốn lần nữa, lần này, trải qua sự đồng ý của các trưởng bối, đã quyết định để cho chú rể đi theo cô dâu từ đầu tới cuối, liên tục đến khi nghi lễ công chứng kết thúc mới thôi.

Lúc này, ngoài cửa bắt đầu truyền đến tiếng nhạc, chứng tỏ nghi thức cũng đã sắp bắt đầu rồi. Lệ Du Tư mỉm cười nhìn cô dâu của mình, dáng vẻ giống như có lời muốn nói.

"Anh Tư, rốt cuộc là anh muốn nói cho em biết cái gì?" Dù gì cũng đã ở chung với nhau quanh năm, Phó Sò Nhi cho dù không thể đoán được suy nghĩ trong lòng Lệ Du Tư, thì cũng có thể biết sơ sơ một hai điều.

Anh mỉm cười nhún vai một cái: "Không có gì, anh chỉ muốn nói cho em biết, nếu như em lại quyết định muốn chạy trốn trong hôn lễ một lần nữa, thì xin hãy báo trước cho anh biết một tiếng."

"Tại sao?" Cô kinh ngạc.

"Để cho anh cũng có thể cùng bỏ chạy theo em." Anh nhướn mày cười nheo mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kinh ngạc của cô: "Mùi vị một mình bị bỏ lại trong hôn lễ không dễ chịu chút nào."

"Ừ." Sau khi lặng lẽ trả lời xong, Phó Sở Nhi thỉnh thoảng bật cười một tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy biểu tình vui mừng: "Anh Tư, đã bao lâu rồi chúng ta không đi ăn chợ đêm?"

"Năm năm lẻ ba tháng lẻ tám ngày."

Khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm xinh đẹp lại càng kinh ngạc hơn: "Anh nhớ rất kỹ, anh Tư, anh biết không? Hôm nay một chút em cũng không muốn ăn bữa tiệc lớn, lại càng không muốn bị người ta thường thức giống như xiếc thú ở trên tiệc cưới."

"Trong lòng anh rất cảm thông." Anh gật đầu mỉm cười than thở.

"Thật ra thì, em tương đối muốn ăn món đá bào."

"Thuận tiện ăn hoa đậu luôn sao?"

Cô lắc đầu: "Không, muốn ăn cái đó phải bỏ thêm rất nhiều nước đá."

"Em không sợ đau đầu, không sợ anh sẽ mắng em sao?" Anh không nhận được mỉm cười nheo cái mũi nhỏ đang hất lên của cô một cái.

"Không đâu, anh Tư sẽ giúp em rót nước, sẽ cho em uống thuốc." Cô hùng hồn nói lý, đáng vẻ quả đúng là không biết sợ gì cả.

"Còn em thì sẽ nằm trên giường cười rất vui vẻ, cảm thấy mình vĩ đại giống như anh hùng đồ long, có phải không?" Anh xấu xa giễu cợt cô.

Cô cong môi hồng nhỏ nhắn, giận! "Rốt cuộc thì anh có muốn hay không?"

"Em cứ nói đi?" Anh nhướn mày mỉm cười nhìn cô.

Lúc này, Hạ Tiểu Tự đảm nhiệm vị trí tiếp đãi kiêm phụ dâu gõ cửa ló đầu vào: "Hai vị cô dâu chú rể, đã đến giờ rồi! Hãy mau chóng đi ra một chút!"

"Chúng tôi biết rồi." Lê Du Tư ôn văn lễ độ mỉm cười gật đầu, trong nụ cười lộ ra một tia quý dị, thỉnh thoảng hỏi lại: "Xin hỏi một chút, cô có biết."

"Không thấy nữa? !"

"Đúng vậy! Chú rể và cô dâu đều không thấy!"

Xảy ra chuyện như vậy, khiến cho tất cả những người đã trù họa cho buổi hôn lễ này đều ngạc nhiên, bọn họ đã chuẩn bị chu đáo không để cho cô dâu chạy trốn, không ngờ, bây giờ ngay cả chú rể cũng không thấy!

"Tiểu Tự, cô là người cuối cùng nhìn thấy hai người bọn họ, lúc đó bọn họ có bất kỳ điểm gì bất thường không?" Sắc mặt Phó Thiếu Kỳ trở nên nghiêm túc, cực kỳ nghiêm cẩn hỏi Tiểu Tự.

"Không có!" Hạ Tiểu Tự vội vàng lắc đầu phủ nhận mình có liên quan tới chuyện này, nhưng mà, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện rất không bình thường, cho nên hét to một tiếng: "Tôi nhớ ra rồi! Bọn họ đã hỏi tôi, trong chợ đêm có chỗ nào bán nước đá bào ngon."

Nói đến một chữ cuối cùng, âm lượng của cô quả thật không khác gì tiếng muỗi kêu. Không, phải, chứ? ! Sự kiện chú rể và cô dâu cùng nhau đào hôn, thật sự liên quan tới cô sao?

"Cái cửa hàng kia ở chỗ nào?" Một câu nói của Phó Thiếu Kỳ thỉnh thoảng bay tới từ nơi xa xôi.

"Họ Phó kia, anh muốn làm gì?" Cô bị anh làm cho hồ đồ rồi.

"Ăn rất ngon, phải không?"

"Ừ." Hạ Tiểu Tự ngoan ngoãn gật đầu, rồi lại nghi ngờ hỏi: "Cuối cùng thì anh muốn làm cái gì?"

"Chúng ta cũng đi ăn đi!" Phó Thiếu Kỳ kéo tay của cô, sai bước đi ra ngoài: "Tôi thật sự không muốn phải quay lại nói cho tất cả tân khách biết, buổi hôn lễ này chú rể và cô dâu chỉ vì ‘ hai chén nước đá bào ’ mà vứt bỏ bọn họ, cho nên, chúng ta cũng đi ăn một chén đi!"

Chuyện này. Lời này là sao? Hạ Tiểu Tự ở sau lưng anh trừng lớn hai mắt, bị sự phát triển của tình huống chuẩn bị cuối cùng làm cho luống cuống tay chân, nhưng mà, thôi đi! Công phu làm món nước đá bào của ông chủ cửa hàng kia đúng là ăn rất ngon, rất lâu rồi không được ăn, thật sự là cũng rất hoài niệm.

- Hết trọn bộ -

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.